

Henry Anderson 1975

DE STER

April 1976
76e Jaargang - Nummer 4

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

April 1976

76e Jaargang · Nummer 4

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Racker
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Robert D. Hales, John E. Carr,
Daniel H. Ludlow, Verl F. Scott,
Dean L. Larsen, O. Leslie Stone,
Neal A. Maxwell

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

G. Ph. M. Kraanen, coördinator Kerkelijk
Verhaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

G. Diender, Koningin Emmakade 88,
Den Haag

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Arlaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Prijs: BF 260 per jaar, voor rekening
570-1010204-07, T.N.V. Zendingsgebied
Antwerpen, België.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Direct aanpakken. Spencer W. Kimball.....	2
Doen! Robert L. Simpson.....	5
Kolom van licht. Bruce R. McConkie.....	8
Het geloof van een kind. Thomas S. Monson.....	11
Het geloof van een profet. A. Theodore Tuttle.....	14
„Jij moet het ook weten”. Marion D. Hanks.....	16
De gezinsavond. James A. Cullimore.....	18
Succesverhalen. Sterling W. Sill.....	20
„Ik zal alles doen”. Gene R. Cook.....	22
Boodschap voor de wereld. Ezra Taft Benson.....	23
Amerika's bestemming. Marion G. Romney.....	27
De bestrijding van het kwaad. Gordon B. Hinckley.....	30
Hoe belangrijk een goede naam is. O. Leslie Stone.....	33
Rein zijn. John H. Vandenberg.....	35
Verbondszegeningen. William H. Bennett.....	37
De Here een weltoegerust volk bereiden.....	
Delbert E. Stapley.....	40
Profeten en profetie. LeGrand Richards.....	42
De sleutels van het koninkrijk. James E. Faust.....	46
Dank. Charles A. Didier.....	48
Mijn aandeel. William R. Bradford.....	49
„Waarom kunnen wij het niet?” David B. Haight.....	50
God zij met ons. Henry D. Taylor.....	52
„Hoor Hem”. Mark E. Petersen.....	54
Onze visie op de Aäronische priesterschap.....	
Victor L. Brown.....	58
De macht van het priesterschap. W. Grant Bangerter.....	61
Overeenkomstig de verbonden. Marion G. Romney.....	64
De eer der mensen. N. Eldon Tanner.....	66
Naar de orde van de Zoon. Spencer W. Kimball.....	70
Gods wetten. N. Eldon Tanner.....	74
De leer niet meer verdragen? L. Tom Perry.....	77
Geloven en werken in het Verre Oosten. Y. Komatsu.....	80
Niet in ons eentje. Robert D. Hales.....	82
De tabernakel. Howard W. Hunter.....	84
Verlossing van de dood. Boyd K. Packard.....	87
Mijn erfdeel. George P. Lee.....	90
Zendingsgeest. Rex D. Pinegar.....	91
De taal van de geest. Joseph B. Wirthlin.....	92
Genealogie. Eldred G. Smith.....	95
De liefde kost ons tijd. Marvin J. Ashton.....	97
Uit het diepst van mijn hart. Spencer W. Kimball.....	99

Verslag van de 145e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De toespraken die werden gehouden en de gebeurtenissen die plaatsvonden van 3 tot 5 oktober 1975 in de Tabernakel op het Tempelplein te Salt Lake City, Utah.

Alle algemene conferenties zijn belangrijke historische gebeurtenissen. Maar de oktoberconferentie van 1975 zal nog lang worden gezien als de conferentie waarbij een aantal mijlpalen in de geschiedenis werd bereikt.

De eerste belangrijke historische gebeurtenis was het feit dat het aantal leden van het Eerste Quorum van Zeventig werd uitgebreid, zoals in de Leer en Verbonden staat aangegeven. (Zie LV 107:25-38, 93-97). Zoals president Kimball zei *is* het de bedoeling „het quorum geleidelijk aan uit te breiden tot zeventig leden.”

Ten tweede was deze conferentie het sluitstuk van een lange periode waarin het de gewoonte was de conferenties van de hulporganisaties te houden in de week waarin ook de algemene conferentie plaatsvond. De conferenties van de hulporganisaties, zoals van de zondagsschool, de zustershulpvereniging en het jeugdwerk, zullen nu worden vervangen door regionale conferenties, die ieder jaar in juni gelijktijdig over de gehele wereld zullen worden gehouden.

Deze oktoberconferentie werd gepresideerd door president Spencer W. Kimball, president hogepriester over de hogepriesterschap van de kerk (LV 107:65, 66), profeet, ziener en openbaarder, en twaalfde president van de kerk.

De bijeenkomsten werden bijgewoond door leiders en leden uit de gehele wereld, die dagelijks samenkwamen in de Tabernakel op het Tempelplein. Voor hen die in

de Tabernakel geen plaats konden vinden, was ruimte gecreëerd in de nabijgelegen Assembly Hall op het Tempelplein en in het Salt Palace, een blok verder. Deze vergaderingen werden gepresideerd door een aantal speciaal voor dit doel uitgekozen algemene autoriteiten.

Er werden op deze conferentie zeven bijeenkomsten gehouden: twee op vrijdag 3 oktober — een bijeenkomst om 10 uur 's middags en een bijeenkomst om 2 uur 's middags. Op zaterdag 4 oktober werden drie priesterschapsbijeenkomsten gehouden: 's morgens, 's middags en om zeven uur 's avonds. Op zondag 5 oktober werden twee bijeenkomsten gehouden: een 's morgens en een 's middags. Op zaterdagmorgen, van zeven tot negen uur, werd tevens de bijeenkomst van de priesterschapsleiders en de leidsters van de ZHV, met als onderwerp de welzijnszorg, gehouden.

Tijdens de algemene bijeenkomst van vrijdagmorgen, las president Kimball de namen voor van vier nieuwe algemene autoriteiten: Broeder Gene R. Cook, die in de Eerste Raad van Zeventig de open plaats zal innemen die ontstaat was door het overlijden van broeder Milton R. Hunter, eerder dat jaar, en drie nieuwe leden van het Eerste Quorum van Zeventig: broeder Charles A. Didier, broeder William Rawsel Bradford en broeder George Patrick Lee, waarmee het aantal algemene autoriteiten op 52 is gebracht.

Een aantal speciaal uitgekozen bij-

eenkomsten, of gedeeltes van bijeenkomsten werden in grote delen van de Verenigde Staten en Canada uitgezonden. Via de satelliet werden deze geselecteerde bijeenkomsten beluisterd door 400 radio- en televisiestations in Mexico, Midden- en Zuid-Amerika, Europa, Zuid-Afrika, de Filipijnen en gedeeltes van Azië. In een aantal landen in deze gebieden kon men de geselecteerde bijeenkomsten op de internationale korte golf ontvangen. De algemene priesterschapsbijeenkomst die 's zaterdags werd gehouden bereikte via een gesloten circuit ongeveer 225.000 priesterschapsdragers, verzameld in ongeveer 1035 gebouwen in de Verenigde Staten, Canada en Australië.

Naast de reeds genoemde bijeenkomsten werden de volgende algemene bijeenkomsten en vergaderingen gehouden: op 1 en 2 oktober de algemene conferentie van de Zustershulpvereniging. Op 1 oktober een studiebijeenkomst voor de regionale vertegenwoordigers van de Raad der Twaalfen.

In dit nummer van De Ster worden in chronologische volgorde de toespraken die gehouden werden en de gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de bijeenkomsten, weergegeven. Voor de eerste maal worden ook de toespraken weergegeven die op zaterdagmorgen werden gehouden op de welzijnszorgbijeenkomst.

*Een oproep „de boel op te knappen,”
tuinen aan te leggen, bomen te plan-
ten, de sabbat in acht te nemen, zen-
dingswerk te doen, zedelijk te zijn*

Direct aanpakken

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Wij heten u op deze algemene conferentie welkom, zowel degenen die in het gebouw zijn als die naar de radio luisteren. Onze beste wensen en geëgenheid gaan naar allen uit.

Wij verkondigen u heden de aanstelling van vier algemene autoriteiten, die zullen meehelpen aan het uitdragen van het werk des Heren, vooral op zendingsgebied. Broeder Gene R. Cook, die vroeger uitvoerend secretaris van de Eerste Raad van Zeventig was, zal lid worden van de Eerste Raad van Zeventig. Het Eerste Quorum van Zeventig zal langzamerhand georganiseerd worden, en zal uiteindelijk zeventig leden tellen, waarvan het presidium zal bestaan uit zeven leden. Vandaag zullen er drie broeders tot het Eerste Quorum van Zeventig toetreden. Dit zijn *Charles A. Didier*, een Belg van geboorte, die nu in Frankfurt in Duitsland woont en een zeventiger is, *William Rawsel Bradford* uit San Antonio in Texas, die nu president van het zendingsgebied Santiago in Chili en zeventiger is; broeder *George Patrick Lee* uit Towaoc in Colorado en Shiprock in New Mexico, een zeventiger, die nu president is van het zendingsgebied Holsbrook in Arizona. Deze vier mannen zullen de taak van algemene autoriteit op zich nemen. Voor deze vier algemene autoriteiten en voor de andere algemene autoriteiten zal later op deze conferentie uw steun worden gevraagd.

In februari en maart van dit jaar hebben wij interregionale conferenties in Sao Paulo in Brazilië en in Buenos

Aires in Argentinië gehouden. Daarna hebben wij in augustus conferenties in Taiwan, in Hong Kong, op de Filipijnen, en in Korea en Japan gehouden. De ongeveer 114.000 die de afgelopen vijf jaar deze conferenties hebben bezocht, hadden onmogelijk naar de algemene conferentie in Salt Lake City kunnen komen, daarom hebben wij onze conferenties daar gehouden. Wij hebben in Zuid-Amerika aangekondigd dat er voor de mensen daar een tempel zal worden gebouwd. En toen wij in Azië waren hebben wij aangekondigd dat er voor de mensen van het Verre Oosten een tempel zal worden gebouwd in Japan. Wij zien dit als een teken van vooruitgang. Wanneer deze tempels gebouwd zullen zijn en ingewijd, zullen, omdat de afstand veel kleiner wordt, de kosten die de mensen in deze twee gebieden moeten maken om hun heilige verordeningen in de tempel te verrichten, veel minder worden en bovendien zal de reis hun veel minder tijd kosten.

De mensen kwamen uit verre gebieden naar deze conferenties, per auto, bus, trein, vliegtuig of schip. Zij groosten zich vele opofferingen om van de conferentie te kunnen genieten. Een zuster schreef ons het volgende:

„De laatste bijeenkomst is zo iets bijzonders. President Kimball zei de mensen waarwel. Hij wuift met zijn hand, en de aanwezigen zingen: ‚Tot weerziens.’ Mijn metgezel en ik omarmden elkaar met tranen in de ogen. Ik ben zo gezegend lid van de kerk te zijn.”

Een andere zuster schrijft:

„Nu is het voorbij! Wat? De interregionale conferentie! Ik wou dat ze hier langer konden blijven. U kunt het geloven of niet, maar het heeft gegoten van de regen en de zon scheen uit een heldere hemel net even vóór het vliegtuig van de profeet op het vliegveld landde. Er was een wervelstorm voorspeld, maar hij kwam niet voordat de broeders het land hadden verlaten. Ik liep met zuster Kimball op. Ik zei haar dat ik nauwelijks kon geloven dat ik naast haar liep. Weet u wat zij zei? Ze zei mij dat ze niet anders is dan ik. Dat ze kleren wast, de vaten doet, eten kookt, groenten kweekt en doet nog meer dingen die ik ook doe.

De interregionale conferentie was waarlijk prachtig.”

Een derde brief luidt:

„Een prachtige belevenis voor alle Filippijnse mormonen. Ik huilde toen de president de zaal binnenkwam en de aanwezigen begonnen te zingen ‚Wij danken u, Heer, voor profeten.’ Wij wonen niet ver van Manilla. Wij hadden ons voorgenomen iedere avond na de conferentie naar huis te gaan. Verleden maandag eindigde de conferentie om bijna 10 uur 's avonds. Wij haastten ons om voor de avondklok van 12 binnen te zijn. Wij fietsen het laatste stukje naar huis, toen er een band klapte. Toen moesten wij afstappen. Het was maar goed dat wij stopten, want een politieagent zei ons dat wij 's avonds niet meer mogen reizen. Dus bleven wij in het pompstation tot 4 uur in de morgen, toen de spertijd voorbij was. De volgende dag gingen wij weer naar Manilla om de rest van de conferentie te horen.”

Toen wij de 1.200 jonge mensen in klederdracht „Carry on” hoorden zingen, vroegen wij ons af of zij het lied gecomponeerd hadden, omdat het zo goed klonk.

Toen wij de eer hadden de politieke leiders van die landen een bezoek te brengen, verklaarden wij hun dat onze zendingen niet alleen Amerikaanse dollars meebrachten, maar ambassadeurs werden voor het land waar zij werkten. Zij gaan van het land houden en zij leren de nieuwe leden trouw en oprecht te zijn. Wij hebben ongeveer 62.000 leden in het Verre Oosten.

In deze en andere bijeenkomsten van de conferentie zullen de algemene autoriteiten vele onderwerpen aansnijden. Daarom zal ik mijn toespraak beperken tot enkele dingen waarop ik uw aandacht wil vestigen.

Wij hebben u al eerder aangespoord een tuin aan te leggen en bomen te planten. Wij feliciteren u met de vele tuinen die er dit jaar zijn. Overal waar wij heengaan, van stad tot stad, zien wij tuinen die er eerst niet waren. Rijen maïs, tomaten, worteltjes, uien, radisjes en andere aanplant. Wij feliciteren u! Wij zien wijktuinen en volkstuinjes. Wij zijn ervan overtuigd dat uw hoge kosten van levensonderhoud enigzins naar omlaag zijn gegaan, omdat u verse groenten uit eigen tuin hebt.

Wij kregen een boodschap van een Japanse broeder, die zei: „Ik heb nu een tuin hier in Japan en mijn aardappelen doen het goed.”

De Here sprak, toen hij de hof van Eden plantte, over al wat Hij voor „het gebruik des menschen bereid had; en de mens zag dat het goed tot spijze was.” (Mozes 3:9.)

„En Ik, de Heere God, nam den mens, en zette hem in de hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren.” (Mozes 3:15.)

In onze eigen bedeling heeft de Here gezegd:

„De volheid der aarde is de uwe, de beesten des velds en de vogelen der lucht, . . .

Ja, en het kruid, en het goede, dat de aarde voortbrengt, hetzij voor voedsel, of voor kleding, of voor huizen, of voor schuren, of voor boomgaarden, of voor tuinen of voor wijngaarden;

Ja, alles wat uit de aarde voortkomt . . . is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk.” (LV 59:16-19.)

Een klein meisje schreef: Ik help mijn vader een tuin aan te leggen, en mijn broertje maakt het erf schoon.”

Ter gelegenheid van het feit dat de Verenigde Staten tweehonderd jaar geleden onafhankelijk werden hebben de Deseret News en de Utah State Institute of Fine Arts, gesteund door

de gouverneur van Utah, Calvin Ramp-ton, een project ontworpen om voor een miljoen mensen een miljoen bomen te planten. Wij hopen dat u hierover na zult denken. De bomen kunnen een verfraaiing en een zegen zijn, en de vruchtbomen kunnen u vruchten opleveren voor uw levensonderhoud. In een brief uit een landelijk gebied stond: „Op uw advies hebben wij onze bezittingen eens goed aangekeken en we schaamden er ons voor. Het was een pioniershuis met de gebruikelijke kippenren en schuren. De heining zag er gehavend uit.

Wij braken een oude schuur af; wij repareerden en verfdde de heining; wij witten de gebouwen en wij spitten de grond waar de schuur gestaan had om en legden een tuin aan. Wat een mooie tuin is het nu! Dank u.”

Toen een bestuurder in Afrika land inspecteerde dat in een storm verwoest was, kwam hij op een plek waar reusachtige cederbomen omgewaaid waren. Hij zei tot zijn assistent: „U moet hier wat cederbomen planten.” De man antwoordde: „Het duurt 2.000 jaar om zulke grote cederbomen als deze te krijgen. Zij dragen zelfs geen denapels voordat ze vijftig jaar oud zijn.

Toen zei de bestuurder: „Wij moeten ze dan onmiddellijk planten.” Hiertoe sporen wij u ook aan.

„Laat iedereen zijn eigen straatje aanvegen,” zei Goethe, „en de hele wereld zal schoon zijn.”

Wij noemen nog een belangrijke aanleggenheid. Het is ons opgevallen dat in onze christelijke wereld op vele plaatsen nog veel zaken op de heilige sabbat open zijn. Wij zijn ervan overtuigd dat wij hier als kopers iets aan kunnen doen. De winkels zouden niet open blijven als wij er niet meer kochten. Wilt u hier nog eens over nadenken? Bespreek het op de gezinsavond met uw kinderen. Het zou geweldig zijn als ieder gezin besloot dat er van nu af aan niets meer op de sabbat zal worden gekocht.

De Here Jezus zei, ik denk enigzins droefdoed: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Lucas 6:46.)

Dan hebben wij ook de tekst uit Ezechiël: „Zij zetten zich voor u neer, als mijn volk, en horen uw woorden, maar

doen er niet naar.” (Ezechiël 33:31.) Als wij de Here liefhebben, waarom overtreden wij zijn wet dan nog? Wij vragen u daarom dringend geen inkopen meer te doen op de sabbat.

Wij gaan ook voort in het zendingswerk. Dit jaar zijn er duizend zendingelingen bij gekomen, zodat er nu totaal 21.000 zijn die het evangelie verkondigen, dus de grootste groep zendingelingen die er ooit in de wereld heeft bestaan.

Misschien is het meest verheugende dat wij enige duizenden lokale zendingelingen in Zuid-Amerika, Europa, het Verre Oosten en elders hebben. Zij doen ons enorm veel plezier door hun toewijding en hun goed werk. De lokale zendingelingen maken bekeerlingen zonder dat zij de taal hoeven te leren; zij hebben meestal geen pas nodig en kennen hun eigen cultuur. En wij maken gebruik van lokale leiders over de gehele wereld. Wij hebben onderzonden dat het trouwe, goede leiders zijn.

Wij blijven ons zorgen maken over het stijgende aantal echtscheidingen. Elke echtscheiding betekent droefheid, verlaten eden, veronachtzaamde kinderen en ontwrichte gezinnen. Wij keuren echtscheiding openlijk af en vinden dat er betrekkelijk weinig gerechtvaardigde echtscheidingen zijn. Men moet heel voorzichtig zijn alvorens een huwelijk te sluiten. Daarna moeten beide partijen hun uiterste best doen het huwelijk te laten slagen. Zelfschuld en andere zonden zijn de oorzaak van de meeste echtscheidingen. De apostel Paulus wist het antwoord. Hij zei dat de mannen hun vrouwen en de vrouwen hun mannen moesten liefhebben. Als twee mensen samen hun huwelijk willen laten slagen, moeten zij samen zorgvuldig een begroting opmaken en er zich dan nauwkeurig aan houden. Vele huwelijken mislukken omdat boven de begroting gaande inkopen worden gedaan. Denk erom dat het huwelijk een deelgenootschap is en op geen andere manier succes kan hebben. Er moeten gezamenlijk plannen worden gemaakt en het hele gezin moet zelfbeheersing worden geleerd. Te veel voor de wet gesloten huwelijken worden ontbonden.

Wij zijn dankbaar dat de tempelhuwelijken betere kansen maken. Wij denken dat de Here weer bedroefd was toen Hij zei: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.” (Matteüs 7:21-23.)

De hechtheid van het gezinsleven wordt tamelijk goed aangegeven door de hoeveelheid echtscheidingen in de desbetreffende kringen.

Om vele andere belangrijke redenen dringen wij er bij onze jonge mensen op aan hun huwelijk goed te overwegen en naar de heilige tempel te gaan voor deze heilige verordening. Abortus keuren wij openlijk af en wij vragen onze mensen zich niet aan deze ernstige zonde schuldig te maken. Wij hebben het volgende over deze zonde verklaard:

„De kerk verzet zich heftig tegen de abortus en geeft haar leden de raad zich niet aan een abortus te onderwerpen of deze uit te voeren . . .

De abortus moet worden beschouwd als een van de meest weezinwekkende en verderfelijke praktijken van deze

tijd, waarin wij het angstaanjagende bewijs zien dat tolerantie tot seksuele onzedelijkheid leidt.

Leden van de kerk die zich schuldig maken of betrokken zijn bij een abortus moeten worden onderworpen aan een onderzoek en een bestraffing door de raden van der kerk, als de omstandigheden daarnaar zijn. De Here heeft in LV 59 gezegd: „Gij zult niet stelen, noch overspeld bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.”

Iemand heeft onlangs in een tijdschrift geschreven: „De zedelijkheid in het openbare leven is tot het laagste peil gedaald, het laagste peil in de geschiedenis.”

Wij zijn getuige van de aanwassende golf van geweld en onzedelijkheid en wij betreuren het dat zo velen zich inspannen om in onze huiskamers levendige beschrijvingen hiervan te geven. Maar aan de andere kant verheugt het ons dat de organisatoren van televisie-uitzendingen hun verlangen hebben uitgesproken een gedeelte van de avond te wijden aan uitzendingen waarnaar ouders met kinderen kijken kunnen zonder in verlegenheid te worden gebracht. Het is een begin, dat naar wij hopen navolging zal vinden. God zegene hun rechtvaardige pogingen onze kostelijke gezinnen tegen dit kwaad te beschermen.

Het heeft ons bevredigd op bescheiden schaal bij te mogen dragen bij het onderbrengen van Vietnamezen die

hun moederland verlaten hebben. Wij hebben de eerste vluchtelingen persoonlijk ontmoet, en toen wij ze in hun nieuwe omgeving in een hun vreemd land zagen, dachten wij aan onze eigen mensen uit de dagen van prairie- en handkarren die naar dit nieuwe land kwamen en weinig of niets bij zich hadden. Wij hebben enkele honderden Vietnamese broeders en zusters onder ons die een nieuw leven gaan opbouwen. Sommigen zijn lid van de kerk, anderen niet. Wij hebben ze ondergebracht zonder het geld dat de regering heeft aangeboden te accepteren, maar onze beloning ligt in hetgeen de Heiland heeft gezegd: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Wij zijn de priesterschap, de zustershulpvereniging en de anderen die hebben meegewerkt dankbaar voor het verschaffen van alle voedsel, kleding en onderdak voor deze mensen.

Een belangrijk iets qua oprechtheid is de vaak optredende onbereidheid tot het betalen van de vereiste invoerrechten wanneer men nationale grenzen overschrijdt. Soms willen de mensen die goedpraten. Sommigen zouden aarzelen iets van een buur weg te nemen of van een handelaar te stelen, maar zijn zo ingesteld op de omstandigheden dat zij zonder blikken of blazen invoerrechten ontduiken. Wij keuren dit openlijk af en dringen er bij onze mensen op aan om op elk gebied eerlijk te zijn. Wij keuren elke uitzondering op deze regel af en hopen dat onze mensen hun verplichtingen op het gebied van invoerrechten prompt zullen nakomen en in alles eerlijk zullen zijn.

Wij kunnen deze iedereen geldende uitspraken niet beëindigen zonder ons standpunt over de zedelijkheid te herhalen. God is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid. Het is nooit Zijn bedoeling geweest dat wij de zedelijke normen, die Hij lang geleden stelde, zouden veranderen en in overeenstemming zouden brengen met onze veranderende meningen. Zonde is en blijft zonde. Wij vechten voor een rein leven. Vanaf de jonge jaren tot het graf veroordelen wij elk seksueel leven van welke aard ook buiten het

huwelijk en wij verklaren dat elke huwelijkspartner zich aan de gemaakte verbonden moet houden.

Met andere woorden, zoals wij al zo vaak hebben gezegd, mannen en vrouwen moeten volkomen kuis zijn voor hun huwelijk en volkomen trouw in hun huwelijk. Het feit dat de zogenaamde sexhervormers deze staat willen veranderen is weerzinwekkend voor ons. Met al onze kracht verafschuwen wij pornografie, bandeloosheid en zogenaamde vrijheid op seksueel gebied, en wij vrezen dat dit onzedelijk gedrag heeft teweeggebracht, hebben goedgevonden, onderdrukt, aangemoedigd, eens met Hem die de normen heeft gesteld moeten afrekenen.

Wij herhalen nogmaals de roerende woorden van de Heiland: Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat ik zeg? (Lucas 6:46.) „Verkondigt niets dan bekering tot dit geslacht.” (LV 6:9.) „Dan zal ik de mensen benauwen, zodat zij gaan als blinden, want zij hebben tegen de Here gezondigd, en hun bloed zal worden uitgestort als stof en hun ingewand als drek. Noch hun zilver noch hun goed zal hen kunnen redden op de dag van de vervolgenheid des Heren. Door het vuur van zijn najliver zal de ganse aarde verteerd worden, want vernietiging, ja, een verschrikkelijk einde zal Hij alle inwoners der aarde bereiden.” (Sefanja 1:17-18.)

Wij blijven de mensen waarschuwen en smeken, want wij zijn wachters op de torens, en wij hebben een bazuin in onze handen die we luide moeten blazen om alarm te slaan.

Jesaja zei: „Want het volk en het koninkrijk, die u niet willen dienen, zullen te gronde gaan, en die volken zullen zeker verwoest worden.” (Jesaja 60:12.)

Mogen wij, aan het begin van deze conferentie, de zegen van de Here vragen voor alle broeders die zullen spreken en voor allen die zullen luisteren, zodat uw hart zal worden geraakt en uw getuigenis in uw binnenste zal klinken. Gezegend is het volk welks God de Here is. Ik bid voor u om de zegeningen des hemels. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Het is dringend nodig dat wij de spreuk overnemen die op het bureau van onze president staat: Doen!

Doen!

DOOR ROBERT L. SIMPSON
Assistent van de Raad der Twaalfen

Geliefde broeders en zusters, het is enige tijd geleden dat ik op een algemene conferentie van de kerk aanwezig ben geweest, en vanochtend wil ik nogmaals voor u bevestigen dat het evangelie waar is in Londen, in Nieuw Zeeland, in Tonga, en in Salt Lake City. En ik ben dankbaar hier aanwezig te mogen zijn.

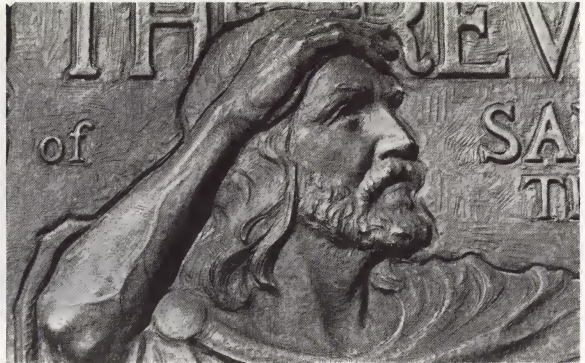
President Kimball, de afgelopen maanden heb ik uw boodschap van liefde en uw groeten naar de heiligen aan de overzijde van de oceaan gebracht; en nu breng ik u de oprechte liefde en nimmer aflatende trouw van de meer dan 100.000 leden uit het gebied van de Stille Zuidzee. Vol verlangen tellen zij de dagen totdat u volgend jaar februari bij hen zult zijn om de meest grootscheepse en uitgestrekte reeks interregionale conferenties te leiden die tot nog toe werd opgezet.

Alleen al de gedachte aan de 44 bijeenkomsten die binnen 17 dagen gehouden worden op 9 verschillende plaatsen, wordt ons haast te machtig; en daar komt dan nog bij het afleggen van zo'n 45.000 km door de lucht, terwijl de klok 18 keer moet worden verzet vanwege de verschillende tijdzones.

Dit is het programma van de man die zijn volk heeft uitgedaagd om grotere stappen te doen. Dit is het programma van de man die niet alleen zegt: „Doe wat ik zeg,” maar, nog belangrijker: „Doe wat ik doe.” Het is zoveel gemakkelijker, wanneer de bazuin een duidelijk geluid geeft, dat wij gemakkelijk kunnen volgen.

President Kimball heeft op zijn bureau een spreuk staan die iedereen meteen opvalt en luidt: „Doen!” Bij deze geïnspireerde leider komt persoonlijk gelief op de tweede plaats. Alles wordt gedaan ten gerieve van de Here. Het voorbeeld van zijn arbeid is legendarisch geworden en dient door ons te worden opgevolgd.

Op een keer, toen ik tijdens de Tweede Wereldoorlog op een basis van de luchtmacht in Wyoming was gestationeerd, werd er in onze avondmaalsdienst bekendgemaakt dat er de komende week een gemeentekonferentie zou zijn en dat de zendingspresident waarschijnlijk een van de algemene autoriteiten uit Salt Lake City met zich mee zou brengen. De volgende zondag werden wij aan deze autoriteit voorgesteld; een man die geen van ons ooit tevoren had gezien. Het was broeder Spencer W. Kimball, het nieuwste lid van de Raad der Twaalfen, die een van zijn eerste opdrachten uitvoerde. Zijn manier van doen was vriendelijk, zijn getuigenis zeker, maar hij sprak zijn bezorgdheid erover uit dat iemand als hij zo'n belangrijke roeping had gekregen. Daarna, met hernieuwd vertrouwen, zei hij ongeveer het volgende: „Broeders en zusters, ik weet niet precies waarom de Here mij heeft geroepen, maar ik weet dat ik één talent te bieden heb. Mijn vader heeft mij geleerd te werken; en als de Here een werker kan gebruiken, dan sta ik tot Zijn beschikking.” Ja, de Here kan zeker een werker gebruiken! En Hij had een harde werker nodig die in een zeer belangrijke tijd bereid zou zijn de

hoogste verantwoordelijkheid op zich nemen.

Die tijd is er nu, en een profeet die weet wat werken is leidt de weg. Maar één ding is zeker — dit werk der laatste dagen vereist dulzenden mensen die bereid zijn gelijke tred te houden met de profeet.

Een profeet die helemaal alleen de weg aflegt, kan weinig meer doen dan de tijd bijhouden. Iedere bedeling heeft dringende behoefte gehad aan hardwerkende, bewaamde discipelen. President Kimball roept het grootste leger harde werkers op in de geschiedenis van de kerk op aarde.

Laten we, als uitgangspunt om gelijke tred te gaan houden met de profeet, de volgende drie doelstellingen in overweging nemen:

Ten eerste. Wij moeten beter op de hoogte zijn van de leer.

Ten tweede. Wij moeten bereidwilliger zijn om eenvoudig te *doen*!

Ten derde. Wij moeten ontvankelijker zijn voor de gaven van de Geest.

Een groot leraar heeft eens gezegd: „Wie niet leest heeft niets voor op iemand die niet kan lezen.” Ongeletterdheid op het gebied van het evangelie is haast niet te verontschuldigen in deze tijd van verlichting en moderne onderwijstechnieken — vooral niet van diegenen onder ons die middels de doop een verbond met de Here hebben gesloten en dat verbond iedere week met het avondmaal vernieuwen.

Wat het tweede punt betreft, bereidwillig zijn, doet het me altijd goed met

al de zendingen over de gehele wereld te spreken. Zou het iemand ooit goed uitkomen in de bloei zijns levens zijn studie of opleiding twee jaar lang opzij te moeten zetten, vrienden, familie en persoonlijke interesses achter te moeten laten en gehoor te moeten geven aan een oproep van de profeet? Economisch gunstig is het niet. Zielsbevredigend wel. En wanneer je ergens in geloof, zul je het *doen*!

Ik zou nu een ogenblik willen stilstaan bij een avond die ik een paar weken geleden op mijn reis door het gebied van de Stille Zuidzee meemaakte. De raad die men van een profeet ontvangt moet nooit lichtvaardig worden opgenomen. De Ring Nukualofa Tonga volgde de raad van president Kimball op om in iedere wijk en gemeente een koor op te richten en dan buren uit te nodigen om mee te zingen. Verleden maand hebben zuster Simpson en ik een geweldige avond gehad toen wij het koorfestival van deze ring bijwoonden. Iedere unit deed eraan mee. Eén kleine gemeente trad zelfs op met een koor dat haast evenveel leden telde als de hele gemeente. Ieder koor telde een aanzienlijk aantal niet-leden van de kerk. Eén koor bestond zelfs voor een derde uit onderzoekers. In alle koren zongen pas gedoopte leden mee. Allen waren in het wit gekleed. Er was goed geoefend. Het was een uitzonderlijk opbouwende avond; het was een uitzonderlijk voorbeeld van de zegeningen die ontvangen kunnen worden wanneer men de aanwijzingen van de

profeet opvolgt. Heeft uw wijk of gemeente een koor? Vraagt u niet-leden om mee te zingen? *Doen*!

En dan nog deze overweging. De kerk telt meer dan 7.000 wijken en gemeenten. Hoe zou het zijn als ieder van deze wijken en gemeenten zich ertoe zette om slechts één gezin per jaar tot de kerk te brengen? We zouden een man met zijn vrouw uit kunnen nodigen, en die zullen misschien twee of drie kinderen hebben. Als dit vijf leden tellende gezin kon worden uitgenodigd om met ons in het koor te zingen, en als zij bekeerd werden, zouden we vijf keer 7.000, dus 35.000 nieuwe leden maken naast al het andere dat wij al doen — geen onaanzienlijk resultaat! En dit zijn de vruchten die wij kunnen plukken als wij doen wat de profeet van ons vraagt.

Zij die zijn uitverkoren om alles wat de Vader heeft te beërven, moeten reeds vroeg leren dat een huisonderwijsopdracht belangrijker is dan welk Tv-programma of andere wereldlijke bezigheid ook. Wanneer onze innerlijke stem ons iets influistert — laten wij het dan *doen*, en wel *meteen*!

Geestelijke gevoeligheid is een gave die vrijelijk wordt geschonken aan allen die gewillig zijn hun best te doen en is bestemd voor hen die het verlangen hebben te dienen en met kloekmoedigheid de eerste stap te nemen — zelfs wanneer het hen persoonlijk niet goed uitkomt. Naarmate wij ons leven ingewikkelder maken, gaan wij de gaven van de Geest tegen.

De Heiland onderwees zo eenvoudig,

zo prachtig, terwijl de zogenaamde moderne beschaving zoveel frustratie in ons leven heeft gebracht. Het is alsof de huidige maatschappij een mate van gekunsteldheid van ons levenspatroon vergt die maar al te vaak niet verenigbaar is met de meer belangrijke eeuwige doelstellingen.

Toen zuster Simpson en ik enige dagen geleden samen langs de Queen Street in Auckland (Nieuw Zeeland) liepen, kwamen we bij een bepaalde plek, niet ver van de kaai. Wij hielden daar een ogenblik stil en ik vertelde haar over iets dat precies op die plaats was voorgevallen op mijn eerste zending.

In gedachten zag ik nog steeds het hoogbejaard Maori-echtpaar dat samen met duizenden anderen daar op de stoep had gestaan om het Maori-bataljon uit te wuiven dat op transport werd gesteld naar het oorlogsfrent.

Het oude echtpaar raakte van streek, toen een van de jonge soldaten met een glimlach op zijn gezicht hun kant onb^{ek}. Zij spraken samen in de Maori-taal, maar ik was in staat uit hun woorden op te maken dat dit hun achterkleinzoon was die de oorlog tegemoet trok.

Hij zou een atoombom meemaken, met moderne wapens waarmee duizenden tegelijk gedood kunnen worden — een geheel ander soort strijd dan de Maori-oorlogen van het eind van de vorige eeuw, waaraan zijn overgrootvader had deelgenomen als jonge krijgsman van zijn stam.

Spoedig was de jongen uit het zicht verdwenen, en op dat moment keerde de oude man zich tot zijn vrouw en zei (Wellicht wat cynisch): „Ka tahi kua pakeha tatou,” wat zoveel betekent als: „Nu zijn wij dus beschaafd.” Wat is beschaving? Wat is vooruitgang? Wat is er precies belangrijk en wat niet? De Schriften leren ons dat Gods wegen niet des mensen wegen zijn. Een waarachtiger woord is nooit gesproken.

Volgens het geopenbaarde woord van God is er slechts één, allesomvattend, doel met deze wereld, en dat is het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van allen die hier wat jaren komen wonen.

Zoals wij weten, werd het eerste gedeelte van de onsterfelijkheid tot stand gebracht door het zoenoffer van de Heiland. Iedereen, ongeacht zijn ras, kleur, geloof of daden, zal leven na de dood en voordeel trekken uit deze gave, die God ons onvoorwaardelijk heeft gegeven. Voor de verdere verwerving van het eeuwige leven of de verhoging, wordt eenvoudig vereist dat men zich voegt naar Christus' leerstellingen en de beginselen van het priesterschap. Hiervoor moet echter ieder mens persoonlijk overtuigd zijn van of bekeerd worden tot de regels en levensstijl; die moeten dan worden geleerd en nageleefd om dit uiteindelijke en hoogste doel van alle eeuwigheid te bereiken.

Het is zeer aangrijpend te merken hoe oprechte mensen het evangelie met heel hun hart aanvaarden.

De Heiland sloot niemand buiten Zijn invloedssfeer, en hetzelfde geldt voor Zijn werk in deze tijd. Ik ken een bankier in Boston die zich maandag naar huis zal reppen voor de gezinsavond; evenals een andere goede broeder die ik ken en die een kleine boerderij bezit in de bergen van Peru. Ik ken ook een jonge vader die op het eiland Vava'u in Tonga woont, en getrouwd per kano op huisonerwijs gaat; net zo trouw als de jonge zakenman die ik in Londen ken die zijn huisonderwijsopdracht getrouwd vervult.

Die oude Maori-overgrootvader had alle recht de waarden van de zogenaamde beschaving die hem was opgedrongen in twijfel te trekken. Wij leven in een atoomtijdperk vol automatisering, vol dingen, waar wij een goed gebruik van dienen te maken.

Wanneer verfijnde methoden en automatische hulpmiddelen ons meer tijd kunnen verschaffen om het mensdom bekend te maken met Gods eeuwige beginselen, dan zijn wij rijkelijk gezegend. Wanneer ze ons echter alleen maar helpen „grotere stappen” te doen in een verkeerde richting, dan heeft de tegenstander weer een ronde gewonnen.

Dat wij gezegend mogen worden met het vermogen de harten te beroeren en te verheffen terwijl wij in de voetstappen van de Meester en het voorbeeld van Zijn levende Profeet treden en eenvoudigweg *doen*, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Kolom van licht

DOOR BRUCE R. McCONKIE
Lid van de Raad der Twaalven

Een of twee keer in de duizend jaar — misschien een keer of tien sinds de sterfelijke mens uit het stof tot een levende ziel werd — gebeurt er iets, zo belangrijk dat het alles te boven gaat, dat hemel noch aarde daarna nooit meer eender zijn.

Een of twee keer op de twintig generaties wordt de hand op aarde door een verbroederende hand uit de hemel omvat, ontvouwt zich het goddelijke drama en wordt de gehele loop der geschiedenis gewijzigd.

Zo nu en dan, in een stille tuin, of te midden van de vlammen en donderslagen van Sinaï, of in een niet te sluiten bekleken grafombe, of in een bovenzaal — haast altijd onttrokken aan het gezicht en zelden bekend onder meer dan een handvol mensen — komt de Here tussenbeide in de menselijke aangelegenheden en maakt zijn wil met betrekking tot hun zaligmaking bekend.

Eén zo'n voorval vond plaats zesduizend jaar geleden in een tuin die tegen het oosten in Eden was geplant, toen de man Adam en de vrouw Eva vielen, opdat de mensen mochten zijn. Een andere gebeurtenis die de loop der geschiedenis veranderde, vond plaats toen een hoogbejaarde profeet God geloofde en een ark bouwde, waarin hij en zeven anderen, als enigen ter wereld, voor de verdrinkingsdood werden gered.

Het grootste van al deze voorvallen deed zich voor in een tuin, Getsemane geheten, die gelegen was buiten de stadsmuren van Jeruzalem, toen de

eerste burger van de planeet aarde uit iedere porie grote droppels bloed zweette, terwijl Hij met onbeschrijflijke pijn en smart de zonden van alle mensen op zich nam, op voorwaarde van bekering. Nog een van deze voorvallen, bestemd om het leven van iedere ziel te beïnvloeden, vond plaats in de grafombe van Jozef van Arimatea, toen de zondeloze geest van de ene volmaakte mens terugkeerde uit het paradijs van God om wederom — maar nu in heerlijke onsterfelijkheid — het doorboorde en wreed gedode lichaam te bewonen dat eens het zijne was geweest.

Maar de gebeurtenis waarover wij in het bijzonder willen spreken, en die qua belangrijkheid naast de grootste geopenbaarde waarheden kan worden gesteld, vond plaats in een bos dichtbij Palmyra, in de staat New York, op een prachtige, heldere dag in het vroege voorjaar van het jaar 1820. Was het op zes april? Misschien — de overlevering zegt van wel. Maar hoe dan ook, wat toen gebeurde was bestemd om de zaligheid te bewerkstelligen van de miljarden kinderen van onze hemelse Vader die, vanaf dat moment tot aan de grote slotscène, wanneer de Zoon het koninkrijk vlekkeloos aan zijn Vader zal overhandigen, nog op aarde zouden wonen. Iets dergelijks als wat er toen geschiedde, is het bevel van de mens Moriancumer tot de berg Zerin: „Verplaats u,” en deze werd verplaatst; of het bevel van de mens Mozes tot de Rode Zee: „Ga vaneen,” en de

wateren werden gespleten en stolden ter linker- en ter rechterhand; of de opdracht van de mens Jozua: „Zon, sta stil . . . en gij, maan,” en het was zo; toch, vergeleken met hetgeen er geschiedde in dat bos in het westelijk deel van de staat New York op die lentemorgen, zijn deze dingen onbeduidend en vallen zij in 't niet.

Laten wij, voordat wij met ontzag en eerbied en in de geest van aanbidding en dankbaarheid over dit wonder, dat ons op die heldere dag uit de hemel werd gezonden, vertellen, de achtergrond beschouwen waartegen de hemelen zouden worden geopend en het wonder verricht.

Dat jaar des Heren 1820, was een jaar zoals de veertienhonderd jaar die eraan vooraf waren gegaan, waarin duisternis de aarde, diepe duisternis het verstand der mensen bedekte. Het was een dag van geestelijke duisternis en somberheid, naarmate de ochtend zich verspreidde over de bergen. Engelen dienden hun medeschepselen niet meer; de stem van God was gestild, en de mens aanschouwde het aangezicht van zijn Schepper niet meer; gaven, tekenen, wonderen en al de bijzondere gaven die de heiligen in vroeger tijden hadden genoten, waren niet langer het algemene deel van hen wier harten waren vervuld van geloofsijver. Er waren geen visioenen, geen openbaringen, noch werden de hemelen vaneengescheurd. De Here deed geen rechtvaardigheid op een uitverkoren volk nederdalen zoals in vroeger tijden.

De doden werden niet opgewekt, noch werden de ogen der blinden, of de oren der doven geopend. Er waren geen wettige bedienaars wier handelingen op aarde en in de hemel bindend waren. Het evangelie dat Paulus had gepredikt en waarvoor Petrus was gestorven, werd niet langer verkondigd vanaf de christelijke kansels.

Kortom, afvalligheid heerste alom, universeel en allesdoordringend. Nergens vond men meer de godsdienst van de nederige Nazarener. Alle sekten, partijschappen, kerkgenootschappen waren afgedwaald. Satan was verblijd, zijn engelen lachten. Aldus was de maatschappelijke en godsdienstige toestand in die tijd.

In de wijsheid, echter, van Hem die alle dingen kent en opperheerschappij voert over aarde en hel, was het uur aangebroken van de beloofde wederoprichting. Het jaar achttienhonderd-twintig zou het jaar zijn dat de grote Jehova de wederoprichting aller dingen, waarvan God van oudsher gesproken had bij monde van zijn heilige profeten, ter hand zou nemen. De beloften die aan Abraham, Isaak en Jakob waren gedaan aangaande hun zaad, stonden op het punt in vervulling te gaan.

Wanneer de tijd daar is om de gewassen te planten en te oogsten, stuurt de Heer van de wijngaard de landlieden die daarvoor nodig zijn. Des Heren werk onder de mensen wordt door mensen verricht; uitgelezen zielen worden Zijn dienstknechten. En dus verscheen op de aangezezen tijd de aangewezen man, Joseph Smith jr. Deze geestelijke reus, van wie nu wordt gezegd: „Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd” (LV 135:3) — deze tevoren geroemde profeet, kwam het grote werk des Heren van de laatste dagen inleiden.

Toen de Here een Henoeh nodig had om Zion, een stad der heiligheid te bouwen, was Henoeh daar. Toen Hij een Mozes nodig had om als grote wetgever voor Israël op te treden, was Mozes er. Toen de tijd aanbrak dat de beloofde Messias zijn leven moest geven als losprijs voor velen, was de grote Verlosser er. En, Gode zij dank, toen het uur gekomen was dat de bedeling van de volheid der tijden moest worden ingeluid, was daar Joseph Smith, de machtige profeet der laatste dagen.

Hij was het tegen wie de Here zei: „De einden der aarde zullen naar u naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

„Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugd-zamen voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken.” (LV 122:1, 2.)

Het was het jaar 1820; de man en het uur verenigden zich. Het visioen zou zich aanstonds voordoen, en de vlammen van het ware evangelie zouden de doornen en distelen van de sektegeest die een belemmering vormden voor de wijngaard des Heren, verteren.

Ter voorbereiding op de komende dag van verbranding, sloeg er een golf van godsdienstige bezorgdheid en onrust over de grensgebieden waar de toekomstige profeet des Heren in de rust der anonimiteit leefde. De predikanten van een decadent christendom oefenden hun vak uit met een fanatieke overgave, en riepen: „Zie hier!” en: „Zie daar!” (JS 2:5.)

Iedere belijder van een godsdienst wendde al zijn logica en spitsvondigheid aan om bekeerlingen voor zijn bepaalde verlossingssysteem te winnen. De gemoeieren waren gespannen; er weldde bitterheid op in vele harten. Een „woordenstrijd en botsende meningen” verspreidden wrok en verdeeldheid onder de mensen. Middenin deze botsingen vroeg de toekomstige profeet des Heren zich vaak af: „Wat moet ik doen? Welke van al deze groepen hebben gelijk, of hebben ze allemaal ongelijk? Als er één gelijk heeft, welke is dat dan, en hoe kom ik het te weten?” (JS 2: 10.)

Het was op dit kritieke moment dat de voorzienigheid Gods een straal levend licht uit Gods heilig woord deed schijnen ter verlichting van het hart van de man die verontrust naar de waarheid zocht.

Onderzoek de schriften. Vergaak de waarheden van het evangelie. Geniet van de woorden des eeuwigen levens in dit leven en heb hoop op onsterfelijke heerlijkheid in het toekomstige leven. Lees, overdenk alles wat de profeten hebben geschreven. Breng het in het gebed. De Here nodigt alle mensen uit deze koers te volgen aangaande zijn heilig woord. En naar dit pad van vooruitgang en verlichting werd de jonge Joseph geleid door de voorzienige hand, die bij het begin het eind reeds kent en in liefde en barmhartigheid al zijn kinderen regeert.

De jonge Joseph — toen in zijn vijf-

tiende levensjaar — die slechts vierentwintig jaar later de marteldood zou sterven voor hetgeen hij zou zien en voor het getuigenis dat hij daaraan zou afleggen — las in de brief van Jakobus een vers dat voorbestemd was het meest invloedrijke stuk schriftuur uit de heilige schrift te worden dat ooit van der profeten lippen was gevoeld.

Mozes gaf ons deze grote verkondiging, die door velen de belangrijkste uit het Oude Testament wordt geacht: „Hoor, Israël: de Here is onze God; de Here is één!”

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.” (Deut. 6:4, 5.)

En Jezus, onze Here, nam deze woorden van liefde en dienstbaarheid over en noemde ze het eerste en grootste gebod.

De woorden die de meeste mensen als de grootste uit het Nieuwe Testament zien, zijn: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Joh. 3:16.)

Er kan niet hoog genoeg worden opgegeven over de invloed die deze en soortgelijke passages op het leven van de mensen hebben uitgeoefend.

En toch bevatten de woorden van Jakobus, die de deur tot het eerste visioen openden en die aangeven hoe alle mensen te weten kunnen komen wat God in deze laatste dagen tot stand heeft gebracht, de meest invloedrijke uitspraak die ooit door een profeet is gedaan. Zij vormden de inleiding voor het grootste van al Gods werken, het werk waardoor te zijner tijd de aarde met bekeerlingen zal worden bedekt.

Dit zijn die woorden: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jak. 1:5.)

Eenvoudige, gemakkelijke, zuivere woorden — woorden die de weg opentelden voor alle mensen van alle tijden om de bedoelingen en wil te leren kennen van Hem die hen heeft

geschapen; woorden die door de Heilige Geest waren ingegeven aan een van de laatste profeten van het Nieuwe Testament; woorden die het hart zouden raken van de eerste profeet uit de laatste dagen en het middel zouden zijn waardoor de grootste aller bedelingen van het evangelie zou worden ingeluid!

O, gij mens, ontbreekt het u aan wijsheid? Wilt gij weten welke van alle kerken waachtig is en waarbij gij u dient aan te sluiten? Kent uw leven de behoefte aan meer kennis dan gij nu bezit? Zoudt gij de barrières van tijd en ruimte willen doorbreken en de visioenen der eeuwigheid willen zien?

Bid dan uw God; zoek Zijn aangezicht; vertrouw op uw Schepper; keer u tot Hem die de bron is van alle waarheid en gerechtigheid.

Er is echter een voorwaarde aan verbonden, waaraan uw smeken moet voldoen. Jakobus schrijft: „Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkij op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.

„Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen.” (Jak. 1:7).

En dus, op dit keerpunt der geschiedenis — terwijl de Geest Gods zweefde over de duisternis der wereld en de geesten der nog ongebornen mensen het bevel: „Er zij licht” afwachten, werd de jonge Joseph er door God toe geleid deze woorden, die het meest groote tijdperk van licht en waarheid zouden inluiden dat ooit op aarde had bestaan, te overpeinzen.

„Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen, dan deze, toen, het mijne,” zou de jonge profeet later vertellen.

„Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na.” (JS 2:12.)

Zodanig zijn de wegen van God en zodanig de werkingen van zijn Heilige Geest. Met een kracht die niemand kennen kan, behalve zij wier ziel op het oneindige is afgestemd, drongen de woorden van Jakobus door in het hart van de grote profeet der laatste dagen.

Over de godsdienststrijd die venijn en verwarring over het hele gebied bracht, zei Joseph: „De godsdienstleeraars van de verschillende sekten vatten dezelfde bijbelteksten zo verschillend op, dat al iemands vertrouwen aan de hand van de Bijbel tot een oplossing te komen de bodem werd ingeslagen.” (JS 2:12.)

Hij moest God bidden, zoals alle mensen moeten doen; en bidden deed hij. Hij zocht een afgelegen plek op in een bosje niet ver van zijn huis. En daar, helemaal alleen, knielden hij neer en bad, stortte zijn ziel uit voor zijn Schepper en zond de verlangens van zijn hart op tot God.

Dit was het uur der bestemming en hoop. Te midden van het duister der afval zou een licht gaan schijnen. Het decreet van de schepping, de grote proclamatie. „Er zij licht” zou wederom worden uitgevaardigd. Het licht van het evangelie, het licht van het eeuwige woord zou weldra zijn stralen over heel de wereld werpen.

Maar grote dingen komen niet gemakkelijk tot stand; gebeurtenissen die de aarde doen beven ontmoeten bergen van weerstand. Er is tegenwerking op alle gebieden; iedereen die ernaar streeft de ware kerk te vinden, druist in tegen de wegen der wereld. Joseph Smith was geen uitzondering. Terwijl hij bad, vochten de machten van het kwaad terug met satanische terreur. Achteraf vertelde hij: „. . .Ik werd aangegrepen door een of andere macht die mij geheel overmande, en zo'n verbazende invloed op mij had, dat mijn tong gebonden was. Ik kon niet spreken. Dikke duisternis omhulde mij, en het kwam mij enige tijd voor alsof ik tot plotselinge verdelging was gedoemd.” (JS 2:15.)

De wegen van Satan zijn zodanig, dat wanneer de God van de hemel het grootste licht aller eeuwen naar de wereld wil sturen, de machten van het kwaad zich ertegen verzetten met de diepste duisternis en goddeloosheid van hun donkere rijk. Lucifer, ons aller vijand, bevocht de beloofde wederoprichting even fel als hij nu de tot stand gekomen wederoprichting bestrijdt.

„Maar met alle kracht die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden

van de macht van deze vijand die mij had aangegrepen, en juist toen ik op het punt stond in wanhoop te verzinken en mij aan de verdelging over te geven — niet aan een denkbeeldige ondergang, maar aan de macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld, dat zo'n verbazende macht bezat als ik nog nooit in enig wezen had ervaren — juist op dit ontstellende moment zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht.” (JS 2:16.)

Op dat moment opende zich de hemel en werd de sluier vaneen gescheurd; de hemelen die lange tijd als van koper waren geweest, stortten een vloed van zegeningen uit; het tijdperk van licht en waarheid, van openbaring, van wonderen en verlossing was geboren. De plaats, het uur, de nood, de man en de goddelijke bestemming — verenigden zich om Gods grote werk van de laatste dagen in te luiden. De hemelen beefden niet, noch wankelde de aarde. Het was geen gebeuren dat werd aangekondigd door de donderslagen en wolkenmassa's van de Sinai, maar een gebeuren dat leek op de kalmte en vrede die heersten bij het open graf, toen Maria van Magdala eerbiedig „Rabboni!” tot de opgestane Here sprak.

Dit was de gelegenheid waarbij het grootste visioen dat de mens naar wij weten ooit werd gegeven de vreselijke duisternis doorbrak. De goden van vroeger hadden zich wederom geopenbaard.

„Ik (zag) recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel,” zei de profeet. (JS 2:16.)

„Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (JS 2:17.)

Grote God in de hemelen — welke wonderen aanschouwen onze ogen! De hemelen worden doorkliefd; de

sluier scheurt vaneen; de Scheppers van het heelal dalen af; beide, de Vader en de Zoon, spreken tot de sterfelijke mens. Gods stem wordt wederom gehoord; Hij is niet dood; Hij leeft en spreekt; wij horen Zijn woorden zoals zij voorheen werden gehoord.

„Ik had mij tot de Here gewend,” zegt onze jeugdige smekeling, „om te vragen welke van al de sekten de waarheid bezat om te weten te komen bij welke ik mij moest aansluiten. Zodra ik daarom mijzelf weer meester was en weer kon spreken, vroeg ik de Personen Die Zich boven mij in het licht bevonden, welke van alle sekten gelijk had — bij welke ik mij moest aansluiten.

„Ik kreeg ten antwoord dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten, want ze hadden alle ongelijk; en de Persoon Die tot mij sprak, zei dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren, dat die belijders allen verdorven waren; „Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van.” (JS 2:18, 19.)

Eén of twee keer in de duizend jaar wordt er een nieuwe deur geopend waardoor alle mensen moeten binnengaan, als zij vrede in dit leven willen verkrijgen en erfgename willen zijn van het eeuwige leven in de komende wereld.

Een of twee keer op de twintig generaties breekt er een nieuw tijdperk aan; het licht uit het oosten begint de duisternis der aarde uit de harten der mensen te verdrijven.

Zo nu en dan, in een vredig bosje, onttrokken aan het gezicht der mensen, delen hemel en aarde een moment van vertrouwelijkheid, en geen van beide zijn daarna ooit weer eender. Zo'n moment deed zich voor op die prachtige, heldere ochtend in de lente van het jaar 1820, in Palmyra. De mens bad en God verhoorde.

Joseph Smith zag de Vader en de Zoon.

Deze dingen weet ik en ik getuig daarvan, in de naam van de Here Jezus Christus, die de Zoon is, en wiens getuigen wij zijn. Amen.

„Laat de kinderen tot mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods”

Het geloof van een kind

DOOR THOMAS S. MONSON
Van de Raad der Twaalfen

De tijd van de conferentie is waarlijk een heerlijke tijd van het jaar. Temple Square in Salt Lake City is de verzamelpplaats voor tienduizenden die van ver zijn gekomen om het woord des Heren te horen. De tabernakel is vandaag overvol. De vriendschappelijke gesprekken zijn vervangen door de zang van het koor en de stemmen van hen die het gebed uitspreken en toespraken houden. Een sfeer van eerbied heerst alom.

Het is een belevenis die nederig stemt, u in het gezicht te mogen zien en uw geloof en toewijding aan de waarheid te mogen proeven. U zit geduldig op deze beroemde banken die er met het verstrijken van de tijd niet comfortabeler op geworden zijn.

Ik ben in het bijzonder dankbaar om de kinderen die hier zijn. Op het balkon links zie ik een lief meisje van misschien tien jaar. Lief kind, ik weet niet hoe je heet of waar je vandaan gekomen bent. Eén ding weet ik echter wel: de onschuld van je lach en je lieve gezicht hebben me ertoe gebracht de boodschap die ik voor deze gelegenheid had voorbereid tot een later tijdstip uit te stellen. Vandaag voel ik mij ertoe gedrongen me tot jou te richten.

Toen ik een jongen van jouw leeftijd was, had ik ook een lerares op de zondagschool. Ze had de gewoonte ons uit de bijbel voor te lezen over Jezus, de Verlosser en Heiland van de wereld. Op een dag leerde ze ons hoe de kleine kinderen tot Hem werden gebracht, opdat Hij hun de handen kon oplegen en zegenen. Zijn discipelen be-

strafden hen die de kinderen brachten. „Toen Jezus dat zag, nam Hij hen zeer kwalijk en zeide tot hen; Laat de kinderen tot mij komen, verhindert ze niet; want zodanigen is het Koninkrijk Gods. (Markus 10:14.)

Die les heb ik nooit vergeten. Een paar maanden geleden nog werd ik opnieuw doordrongen van de betekenis van deze woorden. Mijn leraar was de Here. Het zij mij gegund u deze belevenis te vertellen.

Ver van Salt Lake City, ongeveer 129 kilometer van Shreveport in Louisiana woont het gezin van Jack Methvin. Moeder, vader en de jongens zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Tot voor kort was er een lieftallige dochter die door haar aanwezigheid een sieraad voor dat gezin was. Ze heette Christal. Ze was nog maar tien jaar toen de dood een einde aan haar aardse leven maakte.

Christal hield ervan op de uitgestrekte boerderij waar de familie Methvin woonde hard te lopen en te spelen. Ze kon goed paardrijden en blonk uit omdat ze op de plaatselijke, en landelijke jaarmarkten en tentoonstellingen altijd prijzen won. Er lag een geweldige toekomst voor haar open en het leven was heerlijk. Toen ontdekte men een vreemde knobbel op haar been. De specialisten in New Orleans stelden hun diagnose en spraken het vonnis uit: kanker. Het been moest worden geamputeerd.

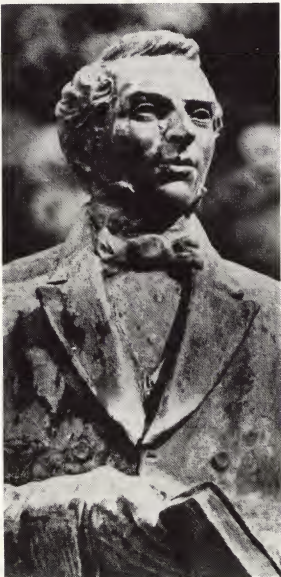
Ze herstelde goed van de ingreep, leefde net zo opgewekt als tevoren en klaagde nooit. Toen ontdekten de dok-

toren dat de kanker zich naar haar tere longen had uitgebreid. Het gezin Methvin wanhoopde niet, maar maakte plannen voor een vliegtocht naar Salt Lake City. Christal kon een zegen krijgen van de algemene autoriteiten. De Methvins kenden geen van de broeders persoonlijk en men liet Christal een foto zien van de algemene autoriteiten, waar lukraak een keus uit werd gemaakt. Door een samenloop van omstandigheden werd ik gekozen.

Christal heeft Salt Lake City niet gehaald. Haar toestand werd slechter. Het einde naderde. Maar haar geloof wankelde niet. „Is er binnenkort niet een ringconferentie? Is daar niet een algemene autoriteit voor aangewezen? En waarom niet broeder Monson? Als ik niet naar hem toe kan gaan, kan de Here hem naar mij zenden.”

De profet Joseph Smith, door wie de Heer zijn Kerk heeft hersteld in deze bedeling, Mahonri Young's standbeeld van Joseph Smith op Temple Square.

Ondertussen vonden er in Salt Lake City gebeurtenissen plaats die losstonden van de gebeurtenissen in Shreveport. Voor het weekeinde waarin de ringconferentie in Shreveport in Louisiana zou plaatsvinden had ik een opdracht in El Paso in Texas. President Ezra Taft Benson riep me op zijn kantoor en legde uit dat een van de andere broeders heel wat voorbereidend werk had gedaan voor de splitsing van de ring El Paso. Hij vroeg mij of ik er bezwaar tegen had als er een ander in mijn plaats naar El Paso gezonden werd. Natuurlijk waren er geen problemen. Het was me hetzelfde. Toen zei president Benson: „Broeder Monson, ik heb het gevoel dat u de ring Shreveport in Louisiana moet bezoeken.” Ik aanvaardde de opdracht.

Die zaterdagmiddag was een aaneenschakeling van vergaderingen — een met het ringpresidium, een met de priesterschapsleiders, een met de patriarch en toen nog weer een met de algemene leiding van de ring. Nogal bedeesd kwam ringpresident Charles F. Cagle mij vragen of ik misschien nog tijd had om een tienjarige meisje dat door kanker was aangetast een zegen te geven. Haar naam: Christal Methvin. Ik antwoordde dat ik het zou proberen en vroeg toen of ze op de conferentie aanwezig zou zijn, of dat ze in een ziekenhuis in Shreveport lag. Daar hij wist dat mijn tijdschema erg krap was, durfde president Cagle bijna niet te zeggen dat Christal thuis ziek lag, *meer dan 129 kilometer van Shreveport!*

Ik bekeek het vergaderschema voor die avond en de volgende morgen, en bekeek wanneer mijn vliegtijd terugging. Er was eenvoudig geen tijd voor. Er kwam een andere mogelijkheid in mij op. Konden we de kleine niet bedenken in onze gezamenlijke gebeden of de conferentie? De Here zou het beslist begrijpen. Na deze afspraak gemaakt te hebben gingen we verder met vergaderen.

Toen dit bericht het gezin Methvin bereikte toonden ze begrip maar tevens een spoor van teleurstelling. Had de Here hun gebeden niet verhoord? Had Hij er niet voor gezorgd dat broeder Monson naar Shreveport was ge-

komen? Het gezin bad opnieuw en vroeg om een laatste gunst; dat hun dierbare Christal haar verlangen verzevondelijkt mocht zien.

Op hetzelfde moment waarop het gezin Methvin knielde in gebed wees de klok in het ringgebouw 7.45 aan. De leidersvergadering was inspirerend geweest. Ik zocht mijn aantekeningen bij elkaar terwijl ik mij gereed maakte naar de lessenaar te stappen, toen ik een stem tot mijn geest hoorde spreken. De boodschap was kort en de woorden bekend. „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.” (Markus 10:14). Mijn aantekeningen werden vaag. Mijn gedachten gingen uit naar een klein meisje dat een zegen nodig had. De beslissing was genomen. Het vergaderschema werd gewijzigd. Tenslotte zijn mensen belangrijker dan schema's. Ik wendde mij tot bisschop James Serra en vroeg hem de vergadering te verlaten en de Methvins in te lichten.

Het gezin Methvin was juist uit zijn gebedshouding opgestaan, toen de telefoon ging en de boodschap hun werd overgebracht dat wij zondagmorgen vroeg — op de dag des Heren — onder vasten en bidden naar het bed van Christal zouden reizen.

Ik zal mij altijd die reis naar die hemel bij het gezin Methvin thuis herinneren. Ik zal het nooit vergeten. Ik ben in heilige plaatsen geweest, in heilige huizen, maar nooit heb ik sterker de aanwezigheid van de Here gevoeld dan in het huis van de Methvins. Christal zag er zo tenerig uit zoals ze daar vredig in dat grote bed lag. De kamer was helder en vrolijk. De zonneschijn die door het raam dat op het oosten uitzag naar binnen viel vulde de kamer met licht, terwijl de Here onze harten met liefde vulde.

Het gezin ging om het bed van Christal staan. Ik keek neer op het kind dat te ziek was om overeind te komen, en bijna te zwak om te spreken. Haar ziekte had haar blind gemaakt. De Geest was zo sterk dat ik op mijn knieën viel, haar zwakke hand in de mijne vatte en eenvoudig zei: „Christal, ik ben hier.” Ze opende haar mond en zei: „Broeder Monson, ik wist dat u zou komen.” Ik keek de kamer

rond. Niemand stond. Iedereen zat geknield. Ik sprak de zegen uit. Er gleed een flauw lachje over haar gezicht. Haar gefluisterde „dank u” was een toepasselijk slotgebed. Zachtjes verlieten we de kamer.

Vier dagen later, op donderdag, toen de leden van de kerk te Shreveport hun geloof bij dat van het gezin Methvin voegden en de naam Christal in een bijzonder gebed tot een vriendelijk, liefhebbend Vader werd gebracht, verliet de reine geest van Christal Methvin haar door ziekte geteisterde lichaam en trad het paradijs van God binnen.

Voor ons die op die zondagmorgen in een zovovergoten slaapkamer knielden en in het bijzonder voor de vader en moeder van Christal, die dagelijks diezelfde kamer binnengaan en zich herinneren hoe Christal deze verliet, zullen de onsterfelijke woorden van Eugene Field (Amerikaans dichter en journalist, 1850-1895) dierbare herinneringen oproepen:

Het speelgoedhondje zit onder het stof,
Maar het staat daar stoer en sterk;
En het speelgoedsoldaatje ziet rood van de roest
en houdt zijn musket in de hand.
Er was eens een tijd dat het hondje nieuw was
En de soldaat er goed uitzag.
En dat was in de tijd dat ons knulletje ze kuste en daar neerzette.

„Ga nu niet weg voor ik terugkom,”
zei hij,
„En maak geen kabaal!”
Met onvaste stappen ging hij naar zijn rolbed
En droomde van het mooie speelgoed.
En terwijl hij droomde zong er een engel
en maakte ons knulletje wakker. —
De jaren, het zijn er veel en ze duren lang
Maar kleine speelgoedkameraadjes zijn trouw!

Ja, getrouw aan ons knulletje staan ze daar.

Elk op zijn oude vertrouwde plek,
Te wachten op de kleine hand,
De glimlach op het kindergezichtje.

En ze vragen zich af, terwijl ze al die jaren lang hebben gewacht,

In het stof van dat kleine stoeltje,
Wat er van ons knulletje geworden is,
Sinds hij hen kuste en daar neerzette.
(„Little Boy Blue”, uit *One Hundred and One Famous Poems*, p. 15, in 1958 uitgegeven door Reilly & Lee te Chicago.)

Wij hoefden ons niet af te vragen; wij hoefden nergens op te wachten. Heeft de Meester niet gezegd: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.” (Johannes 11:25, 26.) Hij spreekt tot u, broeder en zuster Methvin: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; . . .” (Johannes 14:27.) En van uw geliefde Christal zou heel goed de troostende uitspraak kunnen komen: „. . . ik ga heen om u plaats te bereiden . . . opdat ook gij zijn moogt, waar ik ben.” (Johannes 14:2, 3.)

Voor jou, mijn vriendinnetje op het hoge balkon en voor de gelovigen overal elders geef ik mijn getuigenis dat Jezus van Nazareth de kinderkens liefheeft, dat Hij naar jullie gebeden luistert en die verhoort. Inderdaad heeft de Meester deze woorden gesproken: „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het koninkrijk Gods. (Markus 10:14.)

Ik weet dat dit de woorden zijn die Hij tot die apostel die met een opdracht in Shreveport was, sprak; want ik heb ze gehoord.

Van deze waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

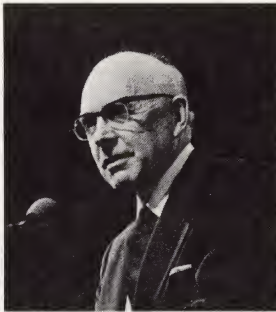
Hyrum Smith, broer van de profeet Joseph Smith en tegelijkertijd met de profeet omgekomen als martelaar. Standbeeld door Mahonri Young op Temple Square.

Sedert de geïnspireerde oproep tot zending die president Kimball deed in 1974 is er veel gebeurd — maar er moet nog veel meer gebeuren.

Het geloof van een profeet

DOOR A. THEODORE TUTTLE

Van de Eerste Raad der Zeventigen

We missen Milton R. Hunter vandaag. Hij was een geweldig bekwame dienstknecht en een trouwe vriend. Namens president S. Dilworth Young en de Eerste Raad van Zeventig wens ik broeder Gene Cook van harte welkom als lid van de raad. Hij is erg bekwaam, heeft een goede opleiding gehad en bezit enorme capaciteiten. Hij heeft de Here lief, en is een harde werker, die zijn werk terdege kent. Wij zijn blij — en wij nemen aan u ook — met de aankondiging het Eerste Quorum van Zeventig te mogen organiseren. We hten de eerste drie leden van dit quorum van harte welkom: de broeders Charles A. Didler, William Bradford en George Lee, trouwe aanhangers die hun bekwaamheid bewezen hebben, en geweldige zendingen. Wij zien er dan ook met genoegen naar uit met hen te kunnen samenwerken.

Er rust een grote kracht in geloof. „Geloof is de drijfkracht achter alle handelingen . . .” (Joseph Smith in *Lectures on Faith*, p. 8.)

De profeet Joseph Smith heeft gezegd:

Door geloof werden de werelden geschapen. God sprak, de chaos hoorde en er kwamen werelden tot stand door het geloof dat in Hem was. Zo is het ook met de mens; hij sprak in de naam van God en de zon stond stil, de maan gehoorzaamde, bergden bewogen zich en de gevangeniszen vielen in.

„Was er geen geloof in de mensen geweest, dan hadden ze tot de zon, de maan, de bergen en de gevangeniszen

kunnen spreken . . . maar was hun poging tevergeefs geweest!

Geloof dan is het eerste grote leidende beginsel dat macht over alle dingen heeft. . . . zonder dit beginsel is er geen macht, en zonder macht kan er geen bestaan zijn!

Wanneer een mens in geloof werkt, werkt hij door zich geestelijk in plaats van lichamelijk in te spannen. Elk wezen werkt door woorden in plaats van door het inspannen van zijn lichaamskracht, wanneer hij in geloof werkt.” (*Lectures on Faith*, p. 9, 10, 61.)

Ik geloof dat er in wezen twee soorten geloof zijn. De soort waar ik over gesproken heb — het geloof dat God leeft en in de hemelen regeert — verleent ons steun bij onze moeilijke taken in het leven. Het stelt ons in staat te volharden en de beproevingen te dragen waar wij allen zo vertrouwd mee zijn. Dat geloof heeft de levenshouding van dit volk de gehele geschiedenis gekenmerkt. Het is een geweldige erfenis die we van onze voorouders hebben gekregen en aan onze nakomelingen door kunnen geven.

Er is een andere soort geloof: krachtiger, minder bekend. Het is minder vaak waargenomen. Dit geloof in God maakt het mogelijk onze rechtvaardige verlangens te verwelken. Het is het scheppende soort geloof. Dit is het geloof waardoor, indien het niet werd uitgeoefend, dingen niet zouden gebeuren. Het is de geweldige schepende kracht in het leven der mensen; het is het geloof dat bergen verzet.

De Schriften onderwijzen dat bepaalde krachten des hemels worden geregeld door het geloof van ons sterfelijke mensen. Het vermogen van de Here ons te helpen ons doel te bereiken wordt alleen beperkt door ons geloof in Hem.

„Want als er geen geloof onder de mensenkinderen is, kan God geen wonderen onder hen verrichten; daarom toonde Hij Zich niet alvorens zij geloof hadden.

„Want als er geen geloof onder de mensenkinderen is, kan God geen wonderen onder hen verrichten; daarom toonde Hij Zich niet alvorens zij geloof hadden. En evenmin heeft iemand te eniger tijd wonderen gewrocht dan na zijn geloof; daarom geloofden zij eerst in de Zoon van God”. (Ether 12:12, 18.) Net zoals geloof zonder werken dood is, zijn werken zonder geloof dood. We kunnen rechtvaardige verlangens in vervulling doen gaan, want met de woorden van onze Meester: „U geschiedde naar uw geloof.” (Mattheüs 9:29.)

De laatste achttien maanden heb ik gezien hoe door dit soort geloof dingen gebeurden. Het begon met een profeet. Hij sprak. Zijn woorden brachten geestelijke krachten in werking die tot nu toe sliepen. De mensen handelden. Ze bekeerden zich. Ze veranderden. De gebeurtenissen veranderden.

Een profeet profeteert niet alleen over dingen die zullen gebeuren. Een profeet laat door zijn geloof dingen gebeuren.

Laat ik u vertellen wat er gebeurd is sedert de profeet gesproken heeft. Hij vroeg om meer zendingen — en er kwamen er meer! Ze kwamen uit delen van de wereld waar ze nooit eerder vandaan waren gekomen — en in groten getale. Eerst kwamen ze met één of twee tegelijk, toen met tientallen en honderden, nu met duizenden. Harten zijn geraakt. Levens zijn veranderd. De jeugd reageerde. Het aantal opofferingen werd groter. Ouders weenden van vreugde; de profeet werd verblijfd.

Gewoonlijk luisteren de mensen niet naar statistische gegevens, maar deze zijn indrukwekkend. Achttien maanden geleden hadden ze in Brazilië slechts veertig lokale zendingen. Nu hebben ze er meer dan honderd. Elders in Zuid-Amerika, in Mexico, in Azië, op de eilanden der zee, in Eu-

ropa, en in andere landen van de wereld vindt men een soortgelijke dingen.

Achttien maanden geleden waren er in alle zendingsgebieden van de wereld bij elkaar 17.600 zendelingen. Op dat moment gaven onze ramingen aan dat we er tegen het eind van dit jaar misschien 19.000 zouden hebben. We hebben er nu reeds meer dan 21.000! Tegen het eind van het jaar zullen we er meer dan 22.000 hebben.

Laat ik u vertellen wat er werkelijk gebeurt als de zendelingen hun taak verrichten.

We hadden een buurjongen die regelmatig langs ons huis liep, op weg naar de brievenbus buiten. Hij verwachtte vol ongeduld op zijn oproep. Het scheen ongebruikelijk lang te duren voordat die na zijn aanbeveling binnenkwam. Op de dag waarop zijn brief kwam sloeg ik het volgende tafereeltje gade: hij maakte de brievenbus open, riep zijn vriend erbij en ze dansten van vreugde in het rond. Toen holde hij de straat af om het goede nieuws aan de rest van de gezin mee te delen. Een paar minuten later kwam zijn zuster van zintelen langs slenteren op weg naar huis. Ik groette haar en maakte alleen maar gewag van het feit dat haar broer zijn oproep voor een zending had ontvangen. Onmiddellijk zette ze het op een lopen en rende ze naar huis om deel te hebben aan de vreugde over de oproep van haar broer. Denk aan de spanning de vreugde die honderden mensen in honderden huizen wekelijks voelen — want dit is een oproep aan het hele gezin.

Deze oproep is niet alleen een zegen voor de gezinnen waar de zendelingen vandaan komen, hij zegent de mensen daar waar de zendelingen heengaan. Een jongedame die onder de Indianen werkte, schreef: „De Navajo's zijn een geweldig volk. Ik kan geen woorden vinden om te vertellen hoeveel ik van hen houd . . .

Het volk der Navajo's heeft mij, een blank meisje, als een der hunnen aanvaard. Ze noemen mij hun blanke dochter. Ik had moeilijkheden met de taal, maar ik kon les geven door de lessen voor te lezen. Ik was heel gelukkig Navajo collega's te hebben, die

de bijzonderheden konden uiteenzetten. We konden door de liefde met elkaar communiceren. Ik leerde dat de liefde de geweldigste taal is die we kennen. De Navajo's hadden mij lief en ik hen. We spraken met een glimlach, soms lachend en soms met tranen. Ze hadden geduld met mijn gebroken Navajo en hielpen me, wanneer ik een woord niet wist. Ik ging weg met een getuigenis in mijn hart en een gevoel dat niet met woorden te omschrijven is . . .”

Ze besluit met: „In december ontmoette ik een zendeling die was teruggekeerd. We gingen van elkaar houden en zijn in de tempel getrouwd.”

Toen we in Zuid-Amerika woonden, bereikte onze oudste zoon de leeftijd, waarop hij op zending kon gaan. Hij was de eerste zendeling die uit onze kleine gemeente — die hoofdzakelijk uit bekeerlingen bestaat — zou vertrekken. Het slotgebed bij zijn afscheid werd door een nieuwe bekeerling uitgesproken. Hij bracht deze gedachte onder woorden: „Hemelse Vader, we hebben zendelingen zien komen. Ze hebben ons leven gezegend. Nu zien we dat we zendelingen moeten zenden. Help ons onze zonen op te voeden tot dit dienstbetoon.”

Dat uit geloof geboren gebed werd beantwoord. Toen de zoon van die man negentien werd, werd hij naar Itallë geroepen. Ik kreeg deze aantekening over hem van de president van de gemeente waar hij werkte.

„We kennen broeder LaBuonora nu al sinds zijn komst, zes maanden geleden . . . In de korte tijd dat hij hier is, heeft hij negen mensen gedoopt.

„Omdat u hem vroeger gekend heeft, wil ik u een voorvalletje vertellen. We bezochten een van onze zieke leden in het ziekenhuis . . . In de wijk van ongeveer twintig mensen was een jongetje van drie jaar, dat door zijn moeder in de steek gelaten was, toen hij geboren werd. Hij had niemand die van hem hield. Het kind speelde in zijn bedje en zijn neus moest nodig gesnoten worden. Dus snoot broeder LaBuonora zijn neus zo teder als een echte vader, hield hem een ogenblik in zijn armen, kustte hem en legde hem voorzichtig in bed. De uitdrukking op het gezicht van het kind was een

mengeling van verbazing en geborgenheid. We geloven dat deze jongeman de geweldigste zendeling is die we ooit gezien hebben. Wat een zegen is hij voor ons zendingsgebied en onze gemeente.”

Een ander bewijs van geloof, dat we kunnen vermelden is dat president LaBuonora — de vader die bad dat hij zijn zonen voor dienstbetoon zou kunnen opvoeden — sedertdien zijn tweede zoon het zendingsveld ingestuurd heeft.

Tijdens een vliegtocht kortgeleden zat er een jongedame naast zuster Tuttle en mij. Ze kende ons niet toen ze ging zitten en begon een gesprek. Toen ze ontdekte wie ik was, riep ze teleurgesteld uit: „Ach, wat jammer, ik kan u geen Boek van Mormon geven. Ik wilde er drie uitleiden aan onderzoekers, voordat ik Nieuw-Zeeland bereik.”

Broeders en zusters, we kampen met nog een moeilijke opdracht: zendelingen worden. Daar zijn we niet zo goed in geslaagd als in het *leveren* van zendelingen. Dit is de gelegenheid voor ons allemaal. Dit tweede soort geloof dient te worden beproefd.

We moeten ons persoonlijk en in gezinsverband doelen voor ogen stellen. Bid veel teneinde deze doelen te be-

reiken. We moeten ons geloof in God in praktijk brengen en het succes dwingen te komen.

Achttien maanden geleden heeft president Kimball gezegd:

„In ons zendingswerk in de ringen en districten . . . zijn we nauwelijks begonnen . . . ik geloof dat de tijd aangebroken is, waarin we . . . onze meningen moeten wijzigen en hogere doelen moeten stellen . . . (Ensign van oktober 1974, p. 14.)

Het zendingswerk in de ringen is een grote slapende reus, maar hij begint zich te roeren. We verwachten dat de ringpresidenten meer aandacht aan dit werk zullen besteden, en deze dingen zullen doen:

- (1) doelen op ringniveau opstellen
- (2) erop toezien dat de zeventigers op de juiste wijze georganiseerd worden en op de juiste wijze werken om
- (3) elk gezin te helpen anderen van het evangelie deelgenoot te maken. In dit werk moet ieder lid grotere stappen doen, zoals onze leiders gedaan hebben — een feit, waarvan deze morgen zo schitterend is getuigd.

Voor iedereen in de Kerk is er een plaats om als zending te dienen — hetzelfde als of elders, voor de mensen aan deze of aan de andere kant van het voorhang.

Achttien maanden geleden bracht één man zijn geloof onder woorden dat het zendingswerk verbeterd, kon worden doeltreffender en productiever kon zijn. Toen leek het onmogelijk. Zijn raadgevers echter voegden hun geloof bij het zijne en het werd verdrievoudigd. Toen voegden de Twaalven zich er bij en vele leden hebben daarna dat geloof telkens weer vergroot. Geloof roept geloof op en ons werk begint geweldige afmetingen aan te nemen.

Onze zaligheid en die van al de kinderen van onze hemelse Vader zal worden bepaald door onze gehoorzaamheid aan de raad van de levende profeet. Laten we opstaan en een groter geloof in God ten toon spreiden.

Ik getuig dat dit werk waar is en dat president Kimball een profeet van God is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Jij moet het ook weten”

DOOR MARION D. HANKS
Assistent van de Raad der Twaalven

Wij hebben al dikwijls gezegd dat wij geloven dat de jongeren meer van ons gedrag als ouders leren dan van de lessen die wij hun geven. Onkreukbaarheid leren zij niet door te luisteren, maar door het gadeslaan van en omgaan met mensen die zelf onkreukbaar zijn. De jongeren richten zich naar ons, zoals wij zijn en niet zoals wij ons voordoen en nog minder zoals wij denken te zijn. Geen les spreekt meer aan dan ons voorbeeld: het onkreukbare leven.

Als ouders en volwassenen hebben wij het belangrijke voorrecht onze kennis, en onze heilige overtuiging met onze kinderen en andere jongeren te delen. Wat wij thuis van moeder hebben geleerd staat ons nog duidelijk bij en is ons dierbaar. Vaders raad staat diep in ons hart gegrift.

Wij mogen onze kinderen onder geen beding de mogelijkheid onthouden van onze goede eigenschappen te leren kennen.

Indien u de Schriften kent weet u dat de nuttigste uitspraken uit deze heilige verslagen, de woorden zijn van ouders tot hun kinderen. Meestal richt de vader zich tot zijn zoon.

Dit heeft mij altijd bijzonder aangesproken omdat ik mijn vader nooit heb gekend, daar hij stierf toen ik een baby was. En ik heb ontdekt dat ouders, vaders in het bijzonder, altijd graag willen dat hun zonen beseffen hoe zeer zij hen willen laten weten wat hun hart en ziel beroert.

Een buitengewoon inspirerend voorbeeld van de raad van een vader aan zijn kinderen vinden we in een aantal

hoofdstukken van Alma. Hij onderwijst hier zijn zoon de belangrijkste van zijn eigen levenslessen. In zijn leven, dat goede en slechte tijden kende, zoals ieder van ons dit kent, had hij een aantal dingen geleerd waarin hij zijn kinderen wilde laten delen. Deze man geeft zijn zoon Helaman, een getuigenis van drie van deze gebeurtenissen, aandoenlijk en tegelijk in duidelijke bewoordingen gesteld (Alma 36). Hij herhaalt dit voor zijn andere kinderen.

Hij zei: „Mijn zoon . . . , zie, gij zijt in uw jeugd en daarom verzoek ik u, dat gij naar mijn woorden zult luisteren en van mij leren; want ik weet, dat allen, die hun vertrouwen in God zullen stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatsten dage verheven.

En ik zou niet willen, dat gij denkt, dat ik zit van mijzelf weet; niet van het tijdelijke, maar van het geestelijke, niet van het vleselijke verstand, maar van God weet ik het.” (Alma 36:3, 4.)

„ . . . het is de Geest Gods, Die in mij is, Die deze dingen aan mij bekend maakt; want indien ik niet uit God was geboren zou ik deze dingen niet hebben geweten.

. . . en ik ontving geen vergeving van mijn zonden dan nadat ik tot de Here Jezus Christus om genade had geroepen. Doch zie, ik riep Hem aan en vond vrede voor mijn ziel.” (Alma 38:6, 8.)

„En ik ben in beproevingen en moeiten van iedere aard, ja, en in allerlei

ellende ondersteund . . . en ik stel mijn vertrouwen in Hem, en Hij zal mij nog steeds bevrijden." (Alma 36:27.)

„En nu, mijn zoon, ik heb u dit verteld, opdat gij wijsheid moogt leren, en opdat gij van mij moogt leren, dat er geen andere weg of ander middel is waardoor de mens zalig kan worden, dan alleen in en door Christus. Zie, Hij is het leven en het licht der wereld. Zie, Hij is het woord der waarheid en der rechtvaardigheid." (Alma 38:9.)

Dit was het belangrijkste getuigenis dat deze vader zijn zoons gaf: dat hij door de Geest wist (en dat is de enige wijze waarop de mens het te weten kan komen) dat God leeft en dat Jezus de Christus is en dat door Hem de berouwvollen opnieuw geboren kunnen worden.

Er is nog een tweede aangelegenheid waarover Alma zijn zoon een getuigenis gaf. Hij zegt: „(ik heb) zonder ophouden gearbeid, opdat ik zielen tot bekering mocht brengen; opdat ik hen er toe mocht brengen; de overheerlijke vreugde te smaken, die ik heb gesmaakt, opdat ook zij uit God mochten worden geboren en met de Heilige Geest vervuld.

„ . . . mijn zoon, de Here, geeft mij buitengewoon grote vreugde in de vrucht van mijn arbeid.

Want door het woord, dat Hij mij heeft medegedeeld, zijn velen uit God geboren en hebben gesmaakt, zoals ik heb gesmaakt, en zij hebben oog tot oog gezien, zoals ik heb gezien; daarom weten zij van deze dingen, waarvan ik heb gesproken, zoals ik ze weet; en de kennis, die ik heb, is van God." (Alma 36:24-26.)

Omdat hij het „wist" hebben velen dezelfde zegen ontvangen. Hij was een gewillig en werkzaam instrument in Gods handen geworden dat anderen de kennis van de waarheid bijbracht. Maar dit was niet genoeg voor Alma, zoals het voor niemand die een getuigenis van de Geest heeft ontvangen genoeg is, als hij veel van iemand houdt. Daarom had hij nog een derde belangrijke boodschap tot te geven: „Doch zie, mijn zoon, dit is niet alles; want gij moet weten, zoals ik weet." (Alma 36:30.)

Natuurlijk! Geen enkele liefhebbende vader vindt het genoeg dat hij zelf een getuigenis heeft, of anderen een aantal principes heeft geleerd. Hij kan niet werkelijk gelukkig zijn tenzij diegenen, die hij liefheeft boven alles, het ook „weten". Elke ware vader voelt zich zoals de oude Israël:

„En wat mij aangaat, als ik van kinderen beroofd moet worden, dan word ik beroofd." (Genesis 43:14.) En Juda sprak:

„Want hoe zal ik naar mijn vader heentrekken, wanneer de jongen niet bij mij is?" (Genesis 44:34.)

Dit waren zaken van levensbelang, en Alma moest er zeker van zijn dat zijn zonen ze begrepen. Hij onderwees hen vele waarheden die ermee samenhangen, vele prachtige beginselen, maar geen enkele was er belangrijker dan deze: Hij wist het! Hij wist het door de genade van God!

Anderen hadden het van hem gehoord. Dat was echter niet genoeg; zijn zoon moest het ook weten! Ik draag hetzelfde getuigenis uit aan mijn zoon en mijn dochters. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Omdat ik het weet, worden enkele anderen in de gelegenheid gesteld het te ontdekken.

Dit is echter niet genoeg, mijn kinderen; jullie moeten het zelf weten. Er is nog iets dat u moet weten. Alma had op een heel persoonlijke wijze de zegen van de vergeving door God leren kennen. Er staat geschreven dat er in zijn jeugd een geest van ongeloof en geestelijke duisternis in zijn land heerste. „Nu waren er velen van het opkomend geslacht . . . en zij geloofden niet in de overlevering hunner vadersen.

Zij geloofden niet wat er aangaande de opstanding der doden was gezegd, noch geloofden zij in de komst van Christus.

En wegens hun ongeloof konden zij het woord van God niet verstaan, en was hun hart verstokt.

. . . zij wilden niet worden gedoopt; evenmin wilden zij zich bij de kerk aansluiten . . . (want zij wilden) de Here, hun God, niet aanroepen." (Mosiah 26:1-4.)

Alma, de zoon van een profeet, en zijn vrienden, de zonen van een rechtvaardig

koning, werden opstandig en gebruikten hun gaven en talenten om het geloof te vernietigen. „Hij werd een grote hinderpaal voor de vooruitgang van de kerk van God, daar hij de harten van het volk inpalmde, veel onopnigheid onder het volk veroorzaakte en voor de vijand van God de weg opende om zijn macht over hen uit te oefenen." (Mosiah 27:9.)

Na enige tijd werden zij geconfronteerd met het leed en het verdriet, dat onvermijdelijk op zulk gedrag volgt. Door Gods genade en door het vasten en bidden van hun vaders de priesterschapsleiders en het volk, en na een moeilijke bekeringsperiode die gepaard ging met veel kwelling en pijn, zo hevig dat zij er bijna aan ten onder gingen, leerden ook zij de zegen van bekering en vergeving en de gezende kracht van het geloof. Zij veranderden hun leven volkomen, ontvingen vergeving en zetten zich daarna volledig in om hun wandaden ongedaan te maken, door het goede te doen.

In de verslagen staat een prachtige beschrijving van het proces dat deze voorzige „vrienden op het slechte pad" doormaakten, waar zij nu sterk waren in de kennis der waarheid; want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

Maar dit is niet alles: zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God." (Alma 17:2, 3.)

Het is altijd al belangrijk geweest, en ook nu is het nog belangrijk dat iedere man „met gerechtigheid te werk zal gaan, zijn lendenen met getrouwheid omgorden en een stem ter waarschuwing tot de bewoners der aarde verheffen . . ." (LV 63:37.)

„ . . . een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid." (LV 38:41.) En laat ons bedenken dat tot onze naasten ook de leden van ons eigen gezin horen en dat zij het uit eigen ervaring moeten weten.

Alma's vader had een getuigenis, maar dat was niet genoeg voor Alma.

De vader van Enos wist het en had het hem onderwezen, maar pas toen

de ziel van Enos „hongerde” en hij Hem met biddend hart smeekte, ontving hij het getuigenis. (Enos 4.)

De kern van dit getuigenis uit het verleden en het getuigenis van je vader, mijn zoon, is dit: Dat ik weet dat God leeft en dat wij zijn kinderen zijn. Jij en ik zijn gezien, in het licht van de eeuwigheid leeftijdgenoten. Ik heb begrepen en ik weet dat onze hemelse Vader zich verheugt in het betonen van liefde en rechtvaardigheid op aarde en dat hij zijn kinderen zal bijstaan in hun vreugde en bij hun beproevingen. Omdat ik deze kennis heb ontvangen van God, door Zijn Geest, hebben anderen ook de vreugde gesmaakt die met deze kennis gepaard gaat.

Maar jij moet het ook weten.

Als jij het weet zul je een beter mens zijn dan je anders zou kunnen worden, een beter mens dan je vader. Je zult, zoals iemand het 600 jaar geleden schreef, intenser verlangen naar het bezit van ware nederigheid en naar deugdzaam leven, om zo je hemelse Vader te behagen, en niet langer diepzinnig over hem willen spreken. Je zult liever „wroeging voelen dan te weten hoe je het definieërt.” (*Thomas à Kempis, De navolging van Christus.*) God zegene u en alle zoons en dochters overall opdat u allen een leven zult zoeken dat wordt gekenmerkt door dienstbetoon en toewijding, dat u liefde zult geven. Moge u bereid zijn als ware discipelen alles te geven wat u hebt. Moge uw leven worden verrijkt door uw eigen ervaring met de liefde van God die door Christus Jezus wordt geopenbaard en die niemand anders dan u zelf van u af kan nemen. God zegene u dat u actief bezig moogt zijn met het goede werk en verwacht van u dat u het licht van het evangelie niet onder een korenmaat van zogenaamd drukke bezigheden zult verbergen. Moge u het brood des levens vinden, er gelukkig mee zijn en anderen deelgenoot van laten zijn.

Ik getuig dat God leeft en dat Jezus de Christus is en dat dit Zijn werk is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Amerika gaat ons om onze gezinsavond respecteren, daar het de gezinnen samensmeedt.

De gezinsavond

DOOR JAMES A. CULLIMORE
Van de Raad der Twaalfen

Geliefde broeders en zusters, vandaag zou ik iets willen zeggen over de gezinsavond. Tijdens de interregionale conferentie te Stockholm heeft president Kimball de noodzaak van huisonderwijs en de gezinsavond nogmaals benadrukt, daar deze programma's de probleem van deze wereld helpen neutraliseren. Hij heeft het volgende gezegd: „De geest van deze tijd is werelds. Wetteloosheid is normaal. De kinderen uit vooraanstaande gezinnen tonen hun opstandigheid in vandalisme. Velen dagen de vertegenwoordigers van het gezag uit en verzetten zich tegen hen. Ontzag voor autoriteit lijkt nauwelijks meer te bestaan, onverschillig of deze autoriteit nu wereldlijk politiek of godsdienstig is.

In onze tijd biedt de Here zijn programma, dat niet aan tijd is gebonden, opnieuw aan dit programma houdt de belofte in dat de wereld kan terugkeren naar een gezond leefpatroon met een goed gezinsleven en een goede familieband.

Op de oktoberconferentie van 1964 werd de gezinsavond door president David O. McKay in ere hersteld. Het programma is ontworpen om de ouders te helpen het evangelie thuis te onderwijzen. Sinds die tijd heeft de kerk telkenmale de nadruk gelegd op het belang van dit programma. De maandagavond wordt door de hele kerk gereserveerd voor het houden van de gezinsavond. Elk jaar stelt een uitgelezen staf een prachtig gezinsavondlesboek, samen.

Elk jaar worden er meer dan 907.000 exemplaren van het gezinsavondlesboek gedrukt. Hiervan verschijnen er ongeveer 830.000 in het Engels en 77.000 in zeventien andere talen. Het boek wordt in 48 landen gelezen.

In het gezinsavondlesboek van het seizoen 1973/1974 zegt het Eerste Presidium: „Mogen we u eraan herinneren hoe belangrijke de gezinseenheid is in het alles omvattende plan van onze Vader in de hemel? De kerk is er om het gezin en de leden te helpen verhogen te ontvangen.

De voornaamste taak van een mormons-christelijk gezin is ervoor te zorgen het klimaat en de omstandigheden te scheppen waarin allen tot volmaaktheid kunnen uitgroeien. Dit vergt van de ouders dat zij hun tijd en energie aan dit doel wijden, een doel dat verder gaat dan alleen het voorzien in de stoffelijke noden van hun kinderen. Voor de kinderen betekent het dat zij hun natuurlijke neiging tot zelfzucht beheersuren.

Ouders en kinderen moeten bereid zijn de verantwoordelijkheid voor het gezin voorop te stellen teneinde als gezin verhoging te bereiken.” (Bladzijde 4.)

Ons gezinsavondprogramma heeft veel aandacht gekregen in de Verenigde Staten. Vele personen, groepen en organisaties buiten de kerk hebben om inlichtingen over het programma geschreven en het lesboek aangevraagd. Om u een indruk te geven van hun ideeën erover:

Lutherse Immanuelkerk in Lincoln

(Nebraska): „Ik heb onlangs uw gezinsavondlesboek gezien. Ik ben onder de indruk van de kwaliteit en de opzet van uw programma.”

Trinity Evangelical Divinity School in Deerfield (Illinois): „Ik heb onlangs materiaal over uw gezinsavond gezien. Ik zou bijzonder graag exemplaren van het beschikbare materiaal ontvangen, vooral het gezinsavondlesboek.”

De Gezondheidsdienst van de staat Oklahoma: „Men heeft onze aandacht erop gevestigd dat uw kerk een nieuw programma heeft ingesteld dat de nadruk legt op het versterken van de gezinsband, een programma dat u „gezinsavond” noemt. Wij geloven dat een goed gezinsleven de voornaamste bron is van een gezond leven. Wij zouden het op prijs stellen, indien u ons zou willen inlichten over uw programma.”

Vele lovende artikelen zijn in onze landelijke (Amerikaanse) en lokale kranten en tijdschriften verschenen. Wijlen Louis Gassels schreef nadat hij een gezinsavond had bezocht het volgende voor United Press International:

„Een kind ontvangt het belangrijkste godsdienstondericht thuis. Het is heel moeilijk voor een zondagsschool, of enig ander kerkelijk instituut, het christelijk geloof over te brengen op jongens en meisjes die in het gezinsleven niet met deze beginselen vertrouwd worden gemaakt.

Alle godsdienstige richtingen zijn het hierover eens. Eén richting, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, doet daadwerkelijk iets om de gezinnen te steunen in de sleutelpositie die zij innemen in de godsdienstige vorming van het kind. In ongeveer 350.000 mormoonse gezinnen over de hele wereld wordt elke maandagavond „gezinsavond” gehouden . . .

Het opvallendste voor een buitenstaander is de ogenschijnlijk volkomen natuurlijke spontane wijze waarop de tieners meedoen.

President Harold B. Lee van de heiligen der laatste dagen is een groot voorstander van het gezinsavondsysteem. Onlangs hield hij een groep mormoonse leiders voor dat het belangrijkste werk dat zij voor de Here doen

plaatsvindt binnen de muren van hun eigen woning.

President Lee stelt dat de gezinsavond niet alleen een goede gelegenheid is voor het geven van godsdienstondericht, maar ook dient om gezinnen te verenigen, generatiekloten te overbruggen en de communicatie tussen ouders en kinderen in stand te houden.

De mormoonse president vertelde de verslaggever van United Press International: „Als het gezin goed functioneert, is reeds veel gedaan om problemen te voorkomen op wereldlijk en kerkelijk gebied. Met andere woorden dit programma voorkomt het falen van het gezin als instelling.” Hij zei ook: „Wij hebben ontdekt dat de gezinsavond een buitengewone hulp is voor de ouders bij het smeden van de hechte gezinsbanden die het gezin beschermen tegen slechte invloeden van buiten en een bron van kracht vormen voor elk lid van het gezin.”

Vele burgemeesters en gouverneurs zien het nut van eenheid binnen het gezin en kennen de goede invloed die de gezinsavond heeft. Velen hebben verklaringen uitgegeven bij het instellen van een week of maand waarbij „eenheid in het gezin” het streven was. Bij voorbeeld:

„Daar overal in de Verenigde Staten gezagsdragers buitengewoon bezorgd zijn over de uitholling van de eenheid in de gezinnen en de gevolgen daarvan voor de maatschappij in haar geheel” en

„Daar de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het gezinsavondprogramma, dat over de hele wereld is verbreid, ontworpen heeft met als voornaamste doelstelling het gezin samen te brengen door eenmaal in de week gezamenlijk plezierig bezig te zijn en van elkaar te leren” en

„Daar goede gezinsbanden de voornaamste steunpilaar in onze maatschappij vormen,

Roep ik, Fred Hofheinz, burgemeester van Houston, de *maand december uit tot maand van de eenheid.*”

Van de gouverneur van Arizona ontvingen wij ook een mooie verklaring, die de aandacht vestigde op de gewoonte van de kerk de kinderen op de

Oliver Cowdery, een schrijver van de profetie Joseph Smith tijdens de vertaling van het Boek van Mormon; detail van Avarid Fairbanks' Drie Getuigen Monument, Temple Square.

gezinsavond te onderwijzen. Hij prees de kerk hiervoor en riep alle inwoners van zijn staat op deze gewoonte over te nemen met de volgende verklaring: „Daar het gezin het fundament, de onmisbare steunpilaar is in onze maatschappij . . . en

„Daar wij in ons land kunnen zien hoe het gezinsleven wordt afgebroken in een tempo dat nog nooit eerder is vertoond met de ernstige gevolgen voor vele onderdelen van onze maatschappij, in het bijzonder het welzijn van de kinderen en de verzwakking van de enige en grootste kracht van Amerika en

„Daar er bij alle weldenkende Amerikanen een toenemende bezorgdheid is over het uiteenvallen van het gezinsleven en de gevolgen van deze vernietiging voor ons land;

„Daar vooraanstaande godsdienstige leiders hebben gezegd: „Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin” en „Het belangrijkste werk dat u ooit doet, doet u binnen de muren van uw eigen woning”;

Roep ik, Jack William, gouverneur van Arizona, de week die op zondag, 2 juni 1974, begint uit tot *gezinsweek* en doe ik een beroep op alle oprechte, weldenkende Amerikanen na te denken over de betekenis van het gezinsleven voor henzelf en hun nageslacht.

De kerk heeft ook een boodschap van de Senaat van de Verenigde Staten ontvangen. Hierin wordt de leden lof toegezwaaid voor hun pioniersgeest, hun gezonde levenswijze, hun be-

zorgdheid voor hun naasten en het vele dat tot stand is gebracht.

President Kimball heeft gezegd: „Deze blijken van erkentelijkheid van regeringsleiders en burgemeesters die geen lid van de kerk zijn, stemmen tot dankbaarheid. Zij weten hoe landen en regeringen moeten worden geschapen. Zij weten wat steden, staten en regeringen kan vernietigen. Zij weten dat het vernietigen van het gezinsleven de weg opent tot de val van een land. Zij weten heel goed dat oneerlijkheid, onzedelijkheid, gezinnen die door scheiding en ontrouw uiteenvallen, geboortebeperking en volwassenden die slechts aan vermaak en sex denken voorboden zijn van het ineenstorten van een land. (Ensign, Jan, p. 9.)

Broeders en zusters, ik geef u mijn oprecht getuigenis dat dit het werk des Heren is. Dat deze broeders die de gezinsavond hebben ingesteld werkelijk geïnspireerd waren. Ik erken ook de inspiratie die zij die het gezinsavondboek voorbereiden ontvangen. Ik getuig dit tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Succesverhalen

DOOR STERLING W. STILL
Assistent van de Raad der Twaalven

Op het programma voor de leidersvergaderingen die in 1966 werden gehouden in verband met de driemaandelijke conferenties op ringniveau stonden twee succesverhalen die ieder drie minuten duurden. Een succesverhaal beschrijft het succes dat een bepaald persoon in zijn leven heeft gehad en zet anderen aan dit succes na te volgen.

Ieder mens is van nature gezegend met een verzamelaarsinstinct. Zoals de eekhoorn eikels verzamelt en opslaat, zo verzamelen wij postzegels, vlinders en munten, effecten en obligaties, assurantiepolissen, onroerend goed en bankrekeningen. We verzamelen ook bepaalde houdingen, vaardigheden, gewoontes en karaktereigenschappen. Ik ben in 1966 begonnen met verzamelen en heb nu tweeënzestig succesverhalen vergaard. Het zijn gedeeltes uit het leven van iemand anders, die ik heb bijgeschaafd, opgeverfd en gepolijst. Ik heb ze onthouden en opgeschreven, zodat ik er nu en in de toekomst gemakkelijk over kan beschikken. In de twaalf minuten van uw kostbare tijd die ik deze middag mag vullen, wil ik u vier succesverhalen van ieder drie minuten presenteren. Het eerste succesverhaal.

Na de moord op Julius Caesar was de wereld verdeeld in twee strijdende partijen, een onder leiding van de samenweerder met als aanvoerder Brutus; de tweede partij stond onder leiding van Octavianus en Marcus Antonius, een vriend van Julius Caesar. In de lange, harde strijd die volgde betoon-

de Marcus Antonius zich de grootste veldheer aller tijden. We kunnen onszelf afvragen hoe hij dat deed. Als we het geheim van zijn succes kunnen ontdekken, kunnen wij het proberen na te volgen.

Men heeft gezocht naar redenen voor Marcus Antonius uitzonderlijke prestaties. „Iedereen werd overrompeld door zijn overredingskracht, zijn redenaarstalenten, zijn leidersmoed en zijn zelfdiscipline. Hij aanvaardde de moeilijkste taken met een opgewekt gemoed. Hij kon wekenlang leven op niets anders dan insecten en boomschors. Hierdoor verkreeg hij de onvoorwaardelijke trouw van zijn mannen, de waardering van het volk, de steun van Octavianus en vertrouwen in zichzelf.”

Toen de generaals een dergelijke toewijding en dergelijke talenten zagen, staakten zij één voor één de strijd. Toen de oorlog was gewonnen, zat Marcus Antonius op de zetel waar eens de grote Julius Caesar had gezeten als heerser over de wereld. Maar nu de strijd voorbij was, viel er voor Marcus Antonius niets meer te doen. Dit soort ledigheid leverde een van de meest tragische verhalen uit de geschiedenis op.

Marcus Antonius ging naar Egypte, waar hij verliefd werd op de betoverende koningin Cleopatra. Hij viel ten prooi aan de luxe, de zwaar gearfumeerde elegance van het Egyptische hof. Zijn grote geest werd bedwelmd door de dampen van de wijn en hij werd wat Putarchus een „hengel —

generaal" noemde. Toen Marcus Antonius zijn betere ik opgaf, verloor hij de trouw van zijn mannen, de waardering van het volk, de steun van Octavianus en zijn zelfrespect. Uiteindelijk werd er vanuit Rome een aantal soldaten gestuurd, die Marcus Antonius in hechtenis namen en hem geboeid mee naar Rome voerden.

Er was geen groot leger voor nodig om Marcus Antonius nu te overwinnen: een handvol middelmatige soldaten was genoeg. Marcus Antonius wist zijn arrestatie echter te voorkomen door zich een dolk in het hart te steken. In de laatste minuten van zijn leven vertrouwde hij Cleopatra nog toe dat geen macht ter wereld hem omver had kunnen werpen, behalve zijn eigen macht. Hij zei: „Alleen Antonius kon Antonius overwinnen." Toen, terwijl hij nadacht over de Romeinse soldaten die hem waren komen halen en eraan dacht welk een schande hij over zijn land had gebracht en besefte hoe vernederend zijn gedrag moest zijn geweest voor zijn familie, sprak hij zijn laatste woorden tot Cleopatra, die door William Haines Lytle in poëzievorm zijn vertaald.

Mogen des keizers slaven de leeuw die op deze wijze werd geveld niet bespotten.

Hij werd niet geveld door de hand van een leider:

zijn eigen hand bracht hem de doodsteek toe.

De hand van hem die aan uw zachte boezem de schittering van de roem verwierp,

De dwaas, die dronken van uw streling,

een wereld zomaar weggooide.

„Antony and Cleopatra," *The Best Loved Poems of the American People*, Hazell Felleman, Garden City, New York: Double day & Company, p. 203.

Marcus Antonius had de leiding over de wereld in eigen hand en niemand op de wereld beschikte over voldoende macht om hem deze wereldheerschappij te ontnemen, behalve hijzelf. Een ieder van ons heeft een wereld binnen zijn bereik die veel belangrijker is dan de wereld van Marcus Antonius. Er is geen macht in het heelal die ons het celestiale koninkrijk kan

ontnemen, behalve onze eigen macht. Alleen Antonius kan Antonius overwinnen.

Succesverhaal nummer twee stamt uit John Bunyan's *Pelgrimsreize*. Hij vertelt ons het verhaal van de man met de hark, die zijn hele leven lang het stof en onkruid der aarde had weggeharkt. Op een dag verscheen er echter een engel die boven zijn hoofd bleef staan met een hemelse kroon in zijn hand. De engel bood de man aan de hark te ruilen tegen de kroon. Maar omdat de man zijn leven lang alleen maar naar beneden gekeken had sloeg zij het aanbod van de engel af en ging door met harken.

Ook wij zullen een engel zien met een kroon in zijn hand, die hij tegen onze hark wil ruilen, als wij maar opkijken naar God, naar geloof, rechtvaardigheid en begrip. Het dier werd door God op handen en voeten gezet en daarom is zij blik altijd op de grond gericht, maar de mens staat rechtop, naar het beeld van zijn Schepper, zodat hij omhoog kan kijken naar God. Succesverhaal nummer drie is het inspirerende verhaal van Pygmalion en Galatea uit de Griekse mythologie. Pygmalion was een beeldhouwer uit Cyprus, en zoals alle grote kunstenaars hield Pygmalion van zijn werk. Toen kwam de dag waarop hij zijn levenswerk zou scheppen. In onvergankelijk voor zou hij het beeld uithouwen van een mooie vrouw en hij zou zijn best doen de menselijke vormen en de menselijke geest zo goed mogelijk uit te beelden. Weken en maandenlang werkte hij aan het beeld, voor het eindelijk klaar was. En omdat Pygmalion met zoveel liefde en toewijding aan het beeld had gewerkt, besloten de goden het beeld te laten ademen en te laten bewegen, kortom het te laten leven. Toen het standbeeld van het voetstuk afkwam, besloot Pygmalion haar Galatea te noemen en met haar te trouwen.

Dit verhaal is niet zomaar een mythe, het verhaal van Pygmalion is op ieder mens van toepassing. Want God heeft bepaald dat voor iedereen die van zijn werk houdt, dit werk gaat leven.

Succesverhaal nummer vier beschrijft het leven van Richard Leeuwenhart, die in de tweede helft van de twaalfde

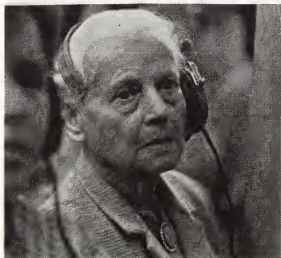

Martin Harris, een van de drie getuigen; detail van Avard Fairbanks' Drie Getuigen Monument, Temple Square.

eeuw in Engeland regeerde. Richard organiseerde een kruistocht naar het Heilige Land om de Turken van het heilige graf te verjagen. Maar de expeditie werd een mislukking, Richard werd gevangen genomen en in een vreemde gevangenis opgesloten. Tijdens zijn verblijf in het Heilige Land hadden verraders de regering van hem overgenomen en toen Richard er uiteindelijk in slaagde vrij te komen en naar Engeland terugkeerde, moest hij voor zijn eigen veiligheid gewone onopvallende kleren dragen. Toen hij in Engeland terug was, verzamelde hij in alle stilte een aantal trouwe volgelingen om zich heen met het idee Engeland weer aan zijn rechtmatige heersers terug te geven. Een van de eerste dingen die dit kleine groepje deed was een aanval op het kasteel te Torquillstone beramen. Torquillstone was het bolwerk van de vijand, waarin Ivanhoe, de trouwe vriend en volgeling van de koning, gewond was geraakt en vervolgens was opgesloten. Ivanhoe hoorde aan de geluiden buiten dat er een aanval op het kasteel werd gepleegd en, aangezien hij niet van zijn rustbed op kon staan, omdat hij door zijn verwondingen zeer verzwakt was, vroeg hij zijn verzorgster Rebecca bij het raam plaats te nemen en hem te vertellen wat er gaande was. Het eerste wat hij wilde weten was wie de leider was. Dat is het belangrijkste wat iedereen bij alles wat wordt ondernomen moet vragen. En dus vroeg hij Rebecca hem de onderscheidingen te beschrijven, of opvallende

kenmerken van de wapenrusting die deze leider droeg te noemen. Dan zou hij weten wie het was en wat de kansen op bevrijding waren. Maar Rebecca antwoordde dat hij een gewone onopvallende wapenrusting droeg, waarop Ivanhoe zei: „Vertel me dan hoe hij vecht, dan zal ik weten wie het is.” Iedereen heeft namelijk een aantal kenmerken die net zo typerend zijn als zijn vingerafdrukken en zijn daden zijn de beste sleutel tot iemands identiteit. En dus beschreef Rebecca deze grote ridder in zijn eenvoudige wapenuitrusting, die dreigend met zijn bijl zwaaide en het kasteel nagenoeg alleen aanviel. Rebecca zei het volgende over hem: “Ze gooiën met stenen en balken naar hem, maar hij doet net alsof het distelpluis of veren zijn. Hij vecht alsof hij in zijn ene arm evenveel kracht heeft als twintig mannen. Het is angstaanjagend en tegelijkertijd schitterend om te zien hoe de arm en het hart van één man kunnen zegevieren over honderden mensen.”

Ik denk dat Richards arm niet sterker was dan die van een willekeurige andere strijder, maar daarin lag zijn kracht ook niet verborgen. Rebecca sprak over „De arm en het hart van een man”. Richard vocht met zijn hart: hij vocht voor Engeland. En als iemand zijn hart en ziel legt in iets waar hij mee bezig is, dan kunnen de meest wonderlijke dingen gebeuren.

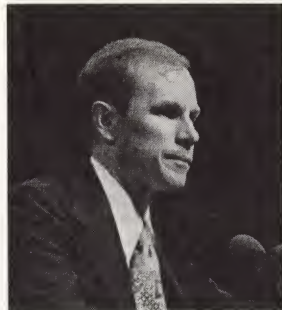

Ivanhoe wist niet wie het was. Hij wist wel dat Richard zo vocht, maar niemand vocht zoals de koning, en bovendien was hij in de veronderstelling dat Richard zich in een Oostenrijkse gevangenis bevond. Toen liet hij op de volgende manier zijn hulde voor deze leider — die hij niet kende — blijken. Hij wist niet hoe de man heette, maar hij herkende de eigenschappen die grootheid typeren en zei tegen Rebecca: „Ik zweer bij de tafelronde dat ik er tien jaar gevangenschap voor over zou hebben om een dag naast deze grote man te mogen vechten.” Gevangenschap zou de ergste straf zijn geweest waaraan men Ivanhoe had kunnen onderwerpen, maar toen zei hij: „Ik zou graag tien jaar in een kerker willen wegwijnen om daarna onder de banier van een groot man voor een groots doel te mogen strijden.”

Ook wij hebben een groots doel, het meest grootste doel dat men ooit heeft gekend. De enige vraag die onbeantwoord blijft is: „Hoe zullen wij vechten?” Onze eigen leider heeft ons gezegd: „ . . . O, gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe dat gij Hem met geheel uw hart macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laaststen dage onberispelijk voor God moogt staan.” (LV 4:2)

Als toegift zou ik u een dertig seconden duren getuigenis willen geven uit een van de grootste succesverhalen" aller tijden, waarin de eerste profeet van deze bedeling aan de wereld aangaande onze Meester dit verkondigt: „En nu, na de vele getuigenissen die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! „Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is. Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76 :22-24.)

Moge de Here ons zegenen met zoveel van zijn succes dat wij tot hem in hemelse heerlijkheid zullen worden verheven. Dat bid ik oprecht in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Ik zal alles doen”

DOOR GENE R. COOK

Van de Eerste Raad der Zeventigen

Het was een heel eind lopen naar deze lessenaar. Broeders en zusters, mijn hart is vol. Ik geloof dat ik meer dan iets anders waarlijk mijn liefde voor mijn hemelse Vader onder woorden zou willen brengen. Ik dacht vanmorgen aan mijn vrouw, die heel vroeg reeds tegen me zei: „Ben je klaar voor vandaag?” Deze woorden zijn de hele dag in mijn oren blijven naklinken, daar ik beseft dat indien ik niet klaar ben, het nu te laat is. Ik ben beter gaan beseffen dat deze afgelopen vierendertig jaar de tijd van voorbereiding zijn geweest — niet de dag van gisteren, maar wat eraan vooraf is gegaan, de vele, vele gisterens. De voorbereiding is uitgegaan van die personen die mij en mijn gezin na aan het hart liggen: priesterschapsleiders, zendingspresidenten, de goede broeders van de Eerste Raad der Zeventigen voor wie ik een aantal jaren gewerkt heb. Ik beseft dat al die gisterens, die vele vroege ochtenduren, die vele lange uren de meeste veldslagen gestreden en gewonnen zijn.

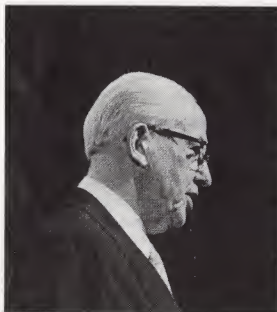
Ik wil u vanmiddag van één gedachte deelgenoot maken, broeders en zus-

ters. Steeds spelen de volgende woorden van Alma mij door het hoofd:

„Predik hun bekering en geloof in de Here Jezus Christus; leer hun zich te verootmoedigen en zachtmoedig en nederig van hart te zijn; leer hun elke verleiding van de duivel te weerstaan met hun geloof in de Here Jezus Christus.

Ja, en roep tot God voor al uw benoedigdheden; ja, laten al uw werken tot de Here zijn; en waar gij ook gaat laat het in de Here zijn; ja, laten uw gedachten tot de Here zijn gericht; ja, laat de toegenegenheid van uw hart voor eeuwig aan de Here zijn gewijd. Raadpleeg de Here in alles, wat gij doet, en hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede; opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer u des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij ten laasten dage worden verheven.” (Alma 37: 33, 36, 37.)

Broeders en zusters, ik getuig tot u dat dit de kerk van Jezus Christus is, dat Hij aan het hoofd staat, dat Hij de rots van onze zaligheid is, dat wij al onze liefde volledig op Hem moeten concentreren. Ik geef mijn getuigenis dat als we onze liefde op iets anders concentreren, we niet naar die belofte zullen ontvangen, niet in het laatst der dagen zullen worden verheven. Ik geef mijn getuigenis met een zekerheid die verder gaat dan de woorden die mij nu worden ingegeven, dat dit de ware kerk van Jezus Christus is, de enige op aarde, omdat de Here het zo gezegd heeft. Ik geef getuigenis dat president Kimball een profeet van god is en ik wil ten aanhoren van deze goede broeders plichtig beloven dat ik met al mijn energie, tijd, talenten en krachten en alles wat ik heb zo lang de Here of deze broeders erom vragen alles zal doen wat zij van mij verlangen. Ik geef dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een waarschuwing tot bekering, gericht tot alle mensen die willen ontkomen aan de algemene verdelging, die zal voorafgaan aan de wederkomst van Jezus Christus.

Boodschap voor de wereld

DOOR PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON

President van de Raad der Twaalfen

Nederig en dankbaar sta ik heden voor u, met in mijn hart een gebed dat het getuigenis van de Heilige Geest in mijn woorden moge doorklinken.

Kort nadat onze Heer en Heiland Jezus Christus in de tegenwoordige bedeling Zijn evangelie hersteld en zijn kerk wederopgericht had, deed hij bij monde van zijn profeet Joseph Smith de volgende openbaring:

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen. „Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht, en er is niemand, die zal ontkomen.

„En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV 1:1, 2 en 4.)

Wat ik thans ga zeggen is de leer der kerk en bedoeld als waarschuwing. Het is een getuigenis dat ik uitspreek als drager van het heilige apostelambt, in welke hoedanigheid ik ben belast met de verkondiging van de boodschap des Heren in de hele wereld en aan alle mensen. Op al mijn broeders van de Raad der Twaalfen rust dezelfde verantwoordelijkheid om deze dingen aan de wereld bekend te maken en er tot alle mensen van te getuigen.

De nu volgende opdracht gaf de Here zelf aan de profeet Joseph Smith, toen

diens aardse zending ten einde liep: „Gij . . . zijt geroepen onmiddellijk een plechtige bekendmaking op te stellen van Mijn evangelie . . . Deze bekendmaking moet aan alle koningen der aarde en aan de vier hoeken der wereld worden gedaan, . . . en aan alle natieën, over de aarde verspreid.” (Leer en Verbonden 124:2-3.)

Hij moest hen dus uitnodigen tot het licht der waarheid te komen en hun krachten te gebruiken voor de opbouw van Gods koninkrijk op aarde.

Op 6 april 1845, niet lang nadat de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum, evenals alle andere martelaren van het ware geloof hun getuigenis met hun bloed hadden bezegeld, vaardigde de Raad der Twaalfen een soortgelijke proclamatie uit, die dezelfde geest ademt als bovenvermelde, rechtstreeks van God ontvangen opdracht, en die door hen was gericht aan:

„Alle koningen der aarde,
„de president der Verenigde Staten van Amerika,
„de gouverneurs der verschillende staten daarvan, en
„de regeerders en onderdanen van alle landen.”

Daarin stond vermeld:

„Het zij u bekend dat het koninkrijk Gods is gekomen, overeenkomstig de voorspellingen der profeten van weleer, namelijk dat koninkrijk, waarom men in alle eeuwen gebeden heeft en dat de ganse aarde zal vervullen om stand te houden tot in eeuwigheid.

„Het heeft de grote Elohim . . . be-

haagd nogmaals van de hemel te spreken en zich opnieuw in verbinding te stellen met mensen op aarde, door visioenen voor hun geestesoog te openen en hen door hemelboden te doen onderrichten.

„Langs deze weg zijn het grote, eeuwige hogepriesterschap en het heilige apostelambt volgens de orde van Zijn Zoon op aarde hersteld of teruggebracht.

„De dragers van dit hogepriesterschap of apostelambt hebben de sleutels ontvangen van het koninkrijk Gods. Ze zijn bij machte om op aarde te binden wat in de hemel gebonden zal zijn, en ook om op aarde te ontbinden wat in de hemel ontbonden zal zijn. Kortom, zij zijn gemachtigd om alle voorgeschreven handelingen te verrichten en verordeningen te bedienen op het gebied van de organisatie, het bestuur en de leiding van Gods koninkrijk.

„Dit rijk is in deze laatste dagen opnieuw gesticht voor de wederoprichting aller dingen, waarvan de profeten sedert het begin van de wereldge-

schiedenis gewag hebben gemaakt, en om de aarde voor te bereiden op de wederkomst van de Zoon des mensen. „Verder getuigen wij dat zijn komst nu zeer nabij is, en dat de volken en hun overheden Hem niet vele jaren na dezen op de wolken des hemels zullen zien wederkomen, met grote macht en heerlijkheid bekleed.

„Het is beslist noodzakelijk op deze geweldige gebeurtenis te zijn voorbereid.

„Wij stellen u derhalve hiervan kennis en gebieden u, krachtens het gezag dat wij hiertoe van hogerhand ontvangen hebben, zich te bekeren en u voor Gods heilige majesteit als kleine kinderen te verootmoedigen. Komt dan tot Jezus Christus, met gebroken hart en verslagen van geest, en laat u in zijn naam dopen tot vergeving van zonden, (dat wil zeggen, laat u in het water begraven, naar de gelijkenis van zijn begrafenis, om vervolgens naar de gelijkenis van zijn opstanding tot een nieuw leven op te staan.) Daarna zult u de gave des Heiligen Geestes ontvangen, door hand-

oplegging der apostelen en ouderlingen van deze grote laatste bedeling van Gods barmhartigheid jegens de mensen.

„De Geest zal dan tot u getuigen en de waarheid van ons getuigenis bevestigen; Hij zal uw verstand verlichten, en in u blijven als de geest der profetie en openbaring. Voorvallen uit het verleden zal Hij in uw herinnering terugroepen en toekomstige gebeurtenissen aan u bekendmaken.

„Het licht van die Geest, die u door het voltrekken van de voorgeschreven ceremoniën krachtens de macht en het gezag van het heilige priesterschap of apostelambt zal worden verleend, zal u dan dit alles doen begrijpen en u tot kinderen des lichts maken. Aldus toegerust, kunt u ontkomen aan al wat op aarde te gebeuren staat en voor het aangezicht van de Zoon des mensen verschijnen.

„Wij betuigen dat de in het voorgaande uiteengezette leer die van Jezus Christus is, namelijk het enige ware, eeuwigdurende en onveranderlijke evangelie, het enige aan de mens-

De handen van Johannes de Doper rustend op Joseph Smith en Oliver Cowdery; detail van Avard Fairbanks' Monument van

het herstel van het Aäronische Priesterschap, Temple Square.

heid geopenbaarde verlossingsplan, waardoor men zalig kan worden." (*Messages of the First Presidency*, 1:252-254.)

Het lijkt mij juist de in deze verklaring uitgesproken goddelijke waarheden nog eens nadrukkelijk te onderschrijven. Wij moeten ze opnieuw aan de wereld bekendmaken.

Wij verklaren dus nogmaals plechtigt en verstaan van de regeerders en onderdanen van alle landen dat de God des hemels ter vervulling van oude profetieën zijn koninkrijk der laatste dagen op aarde heeft gevestigd. Weer hebben heilige engelen zich met aardse mensen onderhouden. God heeft Zich opnieuw vanuit de hemel geopenbaard en zijn heilig priesterschap op aarde teruggebracht, dat de macht omvat om dienst te doen bij de voltrekking van alle plechtige ceremoniën die voor de verheffing van Zijn kinderen nodig zijn, en waardoor ze tot hoger heerlijkheid bevorderd kunnen worden. Zijn kerk is opnieuw onder de mensen gesticht, met alle geestelijke gaven die er vroeger ook deel van uit maakten. Dit alles dient ter voorbereiding op Christus' wederkomst. De grote en vreselijke dag des Heren is nabij. Dit getuigenis, deze waarschuwing werd en wordt nog steeds onder de volken der aarde uitgedragen door geïnspireerde boodschappers, die de mensen op deze grootse gebeurtenis willen voorbereiden, door hen erop te wijzen hoe ze de hun boven het hoofd hangende oordelen kunnen ontgaan. Intussen gaan de natieën der wereld voort op hun zondige wegen en volharderen zij in hun onrechtvaardig gedrag. De schier onbegrensde kennis, waarmee de mensen gezegend zijn, is grotendeels gebruikt om de wereld te vernietigen, en niet naar Gods bedoelingen tot heil van de mensenkinderen aangewend. Twee grote wereldoorlogen, gevolgd door veelefsame pogingen om een duurzame vrede tot stand te brengen, vormen het droeve bewijs van het feit dat de vrede van de aarde weggenomen is, tegenvolge van de goddeloosheid van haar bewoners. De natieën kunnen in hun zondige staat niet blijven bestaan. Ze zullen uiteenvallen, maar het koninkrijk Gods zal tot in eeuwigheid standhouden.

Als nederige dienstknechten van de Here roepen wij daarom de leiders der volken op zich voor God te verootmoedigen en Hem om inspiratie en leiding te vragen. Zowel heersers als onderdanen wekken wij op zich van hun kwade praktijken te bekeren. Wendt u tot de Here, bidt Hem om vergeving en sluit u in alle nederigheid aan bij Zijn koninkrijk. Een andere weg is er niet, maar als u dit doet, zullen uw zonden worden uitgewist. Er zal een blijvende vrede over u komen, en u zult dan op Christus' wederkomst zijn voorbereid, doordat u in Gods koninkrijk bent opgenomen. Weigert u echter zich te bekeren of het getuigenis van Zijn geïnspireerde boodschappers aan te nemen en u aan te sluiten bij het koninkrijk Gods, dan zult u worden getroffen door de verschrikkelijke oordelen en rampen die de goddelozen in het vooruitzicht zijn gesteld.

De Here is zo genadig geweest ons een middel te verschaffen waardoor wij kunnen ontkomen. De waarschuwend stem van zijn dienstknechten is tot alle mensen gericht. Als deze waarschuwing in de wind wordt geslagen, zullen de engelen der verwoesting meer en meer uitgaan over de aarde. Dan zullen de volken volgens het raadsbesluit van de Almachtige Gods kastijdende hand voelen en het zwaar te verduren krijgen, totdat zij dientengevolge geheel ten onder zijn gegaan. Oorlogen, verwoesting en onnoemelijk lijden zal u ten deel vallen, tenzij u zich met ootmoedig berouw tot de Here bekeert. Als de volken met hun regeerders zich niet bekeren en niet ophouden met hun slechte en goddeloze levenswijze, zal hun een massale verdelging te wachten staan, die nog veel vernietigender en omvangrijker zal zijn dan de verwoestingen waarmee de laatste wereldoorlog is gepaard gegaan. God laat niet met zich spotten. Hij zal niet toestaan dat zonden als de seksuele onzedelijkheid, geheime moorddadige genootschappen, het doden van ongeboren kinderen, de veronachtzamingen van al zijn heilige geboden en van de vermaningen van zijn dienstknechten voortgang vinden, zonder al die goddeloosheid zwaar te bestraffen. De

volken der aarde kunnen niet blijven bestaan als zij in hun zonden volharderen. De weg waarlangs wij kunnen ontkomen is duidelijk aangegeven. De onveranderlijke wetten van God blijven van kracht in de hemelen boven ons. Als mensen en volken weigeren zich daaraan te houden, moet de straf daarop volgen. Ze zullen worden weggevaagd. Zonde vereist nu eenmaal bestraffing.

Wanneer deze waarschuwend stem zich laat horen, gaat dit altijd gepaard met het uitspreken van een getuigenis. Hier volgt het getuigenis dat voorkwam in de grote proclamatie, die in 1845 werd uitgevaardigd door de toenmalige apostelen van de Here Jezus Christus, en dat wij, die zijn tegenwoordige apostelen zijn, thans opnieuw geven als ons eigen getuigenis: „Wij beweren dus, hetzij in leven of dood, in gevangenschap of vrijheid, dat de grote God in deze tijd tot ons gesproken heeft — *en wij weten wat wij zeggen*.

„Hij heeft ons het heilige priesterschap en het apostelschap verleend, en ons de sleutels van het Koninkrijk Gods toevertrouwd, ten einde de herstelling of wederoprichting aller dingen teweeg te brengen, naar de belofte der heilige profeten van weleer — *en wij weten wat wij zeggen*.

„Hij heeft ons de herkomst geopenbaard van de oorspronkelijke volkstammen die Amerika bewoonden en nog bewonen, en ons tevens hun toekomstige bestemming bekendgemaakt — *en wij weten wat wij zeggen*.

„Hij heeft de volheid van Zijn evangelie geopenbaard, met al zijn gaven, zegeningen en voorschriften — *en wij weten wat wij zeggen*.

„Ons heeft Hij geboden hiervan te getuigen, eerst tot de niet-joden, en daarna tot de overblijfselen van Israël en de joden — *en wij weten wat wij zeggen*.

„Ook heeft Hij gezegd dat, als zij zich niet bekeren en tot de kennis der waarheid komen, . . . en tevens afzien van al hun moorden, liegen, hoogmoed, priesterbedrog, hoerierij en geheime gruwelen, zij dan spoedig op aarde zullen omkomen en ter helle zullen worden nedergeworpen — *en wij weten wat wij zeggen*.

„Voorts heeft Hij gezegd dat wanneer . . . het evangelie in al zijn volheid aan alle volken tot een getuigenis zal zijn gepredikt, Hij dan zal komen, en alle heiligen met Hem, om duizend jaren op aarde te regeren — *en wij weten wat wij zeggen.*

„Bovendien heeft Hij gezegd dat zijn wederkomst in heerlijkheid en de verdelging der goddelozen niet zouden plaats vinden, alvorens deze waar-schuwingen gegeven en deze voorbereidingen voor zijn ontvangst getroffen waren, *en ook dat weten wij zeker.*

„Hemel en aarde zullen wel voorbijgaan, maar van zijn geopenbaarde woord zal geen tittel of jota vergaan, totdat alles zal zijn vervuld. (Zie Mat-teüs 5:18.)

„Daarom zeggen wij nogmaals tot alle mensen: Bekeert u, en wordt gedoopt in de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden; dan zult u de Heilige Geest ontvangen, u zult de waarheid verstaan, en tot het huis van Israël gerekend worden.“ (Mes-

sages of the first Presidency, 1:263-264.)

Thans rest mij voor vandaag nog slechts één ding, en dat is het afleggen van mijn persoonlijk getuigenis.

Ik weet dat God leeft, dat Hij een persoonlijk Wezen is, de Vader van onze geesten, die zijn kinderen liefheeft, wier gebeden Hij hoort en verhoort, mits deze in gerechtigheid worden opgezonden. Ik weet dat het zijn wil is dat zijn kinderen gelukkig zijn. Het is zijn verlangen ons allen te zegenen. Ik weet ook dat Jezus Christus Gods Zoon is, onze oudste Broeder, de eigenlijke Schepper en Verlosser der wereld. Ik weet dat God ter vervulling der profetie zijn koninkrijk thans weer op aarde gevestigd heeft, en dat dit nimmer overwonnen zal worden, maar uiteindelijk in heel de wereld de opperheerschappij zal voeren. Jezus Christus zal dan als Koning over deze aarde regeren tot in eeuwigheid.

Ik weet dat God in zijn goedheid zich

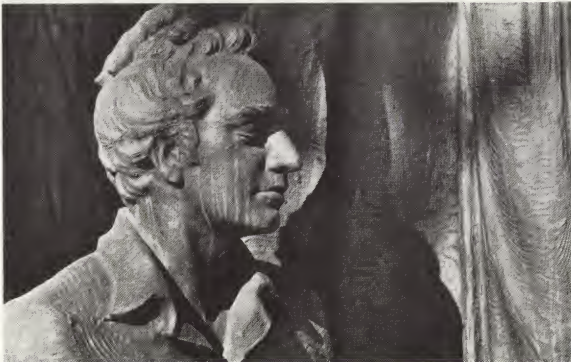
opnieuw vanuit de hemel heeft geopenbaard, en dat Joseph Smith door God geroepen werd tot de wederoprichting van dat koninkrijk, namelijk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik getuig tot u dat hij die taak ook heeft volbracht, dat hij de grondslagen heeft gelegd voor dit grootse werk der laatste dagen, dat door hem in opdracht en onder leiding van de Almachtige God is aangevangen, en dat hij de sleutelen tot voortzetting van deze arbeid aan onze kerk heeft toevertrouwd en alle volmachten, die hij daartoe had ontvangen, aan haar overgedragen heeft.

Ik weet dat Joseph Smith, hoewel hij als martelaar voor de waarheid ter dood werd gebracht, nog leeft en altijd zal blijven voortleven, om tot in alle eeuwigheid aan het hoofd te blijven staan van deze huidige bedeling, die het hoogtepunt vormt van alle vroegere bedelingen die het evangelie op aarde heeft gekend. Hij is een profeet van God, een ziener en openbaarder, evenals zijn opvolgers.

Ik weet dat de Here heden ten dage nog steeds de kerk door Zijn inspiratie leidt en bestuurt, daar ikzelf de kracht daarvan meer dan eens heb mogen voelen. Ik weet ook dat de leden van het Eerste Presidium en de overige algemene autoriteiten van de kerk als doel de eer van God en de verheffing en uiteindelijke verhoging van zijn kinderen beogen. Ten slotte weet ik dat iemand die dit werk der laatste dagen niet aanvaardt, niet zalig kan worden in het celestiale koninkrijk van God, en niet aan de veroordeling door ons aller Rechter zal kunnen ontkomen.

Nederig en met een biddend hart leg ik dit getuigenis af, zeer goed wetende dat ook ik eenmaal voor mijn Schepper zal moeten verschijnen om evenals alle andere mensen voor Gods rechterstoel te staan. Voor dit getuigenis van de goddelijkheid van dit machtige werk der laatste dagen ben ik boven alles ter wereld dankbaar. Daarom vermaan ik alle mensen, overal waar ik ze kan bereiken, om mijn woorden ter harte te nemen en niet achteloos hieraan voorbij te gaan, en ik doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen.

De hand van Johannes de Doper, die het Aäronisch Priesterschap aan de profeet Joseph Smith schenkt; detail van Avarð Fairbanks' Monument van het herstel van het Aäronisch Priesterschap, op Temple Square.

Amerika's bestemming

DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste
Presidium

Geliefde broeders en zusters, ik wil u vragen met mij mee te bidden, dat wij allen tijdens mijn toespraak de Geest in ons zullen hebben. Ik wil u vandaag iets onder de aandacht brengen dat de Here ons bijzonder graag wil doen leren.

Een van de vragen die vaak worden gesteld in verband met de aanstaande viering van ons tweehonderdjarig bestaan, is: „Kunnen wij onze fundamentele vrijheden, de vrede en voorspoed die wij genieten, nogeens tweehonderd jaar handhaven?”

Het antwoord op deze vraag luidt ja, mits ieder zich bekeert en zich voegt naar de wetten van Jezus Christus, de God van dit land.

Hij heeft de fundamentele beginselen van Zijn wetten uiteengezet in de tien geboden, de bergrede en in de twee grote geboden:

„Gij zult den Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand'

Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Mt. 22:37, 39.)

Vele duizenden jaren geleden heeft Hij verklaard „... dat niemand in dit land zal komen, tenzij hij er door de hand des Heren wordt gebracht.

„Daarom wordt dit land toegewijd aan hen, die Hij zal brengen, En indien zij Hem zullen dienen volgens de geboden, die Hij heeft gegeven, zal het voor hen een land van vrijheid zijn; daarom zullen zij nimmer in slavernij worden gebracht; indien tóch, dan zal het wegens ongerechtigheid zijn, want indien ongerechtigheid de over-

hand krijgt, zal het land voor hen worden vervloekt, doch voor de rechtvaardigen zal het voor immer worden gezegend.” (II Ne. 1:6-7.)

Een andere profeet heeft gezegd:

„... Dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook bezitten zal, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natieën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is.” (Ether 2:12.)

Het is mijn bedoeling u er, aan de hand van deze citaten uit de verslagen van de vroegere bewoners van Amerika, op te wijzen, dat de voorgaande besluiten inderdaad zijn voltrokken.

In het westen van de staat New York, dichtbij de plaats Palmyra, bevindt zich een opvallende heuvel die de heuvel Cumorah wordt genoemd. (Mormon 6:6.) Toen ik op 25 juli van dit jaar vanaf de top van deze heuvel het adembenemende uitzicht bewonderde, gingen mijn gedachten terug naar de gebeurtenissen die zich zo'n vijftieng-twintig eeuwen geleden in deze omgeving hadden afgespeeld; gebeurtenissen die een eind hadden gemaakt aan de natie der Jaredieten.

Gij die met het Boek van Mormon bekend zijn, zult zich herinneren dat tijdens de broederoorlog tussen de legers van Shiz en die van Coriantumr „bijna twee miljoen” van Coriantumrs mensen door het zwaard waren gedood; „twee miljoen sterke mannen ... en eveneens hun vrouwen en hun kinderen.” (Ether 15:2.)

Naarmate de strijd zich toespitte, verzamelden zich allen die niet waren gedood, de mannen „met hun vrouwen en hun kinderen” bij de heuvel Cumorah (Ether 15:15 en 15:11).

„... De mensen, die voor Coriantumr waren, (werden) aan het leger van Coriantumr toegevoegd; en de mensen, die voor Shiz waren, werden aan het leger van Shiz toegevoegd ... „... zowel mannen, vrouwen als kinderen waren gewapend met oorlogswapenen ... (en zij) trokken tegen elkander ten strijde; en zij vochten die ganse dag en overwonnen niet. „En toen het nacht was, waren zij vermoeid, en trokken zich naar hun kampen terug; en ... begonnen ... te huilen en te weeklagen wegens het verlies van de gedoden van hun volk.” (Ether 15:13, 15, 16.)

Dit patroon herhaalde zich dagenlang, totdat „allen, behalve Coriantumr en Shiz, door het zwaard waren gevallen,” en „Shiz wegens bloedverlies (was) bezwijmd.

„En nadat Coriantumr op zijn zwaard had geleund om een weinig uit te rusten, sloeg hij Shiz hoofd af.

„En nadat hij Shiz het hoofd had afgeslagen, verhief Shiz zich op zijn handen en viel; en nadat hij naar adem had gesnakt, stierf hij.

„En Coriantumr viel ter aarde, en lag alsof hij levenloos was.” (Ether 15:29-32.)

Aldus is, aan de voet van Cumorah, het overblijfsel vergaan van de eens zo machtige natie der Jaredieten, waarvan de Here had gezegd: „Er zal geen grotere natie zijn op de gehele aarde.” (Ether 1:43.)

Terwijl ik vanaf de top van Cumorah het prachtige land van de wederoprichting aanschouwde zoals het er vandaag uitziet, riep mijn ziel uit: „Hoe kon dit toch gebeuren?”

Het antwoord kwam gelijk toen ik mij herinnerde dat zo'n vijftien à twintig eeuwen vóór hun vernietiging, toen het kleine gezelschap van hun voorvaders door God werd weggeleid van de toren van Babel, de Here „wilde, dat zij naar het land van belofte zouden komen, dat boven alle andere landen te verkiezen was, en dat de Here God voor een rechtvaardig volk had bewaard.

„En in Zijn toorn had Hij de broeder van Jared (hun profeet en leider) gezworen, dat allen, die van die tijd af voor eeuwig dit land van belofte zouden bezitten, Hem, de ware en enige God moesten dienen, of anders zouden zij worden weggevaagd, wanneer de volheid van Zijn wraak over hen zou komen.

„En nu kunnen wij de besluiten van God aangaande dit land begrijpen,” schreef de vroegere profeet-historicus, „namelijk dat het een land van belofte is; en welke natie het ook zal bezitten, moet God dienen, anders zal zij worden weggevaagd, wanneer de volheid van Zijn toorn over haar zal komen. En de volheid van Zijn toorn komt over haar, wanneer zij rijp is in ongerechtigheid.

„Want ziet, dit is een land, dat boven alle andere landen te verkiezen is; daarom moet hij, die het bezit, God dienen, of hij zal worden weggevaagd; want het is het eeuwige besluit van God.” (Ether 2:7-10.)

Overeenkomstig dit besluit aangaande het land Amerika, werden de Jaredieten op de zoiuist besproken wijze weggevaagd, omdat zij, wegens hun verzet tegen de wetten van Jezus Christus, de God van het land, rijp werden in ongerechtigheid.

Zij waren ook niet het enige volk dat in vroeger tijden door Gods hand naar dit „verkiezlijke” land was geleid om in rechtvaardigheid tot een machtig volk uit te groeien, alvorens in goddeloosheid te ontaarden totdat zij rijp werden in hun onrechtvaardigheid en, overeenkomstig het goddelijk besluit aangaande dit land, werden weggevaagd.

Met opzet benadruk ik het „door Gods hand geleid zijn,” omdat de Here hun had verteld dat dit zo zou zijn, en „dat niemand in dit land zal komen, tenzij hij er door de hand des Heren wordt gebracht.

„Daarom wordt dit land toegewijd aan hen, die Hij zal brengen. En indien zij Hem zullen dienen volgens de geboden, die Hij heeft gegeven, zal het voor hen een land van vrijheid zijn; daarom zullen zij nimmer in slavernij worden gebracht; indien tóch, dan zal het wegens ongerechtigheid zijn, want indien ongerechtigheid de over-

hand krijgt, zal het land voor hen worden vervloekt, doch voor de rechtvaardigen zal het voor immer worden gezegend.” (II Ne. 1:6-7.)

De tweede beschaving waar ik zoiuist op doelde, die der Nefieten, beleefde haar bloei tussen 600 v. Chr. en 400 n. Chr. en werd weggevaagd om dezelfde reden, op dezelfde plaats als de Jaredieten. Uit het verslag van hun doodstrijd haal ik het volgende aan:

„En nu,” zegt Mormon, hun geschiedschrijver, „eindig ik mijn kroniek aangaande de ondergang van mijn volk de Nefieten. En wij trokken voort, voor de Lamanieten uit . . . En wij trokken naar het land Cumorah . . . En toen wij ons ganse volk . . . hadden bijeengebracht in het land Cumorah . . . (zagen) mijn manschappen met hun vrouwen en kinderen de legers der Lamanieten op zich afkomen; en met die verschrikkelijke vrees voor de dood, die het hart van alle goddelozen vervult, wachtten zij erop, hen te ontvangen,

„En zij vielen mijn volk aan met het zwaard en met de pijl en met de boog en met de bijl en met allerlei oorlogswapenen.

„En mijn mannen werden neergehouden, ja, zelfs mijn tienduizend, die bij mij waren, en ik viel gewond te midden van hen; en zij gingen mij voorbij, zodat zij geen einde aan mijn leven maakten.

„En toen de Lamanieten waren doorgegaan, en mijn ganse volk hadden neergehouden, op vier en twintig onzer na, waaronder zĳch ook mijn zoon Moroni bevond, zagen wij . . . de volgende dag . . . van de top van de heuvel Cumorah de (230.000) van mijn volk . . . die waren neergehouden . . . „Zelfs mijn ganse volk was gesneuveld, behalve die vier en twintig, die bij mij waren, en tevens enkelen, die naar de zuidelijke landen waren gekomen, en enkelen, die naar de Lamanieten waren overgelopen . . .

„En mijn ziel werd door smart verscheurd . . . en ik riep uit:

„O, gij schonen, hoe hebt gij van de wegen des Heren kunnen afdwalen! . . . Hoe hebt gij die Jezus kunnen verwerpen, Die met open armen gereed stond om u te ontvangen!

„Ziet, wanneer gij dit niet hadt gedaan, zoudt gij niet zijn gevallen . . . „O, gij schone zonen en dochteren, gij vaders en moeders, gij echtgenoten en vrouwen . . . hoe hebt gij kunnen vallen!

„O, dat gij u hadt bekeerd, alvorens deze grote verdeling over u was gekomen.” (Mormon 6:1, 4, 5, 7, 9-11, 15-19, 22.)

Kort daarna schreef Moroni:

„Ziet, ik, Moroni, beëindig de kroniek van mijn vader Mormon . . .

„ . . . na de grote en geweldige slag bij Cumorah werden de Nefieten, die naar het zuidelijke land waren ontkomen, door de Lamanieten nagejaagd, totdat zij allen waren omgebracht.

„En mijn vader werd ook door hen gedood, en ik blijf alleen over het droeve verhaal van de ondergang van mijn volk te schrijven.” (Mormon 8:1-3.)

Het tragische lot van de beschaving der Jaredieten en Nefieten vormt het onomstotelijke bewijs dat de Here het meende toen Hij zei „dat het een land van belofte is; en welke natie het ook zal bezitten, moet God dienen, anders zal zij worden weggevaagd, wanneer de volheid van Zijn toorn over haar zal komen. En de volheid van Zijn toorn komt over haar, wanneer zij rijp is in ongerechtigheid.” (Ether 2:9.)

Deze kennisgeving schreef Moroni, zich richtend tot ons die dit land vandaag bewonen; „komt tot u, o gij niet-Joden” (Iet wel, „niet-Joden” is de uitdrukking waarmee de profeten van het Boek van Mormon ons, de huidige bewoners van Amerika en de volkeren van de oude wereld waar zij vandaan waren gekomen aanduiden).

„En dit komt tot u, gij niet-Joden, opdat gij de besluiten Gods moogt weten — opdat gij u moogt bekeren en niet in uw ongerechtigheden moogt voortgaan, totdat de maat vol is, opdat gij niet de volheid van Gods toorn over u zult brengen, zoals de inwoners van het land tot nu toe hebben gedaan.

„Ziet, dit is een verkiezlijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natiën onder de hemel, indien zij slechts de

God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is . . ." (Ether 2:11-12.) In het jaar 1492, in overeenstemming met de uitspraak van de Here die ik reeds eerder aanhaalde, „dat niemand in dit land zal komen, tenzij hij er door de hand des Heren wordt gebracht" (II Ne. 1:6), werd Columbus door de hand des Heren naar Amerika geleid.

Vele eeuwen geleden, ergens tussen de jaren 590 en 600 v. Chr., zag Nefi in een visioen „onder de volkeren (dat wil zeggen de volkeren van Europa) een man, die door vele wateren van het nageslacht van mijn broeders) was gescheiden. En ik zag dat de Geest Gods op de man nederdaalde en op hem inwerkte, en hij ging over de vele wateren naar . . . het beloofde land.

„En ik zag, dat de Geest van God op andere niet-Joden inwerkte; en zij gingen uit . . . op de vele wateren.

„En ik zag vele scharen niet-Joden in het land van belofte. (I Ne. 13:12-14.) Columbus zelf bevestigde het feit dat hij door goddelijke hand naar dit land was geleid.

„Irving (zijn biograaf) vertelt dat hij in de koninklijke tegenwoordigheid van Isabella „zijn plannen met grote welsprekendheid en vuur ontvouwde want, zoals hij later verklaarde, *hij voelde zich gloeien alsof er een hemels vuur in hem brandde, en hij beschouwde zich als het uitverkoren werktuig van de hemel om het grote doel te verwezenlijken* . . .

„Zijn zoon, Fernando, schrijft in zijn biografie over zijn vader dat hij hem op een keer hoorde zeggen: *God gaf mij geloof en vervolgens moed, zodat ik volkomen gewillig was de reis te ondernemen.*'

„En het testament van Columbus is opgemaakt:

„*In de naam van de . . . heilige drieëenheid, die mij het idee ingaf en het mij daarna volkomen duidelijk maakte dat het mogelijk was Indië te bereiken vanuit Spanje, door de oceaan in westelijke richting over te steken.*" (Nephi Lowell Morris, *Prophecies of Joseph Smith and Their Fulfillment*, Deseret Book, 1945, pp. 289, 294-295; cursivering toegevoegd.)

Omdat Columbus door Gods hand werd geleid, bevinden wij ons nu in dit verkiezelijke land.

God schonk ons de zege in de strijd om onze onafhankelijkheid. Wij zijn hem dank verschuldigd voor de onafhankelijkheid van ons land. Elk rechtvaardig streven van ons volk heeft Hij gezegend. Hij heeft de grondwet van de Verenigde Staten „tot stand doen komen door verstandige mannen, die (Hij) voor dit bepaalde doel heeft verwekt . . ." (LV 101:80.)

Hij is in eigen persoon, tezamen met Zijn geliefde Zoon aan de profeet Joseph Smith verschenen om een nieuwe bedeling van het evangelie van Jezus Christus in te luiden. Hij heeft Zijn kerk hier gevestigd en stuurt Zijn vertegenwoordigers naar alle hoeken van het land, en voor zover mogelijk naar alle delen van de wereld, om de wetten van Jezus Christus, de God van dit land, te verkondigen en te onderwijzen.

Hij heeft het aloude besluit aangaande dit land opnieuw geopenbaard en steeds herhaald, dat „dit een land (is), dat boven alle andere landen te verkiezen is; daarom moet hij, die het bezit, God dienen, of hij zal worden weggevaagd; want het is het eeuwige besluit van God." (Ether 2:10.)

Deze kennis is ons geopenbaard „opdat (gij) de besluiten Gods moogt weten — opdat gij u moogt bekeren en niet in uw ongerechtigheden moogt voortgaan, totdat de maat vol is, op-

Soldaten van het Mormoonse Bataljon, die goud ontdekten in Sutter's Mill, wat de grote „Goldrush" ontketende; detail van Gilbert Riswold's Mormoons Bataljon Monument, op het terrein van het Utah State Capitol.

dat gij niet de volheid van Gods toorn over u zult brengen, zoals de inwoners van het land tot nu toe hebben gedaan. (Ether 2:11.)

Wij leven in de bedeling van de volheid der tijden, die zijn hoogtepunt zal vinden in de wederkomst van de Here Jezus Christus. Wat betreft de nadering van deze gebeurtenis en wat de bewoners der aarde te wachten staat tussen nu en dat grote moment, heeft de Here honderdvierenveertig jaar geleden gezegd dat:

„ . . . de toorn Gods mateloos op de goddelozen zal worden uitgestort — „Daarom is de stem des Heren tot de eindten der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen:

„Bereid u voor, bereid u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij;

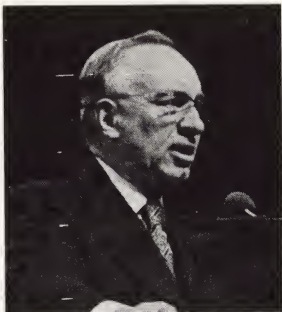
„En de toorn des Heren is ontstoken, en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.

„ . . . de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

„En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op . . . de wereld. (LV 1:9, 11-13, 35-36.)

Welnu, geliefde broeders en zusters overal ter wereld, zowel leden als niet-leden van de kerk, ik geef u mijn persoonlijk getuigenis dat ik weet dat de dingen die ik u vandaag heb voorgelegd waar zijn — zowel de dingen uit het verleden als de dingen die nog in de toekomst liggen. Het is duidelijk waar het om gaat. De keuze is nu aan ons. De vraag is: Gaan wij, de mensen van deze bedeling, ons bekeren en de wetten van de God van dit land, die Jezus Christus is, gehoorzamen, of gaan wij ermee door ze te trotseren totdat wij rijp worden in onrechtvaardigheid?

Dat wij ons zullen bekeren en zullen gehoorzamen en daardoor in aanmerking zullen komen voor de zegeningen die zijn beloofd aan de rechtvaardige bewoners van dit land, bid ik in alle nederigheid in de naam van Jezus Christus. Amen.

De bestrijding van het kwaad

DOOR GORDON B. HINCKLEY
Van de Raad der Twaalfen

Met dankbaarheid voor de verantwoordelijke opdracht een toespraak tot u te mogen houden, zoek ik de leiding van de Heilige Geest.

Onlangs bracht een jongen mij een bezoek. Hij had een knap voorkomen, was een goede student, aardig, maar zat in de narigheid. Hij vertelde mij dat hij zich allang bezig hield met onzedelijke dingen, maar tot bezinning was gekomen.

„Wat heeft je doen veranderen?” vroeg ik. Hij toonde mij een ring aan zijn pink. Het was een prachtige diamant in goud gezet, een mooie ring, die hij mij met trots toonde. „Hij was van mijn grootvader,” zei hij. Toen hij oud was gaf hij hem aan mijn vader, die de oudste zoon van het gezin was, en mijn vader gaf hem aan mij, zijn oudste zoon.” Hij vervolgde:

„Een paar dagen geleden was ik bij een van mijn vrienden, die het verhaal van mijn ring kende en mij vroeg: „Aan wie ben jij van plan die ring te geven? Jij bent nu aan de beurt.” Die vraag verbaasde mij. Ik had er nooit eerder over nagedacht. „Waar ga ik naartoe?” vroeg ik mijzelf af. „Ik loop in een doodlopende steeg, waar geen licht, geen hoop, geen toekomst is.” Plotseling realiseerde ik mij dat ik hulp nodig had.”

Wij praatten over de dingen die een kwade invloed op hem uitoefenden, het gezin waar hij vandaan kwam, de omgang met andere jongens, de films die hij gezien had, de boeken en tijdschriften die hij had gelezen. Hij sprak over veel vrienden die in identieke of

slechtere omstandigheden verkeerden. Toen ik die avond van mijn kantoor naar huis liep, kon ik de gedachte aan van die tragische jongeman niet van mij afzetten, de jongeman die zich nu geconfronteerd zag met het feit dat hij zolang hij dit leven bleef leiden, nooit een zoon kon hebben aan wie hij zijn grootvaders ring kon geven. De gedachte aan die sombere toekomst had hem ertoe gebracht hulp te vragen.

Na het eten pakte ik de ochtendkrant, die ik nog niet gelezen had. Terwijl ik de krant doorbladerde, viel mijn blik op de bioscoopadvertenties. Vele van deze advertenties nodigen ertoe uit om dat wat verderfelijker is, dat wat tot gewelddadigheid en sex leidt te gaan zien.

Ik keek mijn post door en zag een televisiegids waarin ik programma's zag aangekondigd die op hetzelfde doel waren gericht. Er lag een weekblad op mijn bureau. Deze uitgave bevatte een artikel over de stijging van het aantal misdaden. Met een grafiek werd aangetoond dat, hoewel de bevolking van 1963 tot 1973 slechts elf procent was toegenomen, het aantal misdaden met het schrikbarende percentage van 174 was gestegen. Andere artikelen spraken over geweldige sommen geld die nodig waren voor meer politie en grotere gevangnissen.

De stroom pornografie, al die sex en dat geweld vindt men niet alleen in dit land. De toestand is in Europa en in andere werelddelen al even slecht. Volgens de laatste berichten wordt

er in Denemarken een smerige, godslasterlijke film gemaakt over het „liefdesleven” van de Heiland. Deze betreuenswaardige film is een aanduiding dat de hele maatschappij ziek is. Onze wetgeving en gerechtshoven zijn er ook door aangetast. De betuiging van zedelijk wangedrag verslapt onder rechterlijke opinies. Dit gebeurt onder het mom dat er vrijheid van meningsuiting, vrijheid van drukpers en keuzevrijheid is in zogenaamd persoonlijke aangelegenheden. Maar het resultaat van deze zogenaamde vrijheden is verslaving aan verdorven gewoonten en een losbandig leven dat slechts tot de ondergang leidt. Een profeet heeft lang geleden deze gang van zaken omschreven, toen hij zei: „En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.” (II Nephi 28:21.)

Aan de andere kant ben ik ervan overtuigd dat er miljoenen goede mensen in dit land en in andere landen zijn. De meeste mannen zijn hun vrouw trouw en de meeste vrouwen zijn hun man trouw. Zij voeden hun kinderen op in soberheid en ijver, in geloof in God. Vanuit deze overtuiging, geloof ik dat de toestand lang niet hopeloos is. Ik weet zeker dat het niet nodig is aan dit alles mee te doen, of ons door alle onzedelijkheid en geweld te laten overspoelen, of in wanhoop door de knieën te gaan. Hoe sterk en dreigend de stroom ook is, hij kan gekeerd worden, als genoeg van het soort mensen over wie ik zojuist gesproken heb hun krachten willen bundelen met de weinigen die nu werkzaam zijn. Ik geloof dat de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zich niet mogen onttrekken aan de taak het kwaad tegen te gaan. Het is immers nog nooit zo hard nodig geweest het kwaad te bestrijden als nu.

In die geest zou ik graag vier dingen willen voorstellen om mee te beginnen:

Vooreerst. *Begin bij uzelf.* Verbetering van de wereld begint bij verbeteren van uzelf. Het is een fundamenteel artikel van ons geloof dat „wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam . . .” (Artikel des geloofs 13.)

Wij kunnen anderen niet beïnvloeden op het gebied van de deugdzzaamheid, als wij zelf niet deugdzzaam leven. Tot de eerste apostelen van deze beveling heeft de Here gezegd: „Doch zuivert uw hart voor Mij, en gaat dan in de gehele wereld, en predikt Mijn evangelie aan ieder schepsel, dat het niet heeft ontvangen.” (LV 112:28.)

Met het voorbeeld dat wij geven zullen we meer invloed uitoefenen dan met alles wat wij preken. Wij kunnen anderen niet verhogen, als wij zelf niet hoger staan.

Met zelfrespect begint de deugd in ieder mens. Hij die weet dat hij een kind van God is, geschapen naar het beeld van een goddelijk Vader, de gave heeft gekregen grote, goddelijke daden te verrichten, zal zichzelf wapenen tegen de smerige, wellustige elementen waaraan allen blootstaan. Alma zei tegen zijn zoon Helaman: „Ziet naar God op en leeft.” (Alma 37:47.)

Het is van blijvende betekenis dat de Here, toen hij tot de menigte op de berg sprak, deze prachtige uitspraak deed: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.” (Mattheus 5:8.)

Een wijze man heeft eens gezegd: „Maak een eerlijk man van uzelf, en er zullen minder schelmen in de wereld zijn.”

En Shakespeare legde een van zijn grote figuren dit uitdrukkelijke bevel in de mond: „Wees steeds trouw aan uzelf, en daaruit volgt, als op de dag de nacht, dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn.” (*Hamlet*, 1, III)

Ik zou iedereen die mijn stem kan horen willen uitdagen zijn gedachten rein te houden, zichzelf te leren beheersen en een voorbeeld van deugd te zijn, op zijn woorden te letten en alleen dat te zeggen wat opbouwend is.

Mijn tweede punt is: *Een betere toekomst begint met het opleiden van een betere generatie.* Dit legt op ons de taak beter werk te doen wat de opvoeding van onze kinderen betreft. Het gezin is de bakermat van de deugd; daar worden karakter en gewoonten gevormd. De gezinsavond is de gelegenheid bij uitstek om hen de wegen des Heren te leren.

U weet dat uw kinderen zullen lezen. Zij zullen boeken, kranten en tijdschriften lezen. Breng ze een voorliefde voor het goede boek bij. Lees, hun als zij nog erg jong zijn, de grote verhalen voor die onsterfelijk zijn geworden vanwege de deugden die zij leren. Laat ze goede boeken lezen. Laat er een hoekje in uw huis zijn, hoe klein ook, waar zij tenminste enkele boeken zullen kunnen vinden die een leidraad voor de groten onder ons zijn geweest.

Zorg ervoor dat er goede tijdschriften in uw huis zijn, vooral die welke door de kerk zijn uitgegeven, die hun gedachten zullen verhogen. Laat ze een goede krant lezen, zodat ze zullen weten wat er in de wereld omgaat, zonder dat ze worden blootgesteld aan de ontorende advertenties en artikelen die men overal kan vinden. Als er een goede voorstelling in de stad is, ga er dan met uw hele gezin naar toe. Alleen al uw aanwezigheid zal een aanmoediging zijn voor degenen die dat soort voorstellingen produceren. Maak een goed gebruik van het merkwaardigste communicatiemiddel op aarde, de televisie; om hun leven te verrijken. Er is zoveel goeds, maar u moet selectief te werk gaan. President Kimball heeft gisteren gesproken over de pogingen van de televisiestations om in de vroege avonden geschikte gezinsprogramma's uit te zenden. Vertel degenen die die poging doen, dat u het goede waardeert en het kwade afkeurt. Over het algemeen krijgen wij, waar wij om vragen. Het probleem is dat zo velen van ons niets vragen en nog vaker geen dankbaarheid tonen voor het goede.

Laat er thuis muziek te horen zijn. Als u tieners hebt die hun eigen grammofoonplaten hebben, zal u geneigd zijn dat geluid wat anders dan muziek te noemen. Maar laat ze zo nu en dan iets beters horen. Het zal voor zichzelf spreken. Zij zullen er meer waardering voor krijgen dan u denkt. Mischien uiten zij het niet; maar de invloed ervan zal met het verstrijken van de jaren steeds duidelijker worden. Het derde punt is: *De openbare meningsvorming begint bij een paar oprechte stemmen.* Ik ben er geen voorstander van uitdagend te schreeuwen

en een vuist op te steken en de wetgevers dreigementen in het gezicht te slingeren. Maar ik geloof dat wij ernstig onze overtuiging kenbaar moeten maken bij degenen die de zware verantwoordelijkheid dragen onze wetten te maken en uit te voeren. Het is een jammerlijk feit dat de minderheid die om meer ruimte roept, die pornografie verkoopt en verslindt, die de losbandigheid stimuleert, zijn stem laat horen totdat de wetgevers geloven dat wat zij zeggen de wil van de meerderheid vertegenwoordigt. Het is niet waarschijnlijk dat wij krijgen waar wij niet om vragen.

Laten wij onze stem laten horen. Ik hoop niet dat het schrille stemmen zullen zijn, maar ik hoop dat wij met een dergelijke overtuiging zullen spreken dat degenen met wie wij spreken zullen merken dat wij oprecht menen wat wij zeggen. De gevolgen van een goed geschreven brief zijn vaak merkwaardig. Een rustig gesprek met degenen die zware verantwoordelijkheid dragen heeft soms opmerkelijke resultaten.

De Here heeft tot zijn volk gezegd: „Verflaauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest.” (LV 64:33, 34.)

„Het hart en een gewillige geest,” dat vormt de kern van de zaak. Spreek met hen die de regels opstellen, de verordeningen en de wetten, met degenen die de leiding hebben, op plaatselijk, provinciaal en nationaal niveau en verantwoordelijke posities als bestuurders van onze scholen bekleden. Natuurlijk zullen sommigen de deur voor uw neus dichtgooien. Er zullen er u uitlachen. U zult ontmoedigd raken. Zo is het altijd geweest. Edmund Burke, zei, in een toespraak tot het Lagerhuis in 1873, het volgende over iemand die vecht voor een impopulaire zaak:

„Hij weet heel goed welke strikken er op zijn pad zijn gezet . . . Hij wordt vernederd en bespot om de motieven die men bij hem zoekt. Hij weet dat bespotting een noodzakelijk kwaad is voor het bereiken van alle ware glorie; hij weet dat laster en beschimping

onmisbaar zijn voor een triomf.” (Voorwoord in *Profiles of Courage* van John F. Kennedy.)

In zijn verantwoording voor Agrippa doet de apostel Paulus het verhaal van zijn wonderbaarlijke bekering toen, op de weg naar Damascus; hij zei dat de stem des Heren hem gebod! „ . . . richt u op en sta op uw voeten.” (Handelingen 26:16.)

Ik denk dat de Here tot ons zou zeggen: „Richt u op en sta op uw voeten, en kom op voor waarheid, voor de goedheid, voor het fatsoen en de deugzaamheid.”

Tenslotte mijn vierde punt. *Kracht voor de strijd begint met de hulp van God in te roepen.* Hij is de bron van alle kracht. Paulus zei tegen de Efeziërs:

„Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht. Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden. (Efeziërs 6:10-13.)

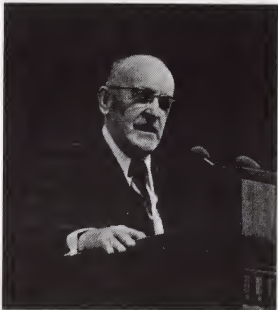
Broeders en zusters, de vloedgolf van het kwaad overspoelt ons. Het is waarlijk een vloedgolf geworden. De meesten van ons, die een min of meer beschut leven leiden, hebben weinig

idee van de afmetingen ervan. Miljoenen dollars gaan er om in de wereld van de pornografie, in de beestachtige, verdorven wereld van sex en geweld. God geve ons de kracht, de wijsheid, het geloof en de moed op te staan en onze stem te laten horen ter verdediging van die deugden die, in het verleden mensen en volkeren sterk maakten en diezelfde volkeren ten val brachten, als ze die deugden verwaarloosden.

God leeft. Hij zal ons te hulp komen. En als wij ons best doen, zullen wij zien dat duizenden goede mannen en vrouwen zich bij ons zullen aansluiten. Hierom bid ik nederig, in de naam van Hem van wie ik een getuige ben, de Here Jezus Christus. Amen.

De 2000 mijl lange worsteling van het Mormoonse Bataljon door woestijnen en over bergen; detail van Gilbert Riswold's Mormoons Bataljon Monument, op het terrein van het Utah State Capitol.

Hoe belangrijk een goede naam is

DOOR O. LESLIE STONE
Assistent van de Raad der Twaalfen

We hebben vanaf dit spreekgestoelte vele en mooie boodschappen gehoord, die alle beklemtoonden hoe belangrijk het was volgens het evangelie te leven en ons leven te verbeteren. Indien u de vraag werd gesteld: „Waarom is het van belang de geboden te onderhouden en volgens de leringen van Christus te leven?,” wat zou dan uw antwoord zijn? Misschien zouden velen van u zeggen: „Het eeuwige leven verwerven.” Dat is juist, het eeuwige leven verwerven. Maar voor wie? Voor onszelf? Ja, dat zeker. Maar Christus zegt: „... ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden.” (Markus 8:35.)

We moeten niet onszelf dienen, maar onze naaste en daarbij onszelf geheel in dienst van onze hemelse Vader en Zijn heerlijkheid stellen. Om dit werk zo goed mogelijk te kunnen doen moeten wij zelf een goed leven leiden. Wanneer we dan leven volgens het evangelie, weerspiegelt ons leven rechtvaardigheid en deugd en zullen we een goede invloed uit kunnen oefenen op het leven van anderen. Daarom kunnen wij niet alleen rechtvaardig zijn om onze eigen zaligheid te verwerven. Onze goedheid moet van ons „afstralen”, zodat mensen door ons voorbeeld en onze reputatie hun leven zullen verbeteren en het levenspatroon van de Heiland willen volgen. In onze dagelijkse bezigheden worden we vaak door onze medemensen geoordeeld. Een aantal van deze oordelen kunnen

juist zijn en een aantal onjuist. We kunnen niet altijd invloed uitoefenen op wat anderen van ons denken, maar wel kunnen we invloed uitoefenen op het soort boodschappen dat we door onze gedragingen overbrengen. We moeten alles wat in ons vermogen ligt doen om voor onszelf een goede naam op te bouwen, die onzer waardig is, want zo iets is van onschatbare waarde. Het is vaak de sleutel om anderen ten goede te beïnvloeden en het kan het middel zijn om het evangelie in hun leven te brengen.

Toen ik met een belangrijk zakenman een overeenkomst sloot, werd mij pas goed duidelijk, hoe belangrijk een goede naam is. We waren van plan een nieuwe groothandel te beginnen. Hij zou het kapitaal verschaffen en ik zou de leiding krijgen. Toen we tot overeenstemming waren gekomen schreef hij voor mij een cheque uit voor een zeer groot bedrag en zei toen: „Indien de zaak een succes wordt, zult u daarop aangezien worden en als de zaken misgaan ook.” Vervolgens zei hij: „Zou de zaak misgaan, dan zult u meer verliezen dan ik. Ik heb alleen maar geld te verliezen en daar heb ik nog meer van, maar u zult uw goede naam verliezen en die is veel belangrijker dan geld.” Ik zal nooit vergeten hoe belangrijk deze uitermate geslaagde zakenman een „goede naam” vond. Gelukkig voor ons beiden werd de zaak een succes.

Ik zie een goede naam liever niet als een laagje vernis dat gebruikt wordt om te camoufleren dat ergens alleen

maar oppervlakkigheid is, eerlijkheid te verinzen waar bedrog is, of deugd waar onrechtvaardigheid is. Ik zie een goede naam liever als een raam dat duidelijk de onkreukbaarheid van iemands ziel laat zien. Door deze onkreukbaarheid in denken en in gedrag worden we rein en heilig voor de Here. In deze staat kunnen we onze naasten het beste dienen.

Christus leerde ons op anderen gericht te zijn. Het is niet genoeg als we innerlijk volgens het evangelie leven. We moeten een stralend voorbeeld zijn voor allen met wie we in contact komen. Daarom is het niet alleen belangrijk wat we *zijn* — wat anderen van ons denken is *eveneens* belangrijk. Willen wij waarlijk goede zendingen zijn dan moeten we bekend staan om onze goede eigenschappen. Ik zou bij voorbeeld bekend willen staan om mijn betrouwbaarheid, om mijn oprechtheid in mijn handelingen. Ik zou bekend willen staan als een man die zijn financiële verplichtingen op de dag zelf of nog eerder nakomt.

Ik zou bekend willen staan als iemand wiens onkreukbaarheid boven alle twijfel verheven is.

Ik zou bekend willen staan als iemand die de geboden onderhoudt en die zich geheel heeft gegeven aan het helpen opbouwen van Gods koninkrijk.

Soms horen we een opmerking als:

„Wat geeft het wat ik doe, het is mijn leven in ik kan ermee doen wat ik wil.” Het is misschien waar dat onze handelingen onszelf het eerst raken. Maar in dit leven is geen mens een eiland. Het leven van iedere sterveling is met het leven van anderen doorweven. Het is voor iemand onmogelijk alleen zichzelf te vertegenwoordigen. *Iedereen* vertegenwoordigt net zo goed bepaalde andere mensen of mensengroepen. We zijn bij voorbeeld allemaal vertegenwoordigers van onze gezinnen en de goede naam van een gezin of een familienaam wordt gevestigd door de handelingen van de afzonderlijke familieleden.

President George Albert Smith vertelt hoe hij eens ernstig ziek was en naar St. George was gereisd om te zien of daardoor zijn gezondheid zou ver-

beteren. Hij werd zo zwak dat hij zich nauwelijks kon bewegen. In zijn verslag haalt hij het zich weer voor de geest: „Op zekere dag verloor ik het bewustzijn en dacht ik dat ik naar de ander zijde was overgegaan. Ik stond met mijn rug naar een prachtig, groot meer. Voor mij lag een bos. Ik besefte, of scheen althans te beseffen, dat ik mijn werk in de sterfelijkheid had beëindigd en naar huis teruggekeerd was. Maar er was totaal geen teken van leven behalve bomen voor me en het prachtige meer achter me.

Ik begon de omgeving te verkennen, en al gauw vond ik een pad dat door het bos liep. Het zag er uit alsof het maar weinig gebruikt werd: het was namelijk bijna helemaal overgroeid met gras. Ik begon dit pad te volgen, en toen ik een tijd had gelopen en een behoorlijke afstand door het bos had afgelegd, zag ik een man die naar mij toe kwam lopen. Ik ging sneller lopen om vlugger bij hem te zijn, want ik herkende in deze rijzige man mijn grootvader. Bij zijn leven woog hij meer dan honderd kilo, u kunt dus wel nagaan hoe groot hij was. Ik herinner mij nog goed hoe blij ik was dat ik hem zag. Ik was naar hem vernoemd en was er altijd trots op geweest. Toen grootvader nog maar een paar meter van me af was, hield hij stil.

Detail van een verbaasde Indiaan, door wiens land het Mormoonse Bataljon op hun historische tocht naar de Stille Oceaan trok; deel van Gilbert Riswold's Mormoons Bataljon Monument, op het terrein van het Utah State Capitol.

Dat was voor mij het teken zelf ook stil te staan. Toen, en ik hoop dat alle jongelui dit nooit zullen vergeten, keek hij me heel ernstig aan en zei: Ik zou graag willen weten wat je met mijn naam hebt gedaan.

Alles wat ik ooit had gedaan zag ik toen voor me, alsof het vliegenschuld voor me werd afgedraaid: alles wat ik ooit had gedaan. Mijn hele leven zag ik voor me. Ik glimlachte en keek mijn grootvader aan terwijl ik zei:

„Ik heb nooit iets met uw naam gedaan, waar u zich voor hoeft te schamen.”

Hij liep naar me toe en nam me in zijn armen, en terwijl hij dat deed, kwam ik weer bij bewustzijn. Mijn kussen was nat alsof er water overheen gegoten was — nat van de tranen van dankbaarheid, dat ik zonder schaamte had kunnen antwoorden.”

President Smith zei verder:

„Ik heb hierover heel vaak nagedacht, en ik wil u wel vertellen dat ik sinds die tijd, meer dan ooit, zeer zorgvuldig over die naam waak. Daarom wil ik aan alle jongens en meisjes, aan de jeugd van de Kerk en van de gehele wereld het volgende zeggen: Eert uw vader en uw moeder. Houdt de namen die u gegeven zijn in ere, want er komt een dag dat u het recht en de plicht heeft om aan anderen van wie u uw namen hebt gekregen (en ook aan uw hemelse Vader) verslag uit moet brengen wat u ermee hebt gedaan.” (PK SI 0041, De presidenten van de Kerk, p. 83)

We vertegenwoordigen niet alleen onze gezinnen, maar ieder van ons behoort tot een gemeenschap, een staat, een provincie of natie, waarvan de gezamenlijke goede naam op de handelingen van de afzonderlijke mensen is gebaseerd. Velen van ons vertegenwoordigen de zaak of organisatie waar wij werken. Leerlingen vertegenwoordigen de scholen die zij bezoeken. Als lid van de kerk vertegenwoordigen we allen de Kerk in onze handelingen. Wat is onze boodschap?

We hebben een bijzonder heilige taak. Wanneer we gedoopt worden nemen we de naam van Christus op ons. Elke week, als we van het avondmaal nemen, vernieuwen we dit verbond met onze hemelse Vader om „de naam

van Zijn Zoon op ons te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn en Zijn geboden te onderhouden, opdat wij Zijn geest altijd met ons mogen hebben.” (LV 20:77.)

Door de doop worden we lid van het gezin van Christus. We dragen Zijn naam. We vertegenwoordigen Hem hier op aarde als dragers van Zijn priesterschap en als leden van Zijn koninkrijk.

We hebben de taak Hem bij anderen te vertegenwoordigen en Zijn boodschap naar Zijn kinderen in de gehele wereld uit te dragen. Wij hebben de taak zendingelingen te zijn. We hebben de taak Zijn naam waardig te zijn, Hem op de juiste wijze te vertegenwoordigen bij iedereen die wij ontmoeten — zo te leven dat ons leven een christelijke preek in praktijk is. Want Christus heeft gezegd:

Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.

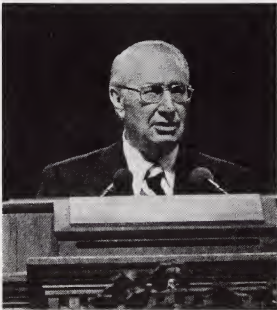
Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn.

Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken. (Mattheüs 5:14-16.)

Als we ons karakter ontwikkelen, zal ons licht helderder schijnen en onze uiterlijke reputatie zal slechts een weerspiegeling zijn van ons ware „ik” — dan zullen onze goede naam en ware „ik” zowel voor God als voor onze naasten één zijn.

Ik getuig dat dit waar is. Uit vele jaren ervaring zowel in de kerk als in het zakenleven weet ik dat het uitermate belangrijk is in alles wat we doen een goede naam hoog te houden.

Tot slot wil ik mijn getuigenis bij u achterlaten. Ik weet, dat we de ware godsdienst van Jezus Christus hebben, die in deze bedeling door onze hemelse Vader en Zijn Eniggeboren Zoon werd teruggegeven om nooit meer van de aarde te worden weggenomen. Ik weet dat president Spencer W. Kimball onze profeet en leider in deze tijd is en dat hij voortdurend inspiratie en openbaring van onze eeuwige Vader in de hemel ontvangt. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Rein zijn

DOOR JOHN H. VANDENBERG
Assistent van de Raad der Twaalfen

In de winter van 1925 op 1926 kwam in een zaaltje in Liverpool in Engeland een groep zendingen bijeen. Ze zouden naar verschillende delen van het zendingsgebied in Europa vertrekken. Ze waren hier bijeengekomen om raad en instructie te ontvangen van broeder James E. Talmage, de president van het Europese zendingsgebied. Die raad omvatte onder meer dit waar-schuwend advies: „Daar u uit kleine steden in Amerika komt, zult u door twijfel heel wat gewoonten en gebruiken zien, die verschillen van wat u gewend bent. Daarom levert u er graag kritiek op. Doet u dat vooral niet. Denk eraan dat u een vreemdeling. U bent er als gast. U zult spoedig ontdekken dat dergelijke gebruiken goed zijn. Ze zijn aan de praktijk getoetst. Het is beter met een opmerkzaam oog waar te nemen.” Ik was een van die zendingen en werd naar Nederland gezonden. Gedurende de tijd die ik daar doorbracht, ontdekte ik dat de raad die mij gegeven werd, verstandig was. Vanaf mijn aankomst tot mijn vertrek heb ik veel geleerd van wat ik waarnam. Ik bezocht veel steden, zag hoe schoon ze waren, zag de schilderachtige gebouwen, de vele goed onderhouden waterwegen en kanalen. Bovenal ervoer ik een binding met een gelukkig volk. Ik zag op de sabbatdag veel mensen die naar grote, prachtige kerken gingen. De mensen waren opgewekt en welvarend, en leefden onder een parlementair regeringsstelsel. Men vertelde mij over de geschiedenis van het land. Wij, als zendingen,

waren vrij ons zendingswerk te doen. We hadden hier te maken met een natie die tachtig jaar lang met veel offeringen zijn godsdienstvrijheid had bevochten. We hadden te maken met een natie die nauwe banden met Amerika had, want hadden ze de "Pilgrimfathers" geen onderdak verschaft die wegens godsdienstvervolgung uit Engeland waren gevlucht en een paar jaar later naar Amerika vertrokken? Veel mensen uit Nederland emigreerden naar Amerika en met hun vrijheidsliefde en hun geloof in God droegen zij veel bij tot heel wat koloniasies in de Verenigde Staten, waar ze heen kwamen om God naar beste weten te vereren.

De gedachte kwam bij op dat de vader van dit ons land — George Washington — zich terdege bewust was van de strijd van de Europese volkeren, Nederland daarbij inbegrepen, om de banden van de valse kerk te verbreken. Het was natuurlijk hoogst onwaarschijnlijk dat een goed onderlegd man als hij nooit gehoord zou hebben van dat volk dat er tachtig jaar voor gevochten had. Hij had duidelijke ideeën over de godsdienst. Bij het herlezen van een opdracht uit mijn middelbare schooltijd een studie van de afscheidsrede, die hij in 1796 voor het Congres uitsprak kwam ik onder de indruk van zijn openhartigheid. Laat mij u een aantal van zijn ideeën wijzen.

Hij heeft onder andere gezegd:

„Van heel de staatkundige welvaart zijn de godsdienst en zedelijkheid de

onmisbare grondpilaren. De mens die zou proberen steunpilaren van het menselijk geluk omver te werpen, zal tevergeefs aanspraak maken op de erenaam „goed vaderlander.” Net als de vrome mens behoort de zuivere politicus ze te respecteren en te koesteren. Laten we het eenvoudig zo stellen: Waar blijft de waarborg voor ons eigendom, onze goede naam, ons leven, als onze godsdienstige gevoelens niet meer meespreken bij het afleggen van de eed, die zo'n grote rol speelt in ons gerechtelijk onderzoek? En laten we voorzichtig zijn met toegeven aan de gedachte dat de zedelijkheid kan worden gehandhaafd zonder de godsdienst. Welk een invloed een verfijnde opvoeding op bepaalde mensen ook kan hebben. Ons verstand en onze ervaring zeggen ons dat in een land zedelijkheid niet kan bestaan zonder godsdienstige beginselen. Het is gedeeltelijk waar dat deugd of zedelijkheid noodzakelijk voor een volksregering zijn. Deze regel geldt in meerdere of mindere mate voor elke vorm van vrije regering. Wie, die er met geheel zijn hart achter staat, kan onverschillig toezien, wanneer men pogingen doet het bouwwerk omver te werpen?”

Het geluk en de welvaart van het Nederlands volk waren evenredig aan de mate waarin zij hun godsdienst en deugd betrachtten. Ik ontdekte hun gevoel voor reinheid, een eigenschap die geheel overeenstemt met de gaardheid van dit volk. Terwijl we langs de deuren gingen, gingen we op de omgeving letten, waarin de mensen woonden. Ze zorgden er buitengewoon goed voor dat hun woningen en hun directe omgeving in goede staat verkeerden. Ze lieten nooit toe dat zich afval in de straten ophoopte. Nooit lieten ze hun vuilnisemmer op straat staan; hun wet stond dat niet toe. Dat was vijftig jaar geleden. Het deed me goed te vernemen dat dat gevoel voor reinheid nog steeds bestaat, getuige een krantenartikel dat onlangs verscheen, waaruit ik hier een gedeelte citeer:

„Het eerste wat elke Amerikaan in Nederland opvalt is dat hij er dingen mist. Zijn oog mist het vuil, er ontbreken de blikjes en de oude kranten

die bij ons door de goot waaien. Ook de dronkaards ontbreken, de wijnflessen in de steegjes, de halfverhongerde honden en de geurtjes die uit zo veel langzaam stromend water opstijgt. De Nederlanders hebben altijd geweten wat ze tegen vervuiling en afval moesten doen. Ze verbieden het sinds lang." (*Washington Post*; Tom Broden, 6 juli 1975.)

Alhoewel hun woningen soms bescheiden waren, werden ze met de meeste zorg schoon gehouden. Heel vaak als we 's morgens op pad gingen, zagen we de vrouwen het koper van de deur poetsen, de portieken van hun huizen schrobben en in de meeste gevallen strekte dat schrobben zich tot het trottoir uit. Men hoeft zich niet lang af te vragen waarom, aangezien het duidelijk is dat iemand die langs een schone straat loopt, geen vuil mee naar binnen kan nemen. Misschien kan men dit beeld ook op de geest toepassen. Iemand kan de onreinheden die misschien naar binnen glijpen verwijderen, zodat de ziel niet wordt verontreinigd. Als ik naar dit schoonmaken keek, herinnerde ik mij vaak de berisping die ik in mijn jongensjaren kreeg, wanneer ik aan het dagelijkse handwassen trachtte te ontkomen. „Reinheid volgt direct op godsvrucht,” was de vriendelijke waarschuwing van mijn ouders. Dat heb ik zo vaak gehoord dat ik dacht dat het in de Schriften stond en pas later ontdekte ik dat het een stukje uit een

toespraak van John Wesley was. (John Wesley is een Engels methodistenprediker, op 17 juni 1703 te Epworth geboren en op 2 maart 1791 te London gestorven. Hij werd in 1735 predikant in Georgia, VS, en keerde in 1738 naar Engeland terug. Wesley was Arminiaan en perfectionist, waardoor scheiding onder der methodisten ontstond.) Een soortgelijke vooruitstrevende uitspraak van de Hebreeuwse vaders luidt: „De leerstellingen van de godsdienst kunnen worden herleid tot voorzichtigheid, via voorzichtigheid tot kracht, via kracht tot onschuldigheid, via onschuldigheid tot onthouding, via onthouding tot reinheid en via reinheid tot godsvrucht.”

Het oogmerk van de Schriften of de leerstellingen van de godsdienst is de mensen ervan te weerhouden in ongelooft rond te dolen; het is uiteindelijk hun zielen in een staat van reinheid te brengen, opdat zij in de eeuwigheid bij hun Vader in de hemel mogen wonen. Het is een proces dat stap voor stap plaatsvindt. Paulus vermeldt deze leerstellingen op zijn eigen, bijzondere wijze in de brief aan de Hebreëen:

„Daarom, niet nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren, niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God, van de leer der dopen, van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel, en we zullen voort-

gaan tot volmaaktheid.” Hebreëen 6:1-3, geïnspireerde versie.)

Maar in den beginne werd nauwekeuriger omschrijving van deze leerstellingen gegeven, toen God tot Adam sprak:

„Onderwijs dit daarom uw kinderen, dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven, want niets, dat onrein is, kan daar, of in Zijn tegenwoordigheid wonen: . . .

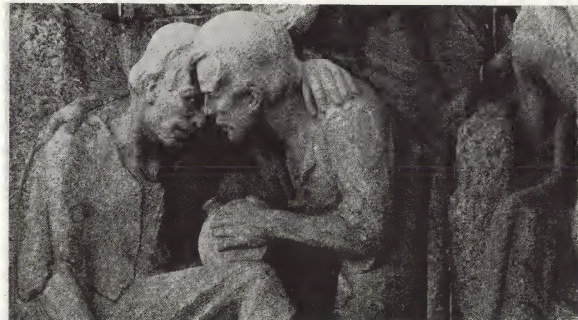
Daarom geef ik u een gebod om uw kinderen deze dingen overvloediglijk te onderwijzen, zeggende:

Dat tengevolge van overtreding de val komt, welke val de dood brengt, en daar gij in wereld werd geboren, door water, en bloed en den geest, die ik heb gemaakt, en aldus van stof tot een levende ziel wordt, moet gij ook in het koninkrijk des hemels worden wedergeboren uit water, en uit den Geest, en door bloed gereinigt, namelijk van alle zonden moogt worden geheiligd, en gij u in deze wereld in de woorden des eeuwigen levens, en in de toekomstige wereld, ja, in onvergankelijke heerlijkheid. (Mozes 6:57-60.)

Wil een godsdienstige leerstelling iets voor iemand betekenen, dan moet zij een grond van waarheid hebben. Indien zij op verdichtselen, bijgeloof, veronderstellingen, fantasie of op geboden van mensen is gebouwd, heeft zij geen inhoud. We zijn misschien bezorgd over het zedelijk verval in onze hedensdaagse samenleving, maar wanneer de ideeën van ons geloof beginselen worden die men niet in praktijk brengt in plaats van een levende fontein; wanneer het lidmaatschap van een kerk alleen maar een statussymbool is, wat kunnen we dan anders verwachten? Het wordt voor heel het mensdom tijd God, die onze Schepper is, te vragen: „Here, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” (Handelingen 9:6.) Het antwoord op die vraag is gegeven. Jezus onderwees, wat Zijn Vader had onderwezen: „Ziet, nu zeg ik u, dat Hij u gebiedt u te bekeren; en tenzij gij u bekeert, kunt gij geenszins het koninkrijk Gods beërven . . . niets dat onrein is, kan het koninkrijk Gods ingaan.” (Alma 9:12; 1 Nephi 15:34.) Hij onderwees Gods heils-

Verdeling van het laatst overgebleven schaarse water; detail van Gilbert Ris-

wold's Mormons Bataljon Monument, op het terrein van het Utah State Capitol.

plan en spoorde het mensdom aan: „Kom hier, volg Mij.” Hij heeft gezegd: „Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; in dien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.” (Nieuwe Vertaling Johannes 7:16, 17) De leerstelling die de Heiland onderwezen heeft, heeft immer gefaald.

Het evangelie is het leidende beginsel voor de mens; het werd voor hem opgesteld om zekerheid aan zijn leven te geven en het doel van zijn bestaan en het eeuwige karakter ervan uiteen te zetten. Door zich aan de wetten en priesterschapsordeningen ervan te houden kan hij een burger van het koninkrijk Gods worden.

Paulus heeft het beginsel van de verschillende stappen laten zien in zijn reeds eerder aangehaalde woorden. Het proces van de stappen die men na elkaar moet nemen is heel goed door de Hebreeuwse vaders onder woorden gebracht. We kunnen ze beproeven. In werkelijkheid zullen ze iemand tot die staat van reinigheid verheffen die onze Vader in de hemel van ons vereist.

Als we de leerstelling die tot nu toe is aangehaald omtrent Gods onderrecht aan Adam gebruiken, dan behoren allen de leerstelling te bestuderen in de zin, waarin wij er door de profeet uit vroeger tijden, Moroni, aan worden herinnerd. Hij legt ons een formule voor, die voor alle schriftstudie kan worden aanbevolen.

„Ziet ik wilde u vermanen, dat wanneer gij deze dingen zult lezen gij wilt bedenken, hoe barmhartig de Here jegens de mensenkinderen is geweest sedert de schepping van Adam tot aan de tijd, waarop gij deze dingen zult ontvangen, en het in uw hart overwegen.

En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Jezus Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken. (Moroni 10:3, 4.)

Verbondszegeningen

DOOR WILLIAM H. BENNETT
Assistent van de Raad der Twaalven

Broeders en zusters, vanaf het begin, tot op heden, heeft onze hemelse Vader verbonden met Zijn kinderen gesloten, waarin Hij belooft diegenen te zegenen die getrouw zijn. Mijn boodschap vandaag betreft sommige van die verbonden en zegeningen.

De Schriften leren ons, dat wij allen als geesten bestonden, letterlijk geestelijke kinderen van onze Vader in de hemel waren, voordat wij in het vlees geboren werden. We waren niet allen gelijk: sommigen waren gehoorzamer en getrouwer dan anderen, verkregen hierdoor bijzondere zegeningen en werden voor zeer belangrijke zendingen hier op aarde gekozen. (Zie Abraham 3:11-12, 14, 16-19, 22-23.)

Eveneens uit de Schriften weten wij van sommige van deze personen wie ze zijn, te beginnen met Michaël, die de aartsengel wordt genoemd, een van de hooggeplaatsten in de geestenwereld. Hij werd gekozen om Adam te zijn, de eerste mens, die ten eeuwigen dage, onder de Vader en de Zoon, aan het hoofd van de menselijke familie zou staan. Anderen van de gekozenen waren Seth, de meest getrouwe van al Adams zonen en geboren na de dood van de rechtvaardige Abel, en Henoch, die van de Here

de belofte ontving dat Noach en de Messias in zijn geslachtslijn geboren zouden worden en dat zijn nakomelingen altijd op aarde zouden zijn, zolang deze zou bestaan. Nog een gekozen was Noach, de tweede vader van heel het mensdom hier op aarde, na de zondvloed. En dan nog Sem, de uitverkoren zoon van Noach; en ook Abraham, Izak en Jakob. (Zie Abraham 1:3; Mozes 1:34; 6:8; 22, 45-46; Lukas 3:8; LV 29:26; 88:112-115; 78:16; 107; 53-56; 116; *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 165.)

Te midden van afgodendienst bleef Abraham de ware God aanbidden en doorstond iedere beproeving die de Here hem gaf. Daarom sloot de Here een heilig verbond met hem dat zijn getrouwe nakomelingen tot de laatste generatie toe gezegend zouden worden. Aldus werd Abraham „een rechtmatig erfgenaam, een hogepriester, die het recht bezat dat de vaders toebehoorde” (Abraham 1:2). Dit recht op het priesterschap werd voortgezet langs het geslacht der rechtvaardigen „overeenkomstig de belofte van God aan de vaders aangaande de nakomelingschap” (Abraham 1:4; zie ook LV 84:14-16).

Men zou zich af kunnen vragen waarom bepaalde personen worden uitverkoren om het priesterschap te dragen en God op aarde als Zijn bijzondere gevolmachtigden te vertegenwoordigen. In het Boek van Mormon geeft Alma ons dit alleszins overtuigende antwoord:

„Nu, dit is de wijze, waarop zij werden geordend — zij waren volgens de voorkennis van God wegens hun buitengewoon groot geloof en goede werken sedert de grondlegging der wereld geroepen en voorbereid; in de eerste plaats waren zij vrijgelaten goed of kwaad te kiezen; zij hebben het goede gekozen en een zeer groot geloof geoefend, en daarom werden zij geroepen met een heilige roeping . . .

„Aldus zijn zij wegens hun geloof tot deze heilige roeping geroepen.“ (Alma 13:3-4.)

Vanwege zijn voorsterfelijke getrouwheid, werd het Abraham dus toegestaan op aarde te worden geboren in het geslacht der getrouwe vadersen die het recht hebben het priesterschap te dragen. Toen hij zijn vroegere goede werken had uitgebreid door zich bij uitstek getrouw te tonen in alle beproevingen van het aardse leven, sloot de Here dit plechtige verbond met hem, zoals in Abraham 2:8-9, 11 staat opgetekend:

„Mijn naam is Jehova (Jahwe), en Ik weet het einde sinds het begin; daarom zal Mijn hand over u zijn.

„En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovenmate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en dit priesterschap tot alle naties zullen brengen.

„En Ik zal hen zegenen, die u zegenen, en hen vervloeken, die u vervloeken; en in u en in uw nakomelingen zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, ja, met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, ja, van het eeuwige leven.“

De Here hernieuwde dit verbond met Izak, de getrouwe zoon van Abraham (Genesis 17:19-21, 24:60, 25:11, 26:4), en bevestigde de zegeningen van Abraham en Izak op Jakob. Jakob ontving een nieuwe naam — Is-

raël — van de Here en zijn nakomelingen staan bekend als de kinderen van Israël, het uitverkoren volk des Heren. Het is hun bijzondere zending het priesterschap te dragen en de kennis van de waarachtige God en het ware evangelie in de wereld levend te houden.

Des Heren verbond met Abraham hield ook de belofte in, dat naast Abrahams directe afstammelingen, allen die vanaf die tijd het evangelie zouden aanvaarden, door middel van adoptie tot Abrahams zaad zouden worden gerekend en dat zijn bloed onder alle naties zou worden vermengd om hen te zegenen met de voorrechten van het evangelie.

De Here heeft in onze tijd geopenbaard: „Want gij zijt de kinderen Israëls, en van het nageslacht van Abraham.“ (LV 103:17.) Krachtens deze afstamming en door gehoorzaamheid aan alle verordeningen van het evangelie, hebben wij aanspraak op de zegeningen van onze vadersen — Abraham, Izak en Jakob.

Als rechtmatige dragers van het priesterschap moeten wij sterk zijn — sterk in rechtvaardig leven, in de macht van het priesterschap en in het verzezenlijken van onze grootse, verlossende zending voor de gehele wereld. Het priesterschap is waardevoller voor ons dan welk ander bezit ook. Als priesterschapsdragers hebben wij een tweeledige zending: het verkondigen van het evangelie en het verrichten van de verlossende handelingen ervan. Het is onze zending onszelf, ons gezin en de mensheid vreugde te bezorgen door het evangelie in ons dagelijks leven toe te passen. Ons grote doel is het eeuwige leven te verkrijgen en elk rechtvaardig verlangen van ons hart te verzezenlijken.

In afdeling 86 van de Leer en Verbonden zegt de Here: „Daarom zegt de Here aldus tot u, met wie het priesterschap door de geslachtslijn van uw vadersen heeft voortgeduurd —

„Want gij zijt wettige ergenamen volgens het vlees . . .

„Daarom zijn uw leven en het priesterschap gebleven, en dit priesterschap moet noodzakelijk door u en uw nageslacht verblijven tot aan de herstelling van alle dingen, waarvan

door alle heilige profeten is gesproken sedert de wereld begon.

„Gezegd zijt gij daarom, indien gij in Mijn goedheid voortgaat een licht voor de niet-Joden te zijn, en, door dit priesterschap, een zaligmaker voor Mijn volk Israël.“ (LV 86:8-11.)

Het gezag en de rechten van het priesterschap brengen verbondsverplichtingen met zich mee. Zij die tot het Aäronische priesterschap zijn geordend moeten de plichten van hun ambt nakomen die in de verbonden uiteen worden gezet. (Zie LV 107:85-88.) Zij die tot het hogere of Melchizedekse priesterschap worden geordend, gaan een heilig verbond aan dat de weg voor hen opent om alles wat de Vader heeft te beërven. (Zie de eed en het verbond van het Melchizedekse priesterschap, LV 84:33-41.)

Het nieuw en eeuwigdurend verbond is de volheid van het evangelie van Jezus Christus en omvat iedere belofte en overeenkomst in het goddelijke plan van leven en zaligheid waardoor de ware gelovigen kan worden toegelaten tot het celestiale gezin van Christus.

Het Boek van Mormon bevat de volheid van het evangelie en de wetten en verbonden die daarin zijn gegeven zijn bindend voor allen die dit boek aanvaarden. Wie het verbond van de doop sluit, ontvangt de belofte van het eeuwige leven op een voorwaardelijke basis; het opent de deur maar wij moeten bewijzen wat we waard zijn voordat deze grote zegen kan worden verkregen.

De wet van de sabbat werd door de geslachten heen aan Gods volk gegeven als een eeuwigdurend verbond (zie Exodus 31:16), dat een belofte voor zowel geestelijke als aardse zegeningen met zich meebrengt (zie LV 59:9-20).

Door de verordening van het avondmaal vernieuwen de leden van de kerk hun verbonden met de Here en ontvangen wederom de verzekering dat door hun geloof en waardigheid de Heilige Geest bij hen zal zijn om hen te zegenen en hen tot het eeuwige leven te leiden. (Zie LV 29:77-79; III Ne. 18:7, 11; Moro. 4:3, 5:2.)

Zelfs het woord van wijsheid werd gegeven als een beginsel met een be-
lofte. (Zie LV 89:18-21.)

In onze tempels leren wij de grote waarheden van het evangelie. De tempelbegiftiging leert ons hoe het de mens op aarde is vergaan en de mid-
delen en methoden waardoor vreugde hier op aarde en verhoging in de hemel kan worden verkregen. De begiftiging stelt ons ook in kennis van het vereiste gedrag van de mens als hij de vruchten der vooruitgang wil genieten en de voor hem mogelijke bestemming wil bereiken. De mensen wordt geleerd zich vrij te houden van zonden. Zij moeten kuis, deugdzzaam, oprecht en onzelfzuchtig zijn. Bovendien wordt hun geleerd dat zij zichzelf en alles wat zij bezitten aan de grote zaak der waarheid moeten wijden en aan het onderwijzen van het eeuwige evangelie aan hun medemens, zodat het grote plan kan worden verwezenlijkt in overeenstemming met de gedachten en wil van God.

Zij die hun begiftigingen en deze verheven kennis ontvangen, sluiten verbonden met God dat zij de ontvangen instructies in acht zullen nemen en na zullen leven in hun dagelijks leven. Ook wordt uiteengezet dat zij die het verbond dat zij in de tempel sloten niet nakomen, door God zullen worden gestraft en dat zegeningen het deel zullen worden van wie de waarheid aanvaarden en naleven en een goddelijk leven leiden.

Wellicht de heerlijkste van alle tempelhandelingen zijn die waardoor man, vrouw en kinderen voor tijd en alle eeuwigheid aan elkander worden verzegeld. Volgens het evangelie komt de huwelijksband niet noodzakelijkerwijs tot een eind met het intreden van de dood. Integendeel, het huwelijk kan worden voortgezet aan de andere kant van het graf. Zo'n vereniging of verzegeling kan slechts worden verricht met de bijzondere volmacht die alleen de president van de kerk bezit. Wel kan hij dit gezag aan anderen delegeren, zodat hiertoe geroepen tempelwerkers, of anderen die dit gezag van de president ontvangen, de priesterschaphandelingen hiertoe in de tempels van God mogen verrichten. De tempel is middel waardoor ieder lid

van de kerk, die rechtvaardig leeft en oud genoeg is, verbonden van onschatbare waarde kan ontvangen en iedere keer zijn geheugen kan oprispen aangaande het grote plan van de Vader ten behoeve van onze zaligheid en verhoging.

Laat mij tot slot benadrukken, broeders en zusters, dat wij nooit zorgeloos mogen omgaan met de heilige en eeuwige aard van de verbonden die wij in de tempel sluiten. Helaas hebben sommigen niet de volledige waarheid verteld toen zij voor hun tempelaanbeveling werden geïnterviewd; en ongelukkigerwijs zijn sommige priesterschapsleiders niet doortastend en voorzichtig genoeg geweest bij het voeren van deze gesprekken en zijn sommige mensen naar de tempel gegaan zonder werkelijk waardig te zijn. Hierdoor hebben zij hun eeuwige toekomst in gevaar gebracht.

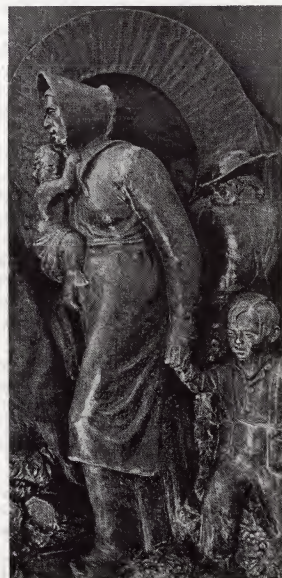
Ik wil u graag deelgenoot maken van het volgende. Het heeft te maken met een broeder die liefde opvatte voor een knap meisje, haar meenam naar de tempel, alwaar zij voor tijd en eeuwigheid aan hem werd verzegeld. En toen werd hij onvoorzichtig, beging een ernstige overtreding en werd van de kerk afgesneden. Er kwam een scheiding van. Na verloop van tijd vroeg zijn vroegere vrouw een annulering van het tempelhuwelijk aan, zodat zij aan een andere man kon worden verzegeld, waarna hij werd benaderd om te vragen of hij tegen deze annulering bezwaar had. Wij ontvingen een lange, eigenhandig geschreven brief, waarin hij onder andere schreef:

„Ja, ik geef mijn toestemming. Waarom? Omdat ik wil dat mijn vroegere vrouw het geluk vindt waar zij recht op heeft.” Daarna volgde een uitvoerige lofzang op de deugden van zijn ex-vrouw, en toen schreef hij: „Waarom heb ik haar en onze zoon dit aangedaan? Omdat ik onvoorzichtig was geworden en gehoor gaf aan de stem van de verleider, waarna hij het voor het zeggen had. Ik geloof niet dat ik ooit vergeving kan ontvangen voor hetgeen ik mijn vrouw en zoon heb aangedaan.” Hij ondertekende zijn brief met: „Een gebroken man.”

Welnu, broeders en zusters, wij hebben allemaal onze vrije wil; maar geen van ons kan de gevolgen bepalen van de keuzen die wij doen, want wij zullen verantwoordelijk worden gehouden voor onze daden.

Ik wil mijn getuigenis bij u achterlaten, broeders en zusters, dat deze kerk door een profeet van God wordt geleid, en dat andere profeten van God, die onze steunverlening ontvangen als profeten, zieners en openbaarders, hem terzijde staan. Laten wij luisteren naar de stem van de profeet. Laten wij trouw zijn aan de verbonden die wij sluiten, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

De lange tocht van de pioniers werd al spoedig erg vermoeiend; detail van Mahonri Young's Dit Is De Plaats Monument.

De Here een weltoegerust volk bereiden

DOOR DELBERT E. STAPLEY
Van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters; vrienden van radio en televisie. Vóór de geboorte van de Heiland waren er profetieën die zijn komst naar de aarde voorspelden. De oude profeten ont-hulden de gebeurtenissen die aan zijn geboorte zouden voorafgaan en beschreven zijn aardse zending, zodat de mensen Hem als hun Verlosser, Here en God zoude herkennen.

Ofschoon het huis Israëls een geschreven verslag met talrijke profetieën over het leven van Christus op aarde bezit, heeft de eeuwige Vader toch een speciale boodschapper, Johannes de Doper, gezonden om „de Here een weltoegerust volk te bereiden“ (Lucas 1:17.)

De voorspellingen van de oude profeten betreffende de geboorte, het leven en de zending van Christus, werden vervuld en zij die oprecht geloofden waren bereid Hem te aanvaarden en te volgen. Omdat we weten dat dit waar is, kunnen wij met vertrouwen de vervulling van de gebeurtenissen met betrekking tot zijn wederkomst verwachten.

Tegen het einde van de aardse zending van Christus, gingen de discipelen, die zich zorgen maakten over zijn profetie betreffende het einde der wereld, naar Christus en vroegen Hem:

„ . . . Zeg ons, wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?

En Jezus antwoordde en zeide tot

Hem: Ziet toe, dat niemand u verleide . . .” (Mattheüs 24:3, 4.)

De Heiland verklaarde toen aan zijn discipelen de tekenen en gebeurtenissen die aan zijn wederkomst zouden voorafgaan. Deze staan in Mattheüs 24 en nodigen uit tot zorgvuldige bestudering.

Jezus deelde Zijn discipelen mede dat de ongerechtigheid zal toenemen, valse Christussen velen zullen verleiden, valse profeten zullen opstaan die grote tekenen en wonderen zullen verrichten om de uitverkorenen te verleiden, dat er grote rampen zullen zijn. Er zullen oorlogen en geruchten van oorlogen zijn. Er zal hongersnood en pestilentie zijn, er zullen aardbevingen en verwoestingen zijn, waarvan de profeet Daniël heeft gesproken.

De schriftuurlijke profetieën van de gebeurtenissen die aan de wederkomst van Christus vooraf zullen gaan, dienen als richtsnoer en waarschuwing voor alle inwoners der aarde. Zouden wij, als wij de vervulling van deze tekenen waarnemen, niet naar deze waarschuwingen luisteren?

Zoals Johannes de Doper vóór de geboorte van Christus uit werd gezonden om de weg voor Hem te bereiden, zo zond God ook een profeet om ter voorbereiding van de laatste bedeling van het evangelie, de wederkomst van de Heiland in te luiden. De profeet Joseph Smith getuigde in een wereld vol twijfels dat Jezus de Christus was en waarlijk de Zoon van God.

De Here legde in een openbaring in de laatste dagen nogmaals de nadruk op de verwoestingen en vernietigende krachten van de laatste dagen.

Hij waarschuwde:

„En te dien dage zal worden gehoord van oorlogen en geruchten van oorlogen, en de ganse aarde zal in beroering zijn . . .

En de liefde der mensen zal verkoe-len; en ongerechtigheid zal in grote mate heersen. . . . En van dat geslacht zullen er mensen zijn die niet zullen sterven voordat zij een overweldigende plaag zullen zien, want een verwoestende ziekte zal in het land heersen. En er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele verwoestingen; toch zullen de mensen hun hart tegen mij verstokken en zij zullen het zwaard tegen elkaar opnemen en elkaar doden.” (LV 45:26, 27, 31, 33.)

Ergens in de wereld zijn er altijd oorlogen geweest en de voortdurende geruchten van oorlogen baren de tegenwoordige naties grote zorgen. Het ene volk zal tegen het andere opstaan.

Er zijn wankelende regeringen. Sommige zijn gevallen. De onkreukbaarheid en rechtvaardigheid onder vooraanstaande mensen in politiek en zaken schiet steeds te kort. De wereld barst uit in onrechtvaardigheid. Velen brengen zonder het minste gewetensbezwaar een ander op het slechte pad.

Er zijn er die beweren dat zij de Christus of een profeet zijn en door hun sluwheid en bedrog lokken zij vele volgelingen.

Hongersnood en pestilentie blijven bestaan. Aardbevingen nemen in aantal en hevigheid toe. Hetzelfde geldt voor andere natuurrampen.

Satan heeft grote macht over de mensen, en er zijn mensen die openlijk beweren zijn volgelingen te zijn, die hem dienen. De wereld is tegenwoordig vol mensen die God verlaten of vergeten hebben. Zij proberen zijn wetten te veranderen door hun eigen oordeel te vellen. Misschien is God voor hen niet modern genoeg. Zij vergeten dat Gods geboden eeuwig en onveranderlijk zijn. Ik stel u deze vraag: Is het ooit mogelijk dat het schepsel wijzer is dan de Schepper? Onze gerechtshoven vervangen Gods

wetten en geboden door menselijke wetten. God is niet dood. Hij blijft altijd dezelfde . . . vastberaden, sterk, onveranderlijk, maar vol liefde en medeleven voor zijn kinderen.

De macht van het kwaad is het tegenovergestelde van de macht van God. Satan heeft de aangelegenheden van mensen en naties in zijn greep. Als de leiders van een natie hun eigen koers volgen, zullen misverstanden en problemen toenemen, zodat grotere naijver en strijd zullen ontstaan.

De Here gaf de profeet Joseph Smith de opdracht: „Bereid u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij.” (LV 1:12.)

In deze laatste bedeling waarschuwde Hij: „Bereid U voor op de grote dag des Heren.” (LV 133:10.)

Laten wij er zeker van zijn dat wij goed weten welke de belangrijkste dingen zijn die wij kunnen doen om ons voor te bereiden op de wederkomst des Heren, zodat wij door onze gehoorzaamheid en trouw zijn straf ontlopen.

De volgende overwegingen zijn belangrijk. Wij moeten ons leven en ons huis in orde brengen. Dit betekent onze ziel onderzoeken, erkennen wat wij verkeerd doen en ons bekeren waar dat nodig is. Het betekent al Gods geboden onderhouden. Het betekent onze naasten liefhebben. Het betekent een voorbeeldig leven leiden. Het betekent een goede echtgenoot of echtgenote te zijn. Het betekent onze kinderen te leiden, op de paden der gerechtigheid. Het betekent altijd eerlijk zijn, zowel in zaken als thuis. Het betekent het evangelie van Jezus Christus verspreiden onder alle volkeren der aarde.

De Here heeft gezegd: „Ik zal Mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen.” (LV 88:73.)

Er moet haast gemaakt worden met zijn werk. De tijd dringt. Deze behoefte het koninkrijk Gods in de laatste dagen te willen uitbreiden, komt niet voort uit paniek, maar uit een verlangen vlug en vastberaden zijn koninkrijk onder alle volkeren die naar het licht en de waarheid van het evangelie zoeken te willen vestigen en te versterken. Dit is Gods levensplan voor al zijn kinderen.

God zal zijn werk bespoedigen door de hemelen te openen en hemelse boodschappers tot zijn profeten te sturen, die zijn kinderen zullen waarschuwen zich voor te bereiden op de opvangst van de Here bij zijn wederkomst.

Christus heeft erop gewezen: „ . . . Het is de eife ure, en de laatste maal, dat Ik arbeiders in Mijn wijngaard zal roepen.” (LV 33:3.)

Met het vestigen van zijn kerk in de laatste dagen, heeft de Heiland bekrachtigd dat het de laatste keer is dat zijn koninkrijk op aarde zal worden gevestigd. (LV 27:13.)

De profeet Daniël onthulde, toen hij sprak over Gods werk in de laatste dagen, dat de God des hemels een koninkrijk zou stichten dat nooit meer zou worden vernietigd of aan een ander volk zou worden gegeven. Het zal in eeuwigheid bestaan. (Daniël 2:44.) Dit is de laatste evangeliebedeling.

De Here heeft nooit gezegd dat zijn kerk van de laatste dagen zou mislukken. God zal uiteindelijk over al zijn vijanden en zijn aartsvijand, satan, triomferen. Het zal ons zeker ten goede komen aan de zijde des Heren te staan door zijn wetten en geboden te onderhouden. In deze gevaarlijke laatste dagen is het noodzakelijk een waarschuwing aan de wereld te laten horen. De Zaligmaker heeft gezegd: „ . . . De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom tot de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.” (Lucas 10:2.)

Om aan dit verzoek meer werkers te sturen voor zijn oogst van zielen, gehoor te geven, roept De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen steeds meer zendingen naar alle delen van de wereld om het eeuwige evangelie van Christus aan „alle natïen, geslachten, talen en volken door te geven.” (LV 77:8.)

De Here heeft zijn volk gewaarschuwd:

„En verder, voorwaar zeg Ik U: De komst des Heren nadert en deze overvalt de wereld als een dief in de nacht . . .” (LV 106:4.)

Ook zei Hij:

„Want ziet, de Here God heeft de en-

gel door het midden des hemels voortgezonden, die roept: Bereid de weg des Heren, en maak zijn paden recht, want het uur van Zijn komst is nabij . . .” (LV 133:17.)

Hoe moeten wij aan de oproep gestalte geven om de leden van de kerk en alle volkeren der aarde voor te bereiden op de wederkomst van Christus? Laten wij luisteren naar zijn raad: „En de arm des Heren zal worden geopenbaard, en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden; want ze zijn van mijn verordeningen afgewaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken; zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg, en handelt naar het beeld van zijn eigen bloed, wiens beeld naar de gelijkens der wereld is, en dat in wezen een afgod is, . . .” (LV 1:14-16.)

Ook zei Hij:

„Hetgeen Ik, de Heer heb gesproken, dat heb Ik gesproken en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (LV 1:38.)

De Here heeft profeten, apostelen en leraren in Zijn kerk gezet om uitleg te geven en zijn volk zowel in geestelijk als wereldlijke aangelegenheden voor te gaan. Rechten en priester-schapsmacht van deze leiders vinden hun oorsprong in de Heiland zelf. Wij

zijn veilig, als wij de raad van de door God aangestelde leiders volgen.

Wij, heiligen der laatste dagen, zijn gezegend een levende profeet, president Spencer W. Kimball, onder ons te hebben. Ik geef getuigenis van zijn goddelijke roeping. Hij is mijn leraar, mijn leider, mijn voorbeeld. Ik verleen hem steun door mijn geloof en gebed. Ik heb volstrekt en onwankelbaar vertrouwen in zijn profetische roeping en leiding van omhoog. Hij heeft een oprecht karakter, zijn geest is levendig, zijn raad is wijs, zijn oordeel gezond en zijn kijk op de dingen helder. Hij voelt grote liefde voor zijn mensen. Hij is hun vriend en schenkt aandacht aan hun noden.

Als volk zullen wij nooit de verkeerde kant opgaan, als wij de profeet des Heren volgen, die ook onze profeet is, en wij acht slaan op zijn onderricht en persoonlijk voorbeeld.

De Heiland vertelt ons nog meer over de laatste dagen:

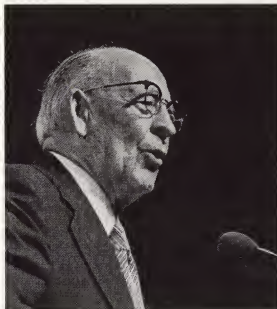
„En er zullen tekenen zijn aan zon en maan en sterren, en op de aarde rade-loze angst onder de volkeren vanwege het bulderen van de zee en branding, terwijl de mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen, die over de wereld komen. Want de machten der hemelen zullen wankelen.

En dan zullen zij de Zoon des Mensen zien komen op een wolk, met grote macht en heerlijkheid.

Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt.

Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en drokenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u komen als een strik. Waak te allen tijde, biddende dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des Mensen.” (Lucas 21:25-28, 34, 36.)

Laten we ons bewust zijn van de vervulling dier profetieën, onze huizen in orde maken en klaar zijn voor deze belangrijke dag. En ten slotte, laten wij de uitdaging aannemen om een „weltoegerust volk te bereiden” voor de wederkomst des Heren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De kerk is gebouwd op de profetie, vervuld en onvervuld

Profeten en profetie

DOOR LEGRAND RICHARDS
Van de Raad der Twaalfen

Het verheugd mij zeer, broeders en zusters, in de gelegenheid te zijn deze grote algemene conferentie van de kerk bij te wonen, en ik vertrouw erop, dat ik door de inspiratie van de Geest des Heren, in de korte tijd die mij is toegemeten, iets zal kunnen zeggen dat ertoe bij zal dragen uw getuigenis te vergroten en indruk zal maken op degenen die geen lid zijn van de kerk. Ik zou graag een en ander willen vertellen over het grote belang van profetie, en profeten.

Toen, na zijn opstanding, de Heiland met twee van zijn discipelen meelep op de weg naar Emmaüs, waren, volgens Lukas, „hun ogen bevangen” (24:16), zodat zij Hem niet herkendend. Aan de hand van hun conversatie besefte Christus dat zij de dingen die Hij hun had getracht te leren niet hadden begrepen, waarop Hij uitriep: „O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!” (Luk. 24:25); en beginnende met Mozes, legde Hij hun uit hoe de profeten in alle dingen van Hem hadden getuigd. U, die de schriften bestudeert, weet dat de profeten zijn leven en bediening hadden voorzegd tot in de kleinste bijzonderheden, zelfs dat men ten tijde van zijn kruisiging zijn kleding onder zich zou verloten. (Ps. 22:19.)

Petrus zei: „En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw

harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; (dat is een heel belangrijk punt.); want nooit is profetie voortgekomen uit den wil van een mens, maar, door den heiligen Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.” (2 Pet. 1:19-21.) Als wij diezelfde macht hebben, dan behoren wij profetie te kunnen begrijpen.

Evenals de heilige profeten de komst van de Verlosser in het midden des tijds voorzegden, zo voorspelden zij ook vele van de belangrijke dingen die zouden gebeuren om de weg te bereiden voor zijn wederkomst. Ik zou er enkele met u willen doornemen.

De profeet Amos zei: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.) Welnu, wie dit begrijpt hoeft niet uit te kijken naar een werk hier op aarde dat niet door een profeet wordt geleid. De Here heeft nooit enig werk op aarde gedaan dat Hij erkende, zonder dat er een profeet aan het hoofd daarvan stond. Gode zij dank voor onze profeten, vanaf de dagen van de profeet Joseph Smith tot aan de huidige profeet, president Spencer W. Kimball.

Ik sta al zevenendertig jaar in nauw contact met president Kimball, en ik geloof niet dat er een man op aarde is die meer op Christus lijkt dan hij; en als de Here niet door een man als president Kimball zou kunnen spreken, zou Hij op deze wereld geen waardiger man kunnen vinden. Ik ben

Hem zeer dankbaar voor levende profeten.

Als wij dus de woorden van Petrus: „Wij achten het profetische woord des te vaster” goed begrijpen, dan houdt dat in dat er geen andere manier ter wereld bestaat om de voornemens en de wil van de Here met alle zekerheid te vernemen, dan door zijn heilige profeten. Amos zei immers: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.)

Wie de waarheid zoekt en deze woorden gelooft, en ook inziet welk een groot belang Jezus Christus aan profetie hechtte, mag niet uitkijken naar een ware kerk onder de ongeveer 700 kerken die alleen al in de Verenigde Staten bestaan, die niet onder leiding staat van een profeet aan wie God zijn voornemens, zijn wil kan openbaren. Welnu, er waren vele dingen die noodzakelijkerwijs moesten geschieden. Toen Petrus na die eerste pinksterdag diegenen toesprak die de Christus ter dood hadden gebracht, zei hij: „Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.” (Hand. 3:19-21.)

Aldus zal hij die de waarheid zoekt, uitkijken naar een wederoprichting, en niet naar een reformatie of een voortzetting, want als Petrus een profeet van God was, moet er een wederoprichting plaatsvinden van alle dingen waarvan de heilige profeten hebben gesproken, voordat de Verlosser zou komen, daar hij zei dat de hemel Christus zou opnemen „tot de tijden van de wederoprichting aller dingen”. En er kon geen wederoprichting zijn, tenzij er een levende profeet op aarde was aan wie deze heilige profeten de dingen konden teruggeven die verloren waren gegaan in de tijd dat de kerken de geboden der mensen onderwezen, zoals Jesaja het stelde. En dus hebben wij een levende profeet.

De Here verwekte de profeet Joseph Smith, waarvan in deze conferentie is getuigd, en wij hebben meer openbaarde waarheid middels hem ontvangen, dan van welke andere profeet dan ook die ooit op aarde heeft geleefd, zo zover onze verslagen compleet zijn. Hij heeft ons dingen gebracht van die overleden profeten die zouden komen om alle dingen terug te brengen, voordat de Heiland weer zou kunnen komen. Er zijn vele dingen die door hem zijn teruggegeven.

Neem bij voorbeeld de droom van Nebukadnezar (waar reeds over gesproken is) en de uitlegging die Daniël eraan gaf. U zult zich herinneren dat Nebukadnezar de droom vergeten was en dat hij alle wijzen en astrologen liet komen, maar dat geen van hen in staat was hem zijn droom en de uitlegging daarvan te vertellen. En toen hoorde hij van een zekere Daniël uit Israël, en Daniël zei: „Maar er is een God in den hemel, die verborgenheden openbaart: Hij heeft den koning Nebukadnezar bekend gemaakt wat in toekomstige dagen geschieden zal. Uw droom en de gezichten die u op u legerstede voor ogen kwamen, waren deze.” (Dan. 2:28.)

Vervolgens gaf hij de koning een verslag van opkomst en val van de koninkrijken van deze wereld tot aan de laatste dagen, wanneer „de God des hemels een koninkrijk (zal) oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan.” (Dan. 2:44.) Hoe zou God zo'n koninkrijk op kunnen richten dat voor eeuwig zou bestaan, zonder een profeet waardoor Hij het kon vestigen? Daniël vertelde dat het zou zijn als een steen, die zonder toedoen van mensenhanden zou worden afgehouden — met andere woorden, het zou een klein begin hebben, en dit koninkrijk begon inderdaad met slechts zes mannen en is gegroeid, zoals Daniël zei dat het zou doen, „tot een groten berg, die de gehele aarde vulde.” (Dan. 2:35.) Er is geen andere groep gelovigen die met zulke sprongen groeit als deze kerk, want de God des hemels heeft haar opgericht, zoals Hij had beloofd.

Toen ik zittingspresident was van het zendingsgebied Southern States, predikte een van onze zendelingen over deze droom van Nebukadnezar in een vergadering waar ook onderzoekers aanwezig waren. Na afloop stond ik aan de deur om allen die de zaal verlieten te groeten, toen een man naar mij toekwam, zich voorstelde als een predikant, en zei: „U wilt me toch niet wijsmaken dat de mormoonse kerk dat koninkrijk is, wel?” Ik antwoordde: „Jazeker, mijnheer, waarom niet?”

Hij zei: „Dat kan gewoonweg niet.” „Waarom zou dat niet kunnen?” vroeg ik.

„Er kan geen koninkrijk zijn zonder koning,” zei hij, en daar u geen koning heeft, heeft u ook geen koninkrijk.”

„Beste vriend,” luide mijn antwoord, „U had nog even verder moeten lezen. Neemt u het zevende hoofdstuk van Daniël eens door, waar Daniël zag dat met de wolken des hemels, iemand kwam gelijk een mensenzoon, en hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natien en talen dienden hem.” (Dan. 7:14.)

„Welnu,” zei ik, „Zeg mij eens, hoe kan Hem koninklijke macht worden gegeven als er geen koninkrijk voor Hem wordt bereid? En dat is nu waar de heiligen der laatste dagen mee bezig zijn.”

U, de heiligen der laatste dagen, die de offers brengen van uw tijd, uw talenten, uw middelen en uw jeugd ter bevordering van het grootse zendingsprogramma van de kerk, en uw tienden en gaven afdragen — er is niets op aarde dat ermee vergeleken kan worden, want God werkt door zijn profeten. Zoals Paulus in zijn tijd tegen de kerken zei: „Zo zijt gij dan . . . gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.” (Ef. 2:20.)

Iemand die dus de waarheid zoekt, dient uit de kijken naar een kerk die gefundeerd is op apostelen en profeten, en ik getuig tot u, dat dit inderdaad de kerk van Jezus Christus is, die gebouwd is op het fundament van apostelen en profeten, en dat Chris-

tus, de Here, zijn kerk nog steeds leidt door middel van zijn levende profeten.

Wij bezitten nog vele andere profetieën. De apostel Paulus zei, dat de Here hem het geheimenis van zijn wil had geopenbaard. (Zie Ef. 1:9.) Dat is boud gesproken, vindt u niet — het geheimenis van des Heren wil. „Om ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten . . .” (Ef. 1:10.) Er bestaat geen andere kerk op aarde met een werk dat erop gericht is al wat in de hemelen en op de aarde is samen te vatten.

Ook lezen wij in de boeken der profeten dat het volk des Heren als verlossers de berg Sion zouden bestijgen. (Zie Ob. 21.) Wij lezen tevens hoe Christus zei, „ . . . de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen.” (Joh. 5:25), want de menigten in de geestenwereld moeten ook het evangelie te horen krijgen. Men vertelt ons dat alle knie zich zal buigen en alle tong God zal loven. (Zie Rom. 14:11.) Dit helpt ons de betekenis van de woorden van de apostel Paulus beter te begrijpen wanneer hij zegt: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (I Cor. 15:29.)

Nog iets geweldigs dat ons in deze bedeling stond te wachten, is dat de Here middels Maleachi liet weten, dat

Heber C. Kimball, president Brigham Young, en Wilford Woodruff zien voor de eerste keer de vallei van Great Salt Lake; detail van Mahonri Young's Dit is De Plaats Monument.

Hij zijn boodschapper zou sturen om de weg voor Hem te bereiden en dat Hij plotseling tot zijn tempel zou komen. „Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen . . . ? Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers.” (Mal. 3:1, 2.) Hier werd kennelijk niet over zijn eerste komst gesproken, want toen is Hij niet plotseling tot zijn tempel gekomen en allen konden de dag van zijn komst verdragen. Er is ons echter gezegd, dat wanneer Hij in de laatste dagen komt, de goddelozen tot de rotsen zullen roepen: „Valt op ons en verberg ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon.” (Op. 6:16.)

Welnu, wij hebben het werk voor de doden dat tot het gebruik van onze tempels voert en verband houdt met de verdere uitspraak van Maleachi, toen hij zei: „Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban.” (Mal. 4:5, 6.) Denk u eens de gevolgen in! Waar ter wereld kunt u zich wenden en de boodschap vinden van de terugkeer van Elia, zoals beloofd werd? Hij is gekomen. Hij verscheen aan Joseph Smith en aan Oliver Cowdery in de tempel te Kirtland op 3 april 1836, en bracht de sleutels met zich mee van dit grote werk om de hemelen met de aarde samen te vatten en dat ons tempels heeft doen bouwen. En dat voert ons tevens tot hetgeen Jesaja zag toen hij zei: „En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen . . . En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natieën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen.” (Jes. 2:2, 3.)

Deze tempel, op dit tempelplein, is inderdaad het huis van de God Jakobs, waaraan onze voorvaders, de pioniers, begonnen te bouwen terwijl zij duizend mijl verwijderd waren van de

vervoersmiddelen der beschaafde wereld. Veertig jaar hebben zij erover gedaan. Is het niet iets heerlijks, een van de mooiste gebouwen op aarde? Zij die heel vroeger op zending zijn geweest, weten hoe letterlijk alle bekeerlingen, zodra zij lid van de kerk waren geworden, het verlangen koesterden al hun bezittingen te verkopen en iedere stuiver te sparen, zoals ik in het kleine Nederland heb meegeemaakt, om naar dit land te kunnen komen. En dit wegens de aantrekkingskracht van de tempel, waar zij konden leren aangaande zijn wegen en wandelen in zijn paden.

Er zijn nog vele andere profetieën, en ik wil niet nalaten u te wijzen op die van Jesaja, die zag en verkondigde: „ . . . dat de Here wederom zijn hand opheffen zal om los te kopen de rest van zijn volk . . . En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen . . .” (Jes. 11:11, 12.)

De engel Moroni haalde deze tekst aan voor de profeet Joseph, toen deze slechts achttien jaar oud was en Moroni hem in die ene nacht drie keer bezocht, en nog eens de volgende morgen, met de boodschap dat dit werk een aanvang zou nemen. Bedenk eens wat een opdracht dit inhield voor de jonge profeet. Hij heeft inderdaad een banier voor de volken opgeheven. Geen andere kerk ter wereld brengt tot stand wat deze kerk voor haar leden doet, en dat is een banier voor de wereld. De mensen komen naar ons toe om te leren hoe wij deze dingen doen. Jesaja zag nog vele andere dingen in verband met deze vergadering. Hij zag dat de Here Israël „haagst, ijlings” zou vergaderen, dat zij niet eens tijd zouden hebben om de riem hunner schoen los te maken, noch te sluimeren of te slapen. (Zie Jes. 5:27.) Stelt u zich eens voor, een dergelijke uitspraak duizenden jaren geleden, in de dagen van Jesaja, toen men zich de moderne vervoersmiddelen helemaal niet kon voorstellen!

Even een voorbeeld van de vervulling van deze profetie — toen president McKay de eerste ring ging organiseren in zijn geliefde Schotland en naderhand rapport uitbracht aan de

Raad der Twaalfen in de tempel, vertelde hij, dat hij om twee uur 's middags uit Londen was vertrokken, enige tijd bij de heiligen in Chicago had doorgebracht en die nacht in zijn eigen bed had geslapen. Hij had letterlijk geen tijd gehad om zijn schoenriem los te maken, te sluimeren of te slapen. Vervolgens vergeleek hij zijn reis met die van de heiligen die in de vorige eeuw naar Zion waren getrokken, en die, na drieënveertig dagen op zee, nogeens vele weken nodig hadden gehad om de vlakten over te steken. Denk u die vergadering eens in! Had ik maar de tijd om verder over de profetieën uit te wijden, hoe ons volk hierheen zou worden gebracht langs de oevers der rivieren — en zo reisden de pioniers inderdaad — en hoe de Here hun smart in vreugde zou doen omslaan. Ook zei Jeremia dat de dag zou komen „dat niet meer zal gezegd worden: Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft gebracht, maar veeleer: Zo waar

de Here leeft, die de Israëlieten heeft doen optrekken uit het Noorderland en uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had.” (Jer. 16:14, 15.)

Dat is wat de Here met Zijn volk heeft gedaan sinds de kerk werd geïnstituëerd en nu zij zelf ringen en tempels hebben, worden de mensen vergaderd tot de ringen van Zion.

En dan voegt Jeremia eraan toe, dat Hij vele vissers zou ontbieden, die hen zouden opvissen, en vele jagers, die hen van elke berg en elke heuvel en uit de rotskloven zouden opjagen. (Zie Jer. 16:16.) Degenen onder u die op zending zijn geweest in dunbevolkte gebieden, weten hoe onze zendelingen, meer dan 21.000, van deur tot deur en van dorp tot dorp gaan om het volk te vergaderen uit de rotskloven en uit de heuvelen, zoals de profeet voorspelde. Ziet u hoe letterlijk deze kerk de woorden van de profeten vervult?

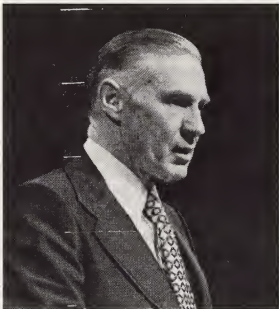
Toen zei Jeremia: „Keert weder, afkerige kinderen, luidt het woord des

Heren, want Ik ben heer over u; Ik zal u nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en u brengen te Sion, en Ik zal u herders naar mijn hart geven, die u zullen weiden met kennis en verstand.” (Jer. 3:14, 15.)

U die vandaag hier bent, bent gekomen één uit een stad en twee uit een geslacht om de wegen des Heren te leren kennen, en wij zijn de herders die u naar zijn wil kennis bijbrengen, ik en deze broeders, mijn metgezellen die zich hier op het podium bevinden.

God zegene u allen en ik hoop dat u beseft dat de Here in deze tijd tot u spreekt door de mond van zijn levende profeten, dat zijn kerk is opgebouwd op het fundament van levende profeten en dat wij tot de wereld getuigen van zijn werk, omdat wij zeker weten dat het waar is. Dit is mijn getuigenis, dat ik in grote nederigheid afleg, in de naam van Jezus Christus. Amen.

De sleutels van het koninkrijk

DOOR JAMES E. FAUST
Assistent van de Raad der Twaalfen

Verleden week verliet ik op een rustige morgen mijn kantoor in Sao Paulo en wandelde naar het terrein van de nieuwe tempel. De ochtendmist begon net op te trekken. Toen ik het terrein naderde zag ik tot mijn plezier dat het kreupelhout verwijderd werd en dat er onlangs paaltjes in de grond waren geslagen, die de omtrek van de nieuwe tempel aangaven, die spoedig voor de glorie van God en het einde-loze heil van Zijn kinderen in Zuid-Amerika gebouwd zal worden. Deze tempel zal anders zijn dan alle andere gebouwen in Zuid-Amerika.

Toen ik op de plaats stond waar de ingang van de tempel zal komen, dacht ik eraan hoe mijn metgezellen en ik zesendertig jaar geleden na een-entwintig dagen varen in Santos waren geland en daarna per trein naar Sao Paulo waren gegaan. Er waren nog meer zendingen op hetzelfde schip; die gingen naar Argentinië en Uruguay, de twee andere betrekkelijk nieuwe zendingsgebieden van Zuid-Amerika.

In heel Zuid-Amerika vond men slechts een handjevol leden van de kerk, meestal emigranten uit Europa, van wie velen zich in Europa hadden bekeerd. Toen ik verleden week op het terrein stond waar deze nieuwe kostbare tempel zal komen, dacht ik eraan hoe moeilijk en weinigbelovend de toekomst van de kerk in Zuid-Amerika zesendertig jaar geleden had geleken. Tijdens onze zending waren er slechts drie mensen die werden gedoopt in een heel jaar, ondanks de

plichtsgetrouwe arbeid van meer dan zeventig zendingen. De Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde en het Boek van Mormon waren nog niet in het Portugees vertaald. Wij hielden onze samenkomsten in vertrekken die niet geschikt waren voor de verheven boodschap die wij trachten te brengen. Vaak moesten wij eerst de lege flessen en rommel van de braspertij van de vorige avond uit deze vertrekken verwijderen, vóór wij er onze samenkomst konden houden. Het was moeilijk, en vaak ontmoedigend, werk. In de huidige situatie zien wij dat er verleden jaar in Zuid-Amerika meer dan 8.000 bekeerlingen werden gedoopt. Er zijn tweeëntwintig ringen en zeventien zendingsgebieden met meer dan 152.000 leden op dit uitgestrekte continent — en het werk is pas begonnen. De eerste generatie van regionale vertegenwoordigers en ring- en zendingspresidenten bestaat uit zakenlieden, zoals bankiers, eigenaars van fabrieken en ondernemingen en uit mensen die gestudeerd hebben, zoals dokters en advocaten. Het zijn kundige mannen die groot geloof hebben.

Ik verbaasde mij erover hoe dit alles door de Geest Gods gebeurd was. Het is beslist de vervulling van wat Jezus tegen zijn eerste discipelen zei: „Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen.” (Mattheüs 16:19.) Omdat ik het van zo dichtbij gezien heb, twijfel ik er niet aan dat dit Gods werk is.

Wat in Brazilië gebeurd is is ook in

de andere landen gebeurd. Op de dag dat ik op het terrein van de tempel was geweest, schreef president McAlister van het zendingsgebied La Paz in Bolivia: „Wij staan nog steeds verbaasd over de groei van de kerk. Toen wij in 1967 begonnen, waren er nog geen 300 leden en nu zijn er 8.500.” President Bradford, die gisteren steun werd verleend als algemene autoriteit, schrijft vanuit Chili: „Hoewel de kerk in Chili nog jong is, verbaas ik mij over de kracht en kundigheid van de vele lokale leiders.” Waarachtig, de sleutels van het koninkrijk zijn aan onze huidige profeet en aan de tegenwoordige apostelen gegeven, zoals die ook in vroeger tijden door de Heiland werden gegeven. Toen ik verleden week op het terrein van de tempel stond na te denken, liep ik naar de plek waar de binnenvertrekken van de tempel zullen komen. De ochtendmist was nu opgetrokken, zodat ik in de verte de grote stad Sao Paulo kon zien liggen. Ik dacht eraan hoe ik als jonge zendingeling het werk in de stad had geleid. Er waren toen dertien zendingen en ongeveer 300 leden. Er zijn nu vier ringen en ongeveer 100 zendingen in die stad aan het werk. Er zijn ook ringen in de aangrenzende plaatsen Campinas en Santos.

Deze grote vooruitgang in Zuid-Amerika is voor het grootste deel tot stand gekomen door de opoffering en toewijding van honderden zendingen en hun gezinnen en van zendingspresidenten uit de Verenigde Staten en Canada. Dit is aan het veranderen. In de zending Porto Alegre in Brazilië zijn nu 136 zendingen van wie er achtenvijftig, ofwel 43 procent, Braziliaans zijn. Alle vier de zendingspresidenten in Argentinië zijn Zuid-Amerikanen. Hoe kan iemand die gezien heeft wat ik gezien heb ontkennen dat dit het werk van God is.

Verleden week wandelde ik die morgen verder over het heilige tempel-terrein, en trachtte aan de hand van de uitgezette paaltjes te bepalen waar de zegeligen verricht zullen worden. Het lijkt al geheiligde grond te zijn. In gedachten kon ik jonge, reine paartjes hand in hand zien gaan, met een glimlach op hun gelaat, velen met een don-

kere huid waartegen hun witte kleiding prachtig afstak. Zij zullen naar deze heilige plek komen om hun huwelijk voor tijd en eeuwigheid te laten inzegenen door de macht van het heilige priesterschap van God. Ik kon me de grote vreugde van hele gezinnen voorstellen, die door hun waardigheid naar deze plek kunnen komen om onder hetzelfde gezag verzegeld te worden, in eeuwig bergstreekverband. Zij zullen uit de hoge bergstroken van de Andes komen; zij zullen uit de kuststroken komen; zij zullen uit de grote steden komen. Op die plek zullen de deuren van het koninkrijk ook worden geopend voor degenen die gestorven zijn zonder in de gelegenheid te zijn geweest de zegeningen van het evangelie van Jezus Christus op deze aarde te aanvaarden. Bovendien zullen voor waardige leden de priesterschapshandelingen worden verricht die verband houden met de eeuwige reis van de mens, met de eindeloze groei van iedere menselijke ziel.

Dit heeft onze rechtvaardige, liefhebbende Vader aan alle mensen gegeven. Degenen die aan deze handelingen deel hebben worden daardoor in de gelegenheid gesteld zichzelf te verheffen tot hun hoogste kunnen, in dit leven en voor alle eeuwigheid, in eindeloos gezinsverband, in tegenwoordigheid van hun Schepper.

Terwijl ik hieraan dacht herinnerde ik mij met tranen in de ogen dat een van onze grote Zuid-Amerikaanse ringpresidenten mij vertelde dat toen hij naar de algemene conferentie in Salt Lake City zou gaan, hij en zijn vrouw moesten beslissen welke twee van hun vijf kinderen zij mee namen om aan hen verzegeld te worden in de tempel van Salt Lake City. Er gaan drieënveertig *soles* in één dollar. Nu hebben zij hun plannen gewijzigd. Zij zullen met alle vijf kinderen naar de eerste tempel van Zuid-Amerika gaan. Zijn broer, die ringpresident in dezelfde stad is, heeft nooit het voorrecht gehad in een tempel begiftigd en aan zijn vrouw en kinderen verzegeld te worden.

Verleden week liep ik verder op de plek waar de tempel zal komen. Daar ik dikwijls naar de plattegrond had gekeken, wist ik waar ik was. Telkens

wanneer ik naar de plattegrond had gekeken, had ik kippevel gekregen en tranen in mijn ogen gevoeld. Ik stond nu op de plek waar de doopvont zal komen. Zoals in alle andere tempels die na die in Nauvoo gebouwd zijn, zal het dankzij President Kimball een doopvont zijn die op de rug van twaalf ossen rust, die de twaalf stammen van Israël vertegenwoordigen. Hier zullen de kinderen vol jeugdig enthousiasme komen om de heilige handeling van de plaatsvervangende doop te verrichten voor degenen die daartoe tijdens hun leven niet de gelegenheid hebben gehad. Ik kon mij de vreugde voorstellen van degenen die kwamen om gedoopt te worden en van degenen die zo lang gewacht hebben op deze verlossende verordening, tijdens hun eeuwige reis. Ik was erg dankbaar dat Jezus tot Zijn apostelen had gezegd: „En ik zal u de sleutels van het koninkrijk der hemelen geven.” Terwijl ik aan dit alles dacht kon ik er niet aan twijfelen dat dit Gods werk op aarde is.

Ik liep daarna langs de buitenkant van de paaltjes die de omtrek van de langverwachte tempel aangeven. Ik trachtte mij voor te stellen hoe hoog de torenspits zou worden. Tevens trachtte ik te denken aan de tijd dat de kleine, stoïcijnse Indianen uit Colombia, Ecuador, Peru, Bolivia en Paraguay ook naar die plek zouden komen en naar dezelfde torenspits zouden opkijken. Ik vroeg mij af of sommige mensen het mooie vakmanschap van de gebouwen niet zouden bewonderen en het zouden vergelijken met het vakmanschap dat spreekt uit de muren van de heilige gebouwen van hun voorouders, die nog in Cuzco en Machu Picchu en vele andere plaatsen in Zuid-Amerika staan.

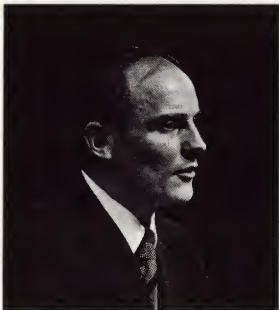
Deze afstammelingen van de Lamanieten en anderen zijn mensen met een groots verleden, en met de verlichtende macht van de erediens van Jezus Christus zijn zij mensen met een grote toekomst. Een van hen is gisteren steun verleend als algemene autoriteit van deze kerk. Onlangs waren er 8.000 bijeen in de Plaza de Armas in Cuzco in Peru om de Lamanitische generatie die van de Brigham Young universiteit afkwam te horen. Hun tijd komt spoedig.

Wat betekent deze nieuwe tempel die binnenkort zal worden gebouwd voor de mensen in Zuid-Amerika? Hij betekent grote zegeningen. Hij betekent ook grote opoffering. President Kimball heeft onlangs, toen hij de bouw van de eerste tempel in het Verre Oosten aankondigde, gezegd: „Er is nog nooit een tempel gebouwd zonder opoffering en hard werk.”

Er gaan vele *pesos*, *escudos*, *soles* en *cruzeiros* in één dollar. Verleden maand brachten de getrouwe leden in Chili 1.902.178 *escudos* bij elkaar voor de bouw van de tempel in Sao Paulo, wat hetzelfde is als \$ 387.90.

Sinds mijn jeugd, toen het zendingswerk daar zo moeilijk was, is Gods Geest er doorgedrongen en rust nu op de landen van Zuid-Amerika. Hoe staat het nu met de vorderingen van Gods werk in dat gebied? Er zijn veel problemen en de uitdaging is groot, maar het is ongelooflijk welk een vooruitgang men boekt. Wat ik gezegd heb over Zuid-Amerika, kan van vele andere delen van de wereld worden gezegd. Dit is een grote wereldkerk en tot nog toe hebben wij alleen het begin gezien. Na wat ik in Zuid-Amerika gezien heb, kan ik niet ontkennen dat dit Gods werk is. Ik nodig allen die twijfelen, maar die eertlijk en oprecht van hart zijn uit, nader te onderzoeken wat de drijfveer achter deze grote beweging is. Het is de kracht der liefde, de liefde voor God, de liefde voor het gezin en de liefde voor onze naasten. En omdat Jezus de sleutels van het koninkrijk weer aan een levende profeet en hedendaagse apostelen heeft gegeven, kan deze liefde voor gezin en anderen even eeuwig zijn als de menselijke ziel. Jezus heeft tot zijn apostelen gezegd: „Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.” (Matteüs 16:19.)

Ik getuig dat door deze zelfde sleutels en deze zelfde krachten dit geweldige werk op de hele wereld vooruitgaat, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Dank

DOOR CHARLES A. DIDIER
Van het Eerste Quorum van Zeventig

Geliefde broeders en zusters, ik veronderstel dat iedereen weet, ook al is het nog geen leerstelling van de kerk, dat de Franse taal de taal is die in de hemel wordt gesproken. Ja. En als u dit nog niet wist, heeft u nog de tijd tot de volgende conferentie om u te bekeren.

Broeders en zusters, dat ik vandaag hier voor u sta heb ik te danken aan honderden paren handen die mij voort hebben geduwd, aan me hebben getrokken, me hebben geholpen en gesteund, zodat ik vandaag hier kon zijn, een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En waar ik u nu deelgenoot van wil maken, is een boodschap van dankbaarheid. Dank in de eerste plaats aan mijn echtgenote, mijn lieve vrouw, voor alles wat zij voor mij heeft gedaan, voor het vertrouwen dat zij steeds in mij heeft gesteld en voor haar voortdurende inspanning om een liefdevolle moeder te zijn voor onze twee zonen.

Dank ook aan mijn moeder, die nu overleden is, maar die de moed had het gezin tot de kerk te brengen en ervoor te zorgen dat haar kinderen werden opgevoed in de beginselen van het evangelie.

Dank aan mijn vader, die nog steeds geen lid is, maar die mij iets heel belangrijks heeft geleerd, om altijd de hoogste kwaliteit in het leven te kiezen.

Dank aan de zendingen, die bij mij aan de deur kwamen kloppen om mij de boodschap van het teruggeven

evangelie te brengen; aan degenen die mij hebben onderwezen en gedoopt; aan hen waarmee ik zo geweldig heb mogen samenwerken in het Frans-Zwitserse zendingsgebied, zendingen die ik ten zeerste respecteer om hun toewijding, hun offervaardigheid en het voorbeeld dat zij gaven. Dank aan de leiders van de kerk, die mij hebben geholpen het evangelie van Jezus Christus steeds na te leven. Dank ook aan de profeet des Heren, president Kimball, die ik liefheb en bewonder omdat hij zich inzet om ons te leiden in deze uitermate moeilijke tijd.

Dank aan mijn Heer en Heiland, Jezus

Christus, voor Zijn zoenoffer. Dank aan mijn Vader in de hemelen die mij de gelegenheid schonk de schoonheid van zijn evangelie te leren kennen.

Ik wil tot u getuigen, dat ik weet dat God leeft; dat ik weet dat Jezus de Christus is; evenals ik weet dat de Heilige Geest u hetzelfde getuigenis kan influisteren dat ik vandaag bezit aangaande de waarheid van het Boek van Mormon en van alles wat heden ten dage in de kerk van Jezus Christus wordt onderwezen.

En dit plechtige getuigenis laat ik bij u achter, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Detail, bestaande uit enkele zusters, een jonge man, Wilford Woodruff, en president Young, als zij Salt Lake Valley willen binnentrekken; deel van Mahonri Young's Dit Is De Plaats Monument.

Mijn aandeel

DOOR WILLIAM R. BRADFORD
Van de Eerste Raad der Zeventigen

Geliefde broeders en zusters, ik ben ten zeerste ontroerd door dit gebeuren en de omstandigheden die mij hierheen hebben gebracht. Een paar avonden geleden stonden mijn vrouw en ik bij de telefoon in Santiago. Wij hielden elkander vast en de tranen rolden over onze wangen na een gesprek met president Kimball, toen die mij net had geroepen om te dienen in dit heilige quorum.

Ik beleid mijn zwakheid voor u. Ik weet echter, dat de Here degenen die streven naar Zijn Geest zal opbouwen en hun kracht zal geven. Mijn leven lang zijn mijn beslissingen beïnvloed door een fluisterstem die zegt: „Kom, volg Mij na.” Het is een grote eer en tevens een voorrecht om de aanwijzingen van de Geest te gehoorzamen. Ik verzeker u dat het communicatiekanaal tussen mijzelf en de Geest open is, zodat dit kan gebeuren.

Ik wil hulde brengen aan mijn familie en voorvaders, voor hun toewijding aan de kerk, vanaf de vroegste dagen van de wederoprichting tot nu toe. Zij hebben dikwijls moeten zwegen om Zion te behouden, in enkele van haar moeilijkste momenten. Ik bid dat ik hun heilige namen steeds eer mag aandoen. Over een paar dagen beginnen mijn ouders aan hun derde full-time zending. Hun liefde en voor-

beeld zijn van zeer grote invloed op mijn leven geweest.

Mijn vader heeft mij geleerd niet eerst voorzichtig met mijn grote teen het water te voelen, maar meteen een duik te nemen in de goede dingen des levens, mij volledig onder te dompelen in de zee van het evangelie. Mijn moeder heeft mij iedere dag opnieuw naar dat strand meegenomen.

Hoe kan een man de liefde in zijn hart voor zijn eeuwige vrouw en geliefde en voor de onschatbare vreugde die hij beleeft aan de kinderen die zij hem schenkt, onder woorden brengen? Dit is een heilige vreugde. Het is de vreugde waarvan de schriften spreken wanneer zij zeggen: „ . . . de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (II Ne. 2:25.) Onze banden verlenen een grote lieflijkheid aan dit sterfelijk leven.

Tijdens de instructiedagen voor nieuwe zendingspresidenten afgelopen juni, hadden mijn vrouw en ik het voorrecht te worden onderwezen door president Kimball en vele van de andere algemene autoriteiten. President Kimball doordrong ons van het feit dat dit een tijd is om te oogsten; dat de oogsttijd aangebroken was. Het uur is gekomen om het koren van onder het onkruid bijeen te brengen. Het grootste deel van mijn leven heb ik veel te maken gehad met zaaien en maaien. Ik ken de bezorgdheid van de planter wanneer onkruid dreigt koren te overwoekeren.

De Here heeft gezegd: „Laat daarom de tarwe en het onkruid te zamen opgroeien, totdat de oogst geheel rijp is; dan moet gij eerst de tarwe uit het onkruid bijebrengen, en na het inhalen der tarwe, ziet, dan wordt het onkruid in busselen gebonden, en het veld blijft over u te worden afgebrand.” (LV 86:7.)

De oogst is helemaal rijp. Wij worden nu voor de laatste keer uitgestuurd om hem bijeen te brengen. De sikkel die in onze hand is gelegd moet worden gebruikt nu er nog tijd voor is. Ik besef hoezeer het woord des Heren wordt vervuld. In het zendingsgebied Santiago Chill hebben honderdtwintig zendingen, waarvan er tweëndertig uit het land zelf afkomstig zijn, in de maand september tweehonderdtwin-

tig mensen gedoopt, waaronder veertig complete gezinnen. De zendingen in Chili geven van ganser harte gehoor aan de oproep van de profeet. Het is mij een grote eer een van de arbeiders te mogen zijn. Het bemoeit mij ten zeerste te weten dat de Heiland dit werk leidt en dat wij deze leiding daadwerkelijk ontvangen, wanneer de levende profeet en zij die hem volgen, gehoor geven aan de ingevingen van de Heilige Geest.

Ik geef u mijn plechtige getuigenis dat dit werk waarachtig is en dat president Kimball het beeld heeft van de voltooiing. Ik bied mijzelf aan de Here aan met een verslagen geest. Al mijn kracht en alle gaven waarmee Hij mij heeft gezegend, geef ik om in zijn dienst te worden aangewend, zoals mij wordt opgedragen door de profeet en door de heilige mannen die in deze algemene quorums werkzaam zijn. Ik getuig tot u dat zijn inderdaad heilige mannen zijn, die de Here heeft geroepen om het binnenhalen van de oogst te leiden. Ik wil graag uitdrukking geven aan mijn grote liefde voor de profeet en u vertellen dat ik op een heel bijzondere manier weet dat hij aanwijzingen ontvangt van een waarachtige en levende God.

Ik moet sterk denken aan de woorden van de Here tot Joseph Smith en Oliver Cowdery, toen Hij zei: „Vreest niet goed te doen, Mijn zonen, want wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten; daarom, indien gij het goede zaait, zult gij eveneens als uw beloning het goede oogsten.

„Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen . . .

„Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfel niet, vreest niet.

„Aanschouwt de wonden in Mijn zijde en eveneens de tekenen der nagelen in Mijn handen en voeten; weest getrouw, onderhoudt Mijn geboden en gij zult het koninkrijk der hemelen ervullen (LV 6:33, 34, 36, 37.)

Dat deze kerk waar is, getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Waarom kunnen wij het niet?“

DOOR DAVID B. HAIGHT
Assistent van de Raad der Twaalven

In een toespraak op de studiebijeenkomst van regionale vertegenwoordigers in oktober van het vorige jaar beroerde president Kimball onze ziel door uit te wijden over onze taak als priesterschapsleiders. Hij zei: „Wij moeten de dingen anders en beter doen.“ Verschillende malen daagde hij ons uit met de woorden: „Waarom kunnen wij het niet?“ (*Lengthening Our Stride*, ongepubliceerde toespraak op de studiebijeenkomst van regionale vertegenwoordigers op 13 oktober 1974, p. 4.) Bij onze ringbezoeken merkten wij op dat deze boodschap langzamerhand doordringt.

Onlangs hoorde ik het volgende van een vooruitziende huisonderwijzer in een ouderlingenquorum, die de naam van een inactief lid had opgekreten. Op een vroege zondagmorgen op weg naar een priesterschapsvergadering, liep hij bij dit lid aan.

„Ik ben op weg naar de priesterschapsvergadering en ik dacht dat u misschien met mij mee zou willen rijden.“

De man, die geschrokken en enigzins boos was dat hij op de vroege zondagmorgen in zijn slaap werd gestoord, zei: „Nee, ik ben er niet in geïnteresseerd,“ en sloeg de deur dicht. Hij vroeg zich af hoe de kerk aan zijn naam kwam.

De volgende zondagmorgen ging de bel weer. De man opende de deur en zag dezelfde man, vrolijk glimlachend voor de deur staan. „Ik kom even aan om te horen of u misschien van gedachten bent veranderd. Wij zouden graag willen dat u erbij kwam.“

Hij kreeg het onvriendelijke antwoord: „Ga weg! Laat me met rust!“ en de deur werd weer dichtgesmeten.

Een week later gebeurde hetzelfde. De huisonderwijzer voegde eraan toe: „Wij hebben een grote groep mannen. Wij hebben u nodig. U bent lid van ons quorum. Heeft u er wat op tegen als ik volgende week zondag aankom?“ De man besloot dat de enige manier om aan deze vroege bezoeken te ontkomen was, naar de vergadering te gaan en te laten zien dat hij niet geïnteresseerd was.

Toen de huisonderwijzer de volgende zondag aan de bel trok, werd hij niet verwelkomd met: „Ga weg! Laat me met rust!“ maar kwam er een man naar de deur die bereid was om te laten zien dat hij niet geïnteresseerd was. Maar door de sfeer op de priesterschapsvergadering, de vriendelijke begroetingen en de oprechte belangstelling veranderde zijn houding en werd het geweten wakker geschud van deze man, die een duwtje nodig had. Priesterschapsquorumleiders reageren nu op de opdracht van president Kimball om contact te zoeken met de toekomstige ouderlingen, veelal de vaders van jongens en meisjes. (*Lengthening Our Stride*, p. 2.)

Deze uitdaging moet onze beste krachten mobiliseren, ons tot nadinken stemmen over de vraag hoe wij het beter kunnen doen. Hij heeft geen magische knop om op te drukken, hij heeft alleen u, de priesterschapsleiders. Hij zegt tot u: „Waarom kunnen wij het niet beter doen, zelf beter zijn?“ Hij legt er de nadruk op dat

dit nu dringend nodig is — niet morgen — nu.

De kerk zal de de Here niet goed kunnen helpen zijn verheven doel te bereiken, tenzij voldoende macht en gezag wordt gedelegeerd. Dit is de voorname reden dat de Here het heilige priesterschap verleent, zodat wij in zijn naam kunnen handelen en het recht hebben Hem te helpen zijn verheven doel te bereiken. De Heiland heeft gezegd: „Leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.“ (Matteüs 28:19.) Inactieve vaders en echtgenoten moeten eerst opgespoord worden en dan moet hun worden geleerd hoe zij het evangelie moeten naleven.

Zes maanden geleden werd Raymond Gerloch geroepen als ouderlingenquorumpresident in de ring Durango in Colorado. Hij bericht ons geweldige resultaten bij het activeren van leden.

Zij hebben veel succes met het huisonderwijs. Zij gebruiken films om de inactieve leden te onderwijzen en te motiveren. Zeven quorumleden hebben elk een filmprojector aangeschaft, die de huisonderwijzers in de huizen van de inactieve leden gebruiken.

Een toekomstige ouderling had gezegd: „Stuur de huisonderwijzers niet meer naar mijn huis.“ Deze man en zijn vrouw kwamen echter op bezoek bij een ander inactief lid, toen de huisonderwijzers met hun filmprojector daar arriveerden. Hij zag de film, werd geroerd en nodigde de huisonderwijzers uit weer bij hem thuis te komen. Deze huisonderwijzers hebben alle begrip getoond en hem weer teruggeleid.

De leiders van dit quorum kozen de mensen uit die zij het meest geschikt achtten om een evangeliestudiebijeenkomst te leiden. Vier echtparen werden tegelijk uitgenodigd om de evangelie waarheden te leren. Met alle drie-enveertig leden van dit quorum is contact opgenomen. De ouderlingenpresident zei: „Mislukkingen zijn er niet, alleen hebben wij wel eens wat minder succes.“ Alle leden op vier na ontvangen nu de huisonderwijzers. „En wij zullen de laatste vier er ook wel bijkrijgen.“

Zij vormen meer comités, zowel op sport- als op gezelligheidsgebied,

waarmee zij aan de inactieve leden willen bewijzen dat er plezier en vreugde in de kerk bestaat. Nadat een man als voorzitter van een comité is benoemd, wordt zijn vrouw geroepen om hem te helpen en gaat ook zij meedoen. De mannen van dit quorum kampeerden eens in de bergen en vertelden dat zij zes uur om een kampvuur hadden gezeten, terwijl zij een discussie over de kerk hielden. De ouderlingenpresident zei: „Het was een waar feest.”

Zodra iemand klaar is voor een roeping, helpt de quorumsprezident de bisschop een goede functie voor hem te zoeken. Toen de leiders priesterschapstweegespreken begonnen te houden breidde het huisonderwijs zich enorm uit. Dit quorum heeft met succes nieuwe ideeën ontwikkeld, maar zij schrijven hun succes toe aan de toewijding van de huisonderwijzers, onder de zegeningen des Heren. „Wij bidden nederig voordat wij iemand tot een functie roepen, en niemand heeft tot nog toe geweigerd.”

Mannen die lange tijd niet in de kerk geweest waren zeiden: „Ik dacht dat dat niemand van kon schelen.” Dit quorum doet denken aan het woord van de Here: „En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden en wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen.” (LV 88:118.) President Gerloch weet hoe hij de verlorenen moet terugleiden.

Tegenwoordig roepen ringpresidenten Melchizedekse quorumsleiders, aan wie de beginselen van priesterschaporganisatie en heractivering wordt geleerd. Deze nieuwe leiders zijn op hun hoede, en niet zoals de boer die zijn produkten naar de markt bracht in zijn wagen met twee paarden ervoor. De paarden hadden het zwaar en de helling was erg steil. Ten slotte vroeg de boer aan een voorbijganger: „Hoe ver is het nog naar de top van de heuvel?” De voorbijganger zei: „U rijdt niet op een heuvel. Uw achterwielen zijn eraf.” De man begreep zijn situatie niet eens.

Onlangs vertelde iemand hoe 'verloren' hij zich had gevoeld in een wijk met 500 leden: „Mijn vrouw en ik kwamen voor het eerst met de kerk in contact, toen twee aardige zende-

lingen ons een bezoek brachten. Zij onderwezen en bekeerden ons. Wij leefden letterlijk in hun geest. Zoals zovelen bekeerlingen, hoorden ook wij nadat wij gedoopt waren dat die twee zendingelingen waren overgeplaatst.

Het was buitengewoon moeilijk diezelfde geest te bewaren. Wij voelden dat wij het niet alleen konden. Wij onttrokken ons aan kerkelijke activiteiten. Mijn vrouw zei tegen de huisonderwijzers niet terug te komen en ons met rust te laten.

Ik geloof dat ze op een morgen in het ouderlingenquorum enkele verloren broeders bespraken die teruggeleid moesten worden. Ja, ik was verloren. Op een dag werd er aangeklopt. Toen ik de deur opende, zag ik een jonge man met sproeten op zijn gezicht die zei dat hij de president van het ouderlingenquorum was en vroeg of hij me een ogenblik kon spreken.

De volgende weken kwam hij vaak om ons groenten uit zijn tuin te brengen, eieren van zijn kippen, een verjaardagskaart voor onze dochter. Soms kwam hij alleen maar een praatje maken. Hij betrok mij bij het sportprogramma. Hij verontschuldigde zich zelfs voor iedereen die ons gekwetst had. Wat deed hij om ons terug te leiden? Hij hield van ons. Hij was oprecht. Hij stelde belang in ons. Hij gaf mij zijn persoonlijk getuigenis. Hij hielp me mijn ziel te onderzoeken. Hij hielp me tot mijn Vader in de hemel te bidden.

Voor de liefde die deze man mijn gezin toedroeg, zullen wij eeuwig dankbaar zijn. De Here heeft Zijn zegeningen over ons uitgestort. Wij zijn naar de tempel des Heren gegaan en zijn voor eeuwig verzegeld. Wij zijn vele malen naar de tempel teruggekeerd en hebben licht en kennis gekregen, zoals ons beloofd was.

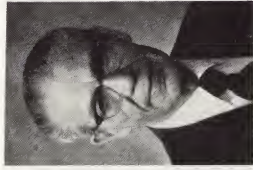
Ik ben nu raadgever van deze president. Mijn vrouw onderwijst in het jeugdwerk en is huisbezoekster. Ik was verloren, maar omdat er iemand belang in mij stelde, tijd aan mij besteedde, het risico nam mij zijn liefde en belangstelling te tonen, werd ik gevonden en was ik in staat mijn gezin terug te leiden tot de Here.” Hij zei verder: „Ik spoor alle leden van de kerk aan om zich heen te kijken en verloren kinderen terug te helpen komen naar hun hemelse Vader.”

Onze profeet heeft gesproken. De quorums nemen deze uitdaging aan. „Waarom kunnen wij het niet?” De quorums weten dat wij het kunnen. Zij beseffen allen dat er duizenden mannen zijn die alleen maar wachten op de uitgestoken hand. Quorumsprezidenten beseffen het „De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij.” (Romeinen 13:12.)

Ik getuig dat Jezus Christus de bron van de priesterschapsmacht is. Geen enkele macht kan de vooruitgang van zijn kerk stoppen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

De Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Raad der Twaalven

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Hugh B. Brown

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

Patriarch van de kerk

Eldred G. Smith

Assistenten van de Raad der Twaalven

Alms Seane

ElRay L. Christensen

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Alvin R. Dyer

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Bernard P. Brookbank

James A. Callimore

Marlon D. Hanks

Joseph Anderson

David B. Haight

William H. Bennett

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

James E. Faust

I. Thomas Fyans

Neal A. Maxwell

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

S. Diboorth Young

A. Theodore Tuttle

Paul H. Dugan

Hartman Rescor, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Plogar

Gene R. Cook

Het Eerste Quorum van Zeventig

Charles A. Bidder

William R. Bradford

George P. Lee

De Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste voorganger

Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Vaughn J. Featherstone
Voorzitter

God zij met ons

DOOR HENRY D. TAYLOR
Assistent van de Raad der Twaalven

Evenals in het verleden, ziet ook de jeugd van deze tijd zich voor vele belangrijke beslissingen gesteld, die van verstrekkende betekenis kunnen zijn. President Spencer W. Kimball heeft bekendgemaakt dat de kerk meer zendingen nodig heeft. Daarbij heeft hij gezegd dat nu de tijd is aangebroken om „grotere stappen te maken . . . onze blik te verruimen, de bakens te verzetten, en ons doel hoger te stellen dan voorheen.”

Toen president Kimball in april 1974 deze oproep tot verhoogde krachtsinspanning deed uitgaan, zei hij: „Op het ogenblik hebben we 18.600 zendingen, maar we kunnen er meer uitzenden, nog veel meer!” (Onze leden hebben deze aansporing ter harte genomen, want we hebben er inmiddels al meer dan 21.000.) President Kimball heeft destijds verder gezegd: „Als ik om meer zendingen vraag, dan bedoel ik daarmee niet meer zendingen die geen eigen getuigenis hebben, of hun roeping niet waardig zijn . . . Onze jongelui begrijpen wel dat het een groot voorrecht is op zending te mogen gaan. Ze moeten daarvoor in lichamelijk, mentaal en geestelijk opzicht in goede conditie zijn, en weten dat „de Here niet met de geringste mate van toelating de zonde kan aanschouwen.” (Zie LV 1:31.)

In zijn toespraak zei de president voortz: „Vaak stelt men de vraag: Moet iedere jongeman een zending vervullen? De Here heeft daarop een bevestigend antwoord gegeven. Ja,

inderdaad behoort iedere jongeman een zending te vervullen.”

President Kimball betoogde: „Iedereen behoort ook zijn tiende te betalen. Iedereen behoort de sabbatdag in acht te nemen. Iedereen behoort zijn vergaderingen bij te wonen. Iedereen behoort een tempelhuwelijk te sluiten, zijn kinderen in het geloof groot te brengen en vele andere machtige werken te verrichten. Natuurlijk moet men dat wel doen, maar men doet het niet altijd.”

Vervolgens zei de president: „Ook al zou het beslist wel zo moeten zijn, toch beseffen wij terdege dat niet iedere jongeman erop voorbereid is het evangelie in den vreemde te gaan onderwijzen. We hebben maar al te veel mensen, die bij het bereiken van de daarvoor gestelde leeftijd geheel onvoorbereid zijn om op zending te gaan, en die mag men vanzelfsprekend ook niet uitzenden. In principe moet iedereen zich op een zending voorbereiden. Nu zijn er enkelen onder ons lichamelijk ongeschikt voor het zendingswerk. Maar al te vaak is men echter emotioneel, mentaal en moreel onbekwaam, omdat men zijn leven niet rein gehouden heeft en in overeenstemming met de geest van het zendingswerk. Ze hadden voorbereid moeten worden. Hadden! Daar zij echter wetten overtreden hebben, moet dat recht hun wellicht worden ontzegd. Eén van onze zwaarste opgaven in dit verband is dan ook ervoor te zorgen dat dergelijke jongens hun roe-

ping waardig blijven.” (Verslag van de studiebijeenkomst van regionale vertegenwoordigers der Twaalven, gehouden op 4 april 1974; zie ook het artikel van president Kimball, getiteld „Het priesterschap waardig dragen” op blz. 21-24 van *De Ster* van oktober 1975.)

Hoewel de verantwoordelijkheid voor de prediking van het evangelie voornamelijk op de schouders van de priesterschapsdragers rust, zijn er ook heel wat meisjes, aan wie dit recht om als zendingen dienst te doen zal worden verleend. Ook zij dienen zich voor te bereiden op de tijd dat zij hiertoe geroepen kunnen worden.

Ouders kunnen in dezen een belangrijke rol spelen, door in hun zoons en dochters het verlangen te wekken waardig te leven en voor een zending in aanmerking te kunnen komen. Ik zal dan ook altijd dankbaar blijven voor het feit „uit eerbare ouders geboren” te zijn (zie Nephi 1:1), ouders, die hun kinderen hebben bijgebracht dat dit niet meer dan hun plicht was. Bij ons thuis was het nooit de vraag of wij al dan niet op zending zouden gaan; dat werd als iets vanzelfsprekends aangenomen en normaal gevonden. Het was alleen de kwestie wanneer dit zou gebeuren. Als resultaat van deze stilzwijgende aansporing en verwachting hebben alle zes zonen uit het gezin van mijn ouders een zending vervuld.

Nu komt het veel voor dat toekomstige zendingen een bepaalde voorkeur hebben wat betreft het gebied waarin zij straks werkzaam hopen te zijn. Dat was ook bij mij het geval. Drie van mijn grootouders waren in Engeland geboren. Hier hadden zij het evangelie gehoord, hier waren zij tot bekering gekomen, waarna zij zich bij de kerk aangesloten hadden. Later had mijn vader daar ook een zending mogen vervullen.

Toen ik naderhand ook op zending geroepen werd, door president Heber J. Grant, werd ik echter niet naar Engeland gezonden, maar naar de oostelijke staten van Noord-Amerika. Aanvankelijk was ik wel even teleurgesteld, maar ik had geleerd dat zendingen door inspiratie geroepen worden om werkzaam te zijn waar de Here

ze nodig heeft. Toen kwamen de woorden van een liefkoosd lied mij in gedachten, namelijk: „Ik ga daar, waarheen Gij mij zendt, o Heer” (zie lied 70 uit de bundel *Heilige Lofzangen*, „Het moog” niet zijn naar het hooggebergte.”) Daardoor kon ik mij met mijn zendingsroeping verzoenen en er trevreden mee zijn.

Wat een enorme zegen is die zending naar de oostelijke staten in mijn leven geweest! De Eastern States Mission werd in die dagen bestuurd door B. H. Roberts (1857-1933), een van de toenmalige algemene autoriteiten der kerk. Hij was destijds de oudste president van de Eerste Raad van Zeventig, en een voortreffelijk zendingeling. De Here schonk mij het rijke voorrecht nauw te mogen samenwerken met deze grote leider en zendingeling, voor wie ik diepe bewondering en liefde ging koesteren.

President Roberts was een zeer toegewijd theoloog, een begaafd schrijver, die vele inspirerende boeken op zijn naam had staan, waarin de prachtige beginselen van het evangelie werden uiteengezet. Hij was een kloekmoedig en standvastig verdediger van het geloof. Als toegewijd geschiedschrijver deed hij grondige nasporingen naar de belangwekkende en gewichtige gebeurtenissen uit de geschiedenis der Kerk, die hij vervolgens op uitvoerige en begrijpelijke wijze navertelde.

President Roberts was een algemeen geliefd spreker, van wiens woorden een dynamische invloed uitging. Er werd dan ook voortdurend een beroep op hem gedaan om spreekbeurten te vervullen. Keer op keer heeft hij aan deze lessenaar gestaan, vanwaar hij de leden van de kerk dan indringend en inspirerend toesprak. Met dankbaarheid denk ik altijd nog terug aan de tijd dat ik in de gelegenheid was onder leiding van die bezielde voorganger dienst te doen.

President Roberts was er vast van overtuigd en wist ook zijn zendingelingen ervan te overtuigen dat ze bij hun pogingen om anderen het evangelie te onderwijzen op de leiding van de Geest des Heren waren aangewezen. Zonder deze Geest zou hun werk niet met succes worden bekroond. Daarbij ves-

tigde hij voortdurend hun aandacht op de woorden van de Here, die gezegd had: „En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (LV 42:14.) President Roberts gaf zijn zendingelingen een voortreffelijk voorbeeld, doordat hijzelf ook altijd met diepe ernst om de leiding van de geest des Heren bad. In het zendingshuis hielden wij namelijk iedere dag een wijdingsdienst. Telkens als president Roberts aan de beurt was om voor te gaan in het gebed, stortte hij zijn ziel uit in dankzegging en smeekbeden. Tijdens die bidstonden werd de sluier tussen ons en de eeuwigheid vaak heel dun. Dan voelden wij hoe dicht de Here ons door zijn Geest nabij was.

Uit zijn uitgebreide schriftuurkennis had president Roberts een woord geput dat hij als devies voor ons zendingswerk had gekozen. Dit devies luidde: „Immanuël.” In een voorstelling van de geboorte van de Zaligmaker had de profeet Jesaja eenmaal gezegd: „Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuël heten.” (Jes. 7:14.)

De betekenis van die naam Immanuël werd eeuwen later door Matteüs verduidelijkt, toen deze apostel van Christus vermeldde: „Ziet, de maagd zal zwanger worden, en een Zoon baren, en hij zal Zijn naam heten Immanuël; hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons.” (Matteüs 1:23.) Dit woord „Immanuël” was de lijfspreuk van President Roberts, die hij voortdurend gebruikte in zijn toespraken en brieven, bij het plaatsen van zijn handtekening op foto's, of als hij boeken van een persoonlijke opdracht voorzag, en bij tal van andere gelegenheden.

Als zendingelingen moeten wij er met de hulp van de Heilige Geest altijd naar streven „God met ons” te hebben, hetgeen trouwens ook ons aller levensdoel moet zijn. Van een ieder die de Heilige Geest tot Metgezel verkiest wordt overigens volstrekke reinheid naar lichaam en geest vereist, daar de Heilige Geest hiervoor zeer gevoelig is.

Een jongeman die naam had gemaakt doordat hij zich een grote spreekvaardigheid had verworven, had zich door de hem toegezwaaide lof over het paard laten tillen, zodat hij een beetje verwaand geworden was. Eens was hem gevraagd om tijdens een avondmaalsvergadering in zijn eigen wijk een toespraak te houden. In de loop van de dienst werd hij als de volgende spreker aangekondigd. Terwijl hij zichtbaar zelfverzekerd en zonder enig blij van nederigheid naar de kansel stapte, boog de bisschop zich wat voorover en fluisterde zijn raadgever in het oor: „Wat een zielige eenzame figuur eigenlijk. Zie hem nu eens daar staan, zo helemaal alleen.” Toen de opgestane Heiland vlak vóór zijn hemelvaart voor het laatst op een berg in de buurt van Galilea met zijn apostelen bijeen was, gaf Hij hun de verzekering dat Hij, ondanks zijn heengaan, hen toch door Zijn Geest nooit verlaten zou. Dit waren zijn woorden: „Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:20.)

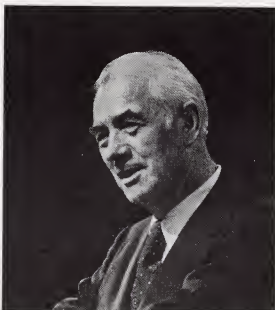
Ja, iedere jongeman behoort zeker een zending te vervullen. Dat dient zijn doel en streven, zijn oprecht verlangen te zijn. Al dan niet op zending gaan is een van de belangrijkste beslissingen die hij in zijn leven moet nemen, een beslissing die verstrekkende gevolgen kan hebben.

Ik besluit met de bede dat al onze jongelui zich zullen voorbereiden om, als zij straks op zending geroepen worden, hun roeping te kunnen aangaan. Dat zij dan goed beslagen ten ijs mogen komen, daarom bid ik in de naam van onze Here Jezus Christus. Amen.

„Hooft Hem“

DOOR MARK E. PETERSEN
Van de Raad der Twaalfen

Broeders en zusters, ik kan niet nalaten mijn diepe dankbaarheid uit te spreken jegens hen, die op deze conferentie zo wondermooi voor ons hebben gezongen en gemusiceerd. Zelden ben ik tijdens een conferentie door de muziek zo diep ontroerd geweest. Ik wil dan ook graag een persoonlijk woord van dank richten tot alle zangers, zangeressen en organisten, die hier naar mijn gevoel zo'n fantastische bijdrage geleverd hebben tot deze bijzonder geslaagde conferentie.

Wij, heiligen der laatste dagen, hebben een boodschap van goddelijke oorsprong voor de wereld. Die boodschap moeten wij aan alle mensen verkondigen, namelijk dat God in deze tijden opnieuw tot de hedendaagse mens gesproken heeft.

Daarbij gebruikte de Almachtige bevoordingen als deze:

„Hooft, o gij hemelen, en geef gehoor, o aarde, en verheugt u, gij bewoners er van, want de Here is God, en buiten Hem is er geen Zaligmaker.“ En: „Groot is Zijn wijsheid, wonderbaar zijn Zijn wegen.“ (Leer en Verbonden 76:1-2.)

Ook heeft Hij gezegd: „Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht. . . En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht. . .“ (LV 1:2, 4.)

De kern van onze boodschap is dat Jezus van Nazareth Christus de Here is, de Verlosser van heel de mensheid, de Heiland der christenen en de Messias der Joden. Wij bevestigen plectig dat diezelfde Jezus Christus Gods eigen Zoon is, letterlijk door

Hemzelf verwekt en geboren uit de maagd Maria, en dat er buiten Hem geen andere Redder of Zaligmaker is. Herhaaldelijk heeft de Almachtige Zelf bekrachtigd dat Jezus van Nazareth Zijn Zoon is en ons telkenmale bevolen: „Hooft Hem!“ Ook toen Hij in deze laatste dagen Zijn grote nieuwe openbaring van Jezus Christus gaf, weerklonk weer dat gebod: „Hooft Hem!“

Als heiligen der laatste dagen brengen wij dus een hernieuwde openbaring omtrent Jezus Christus aan u over, die in de tegenwoordige bedeling tot ons gekomen is. Daarbij geven wij al wie het horen wil dit dringende gebod van God de Vader door, nu Hij nogmaals heeft gezegd: *Hooft Hem!* Onze boodschap is waar en van het hoogste belang voor onze wereld vol onrust. De Here zelf heeft gezegd: „Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen. Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht.“ (LV 1:1-2.)

Bij onze verkondiging van zijn in moderne tijden geopenbaarde woorden, rijst bij vele mensen onmiddellijk de vraag of zij hieraan geloof mogen hechten. Dit beseffen wij zeer goed, daar wij weten dat de geloofwaardigheid van onze verkondiging in hoge mate berust op onze persoonlijke geloofwaardigheid als leden van deze kerk. Met het oog hierop wilt u mij misschien wel toestaan een en ander over onszelf te vertellen.

Wij zijn mensen die zich verplicht voelen sober te leven, welwillend, eerlijk

en betrouwbaar, kortom wij geloven in een rechtschapen levenswijze. Wij leren dat deugdzaamheid en kuished van zeden de voornaamste grondbeginselen van ons geloof zijn. Wij zijn voorstanders van de instandhouding en bescherming van een goed gezinsleven. Wij beschouwen het gezin als de hoeksteen der beschaving en zo moet het altijd blijven. Het is de basis van de goede intermenselijke verhoudingen en dus van een leefbare maatschappij.

Wij leren onze mannen en onze vrouwen dat ze trouw moeten zijn, trouw in de meest verheven zin van het woord. Wij geloven namelijk dat wij allemaal naar de geest kinderen van God zijn en dat het in zijn beoedeling ligt dat wij uiteindelijk volmaakt zullen worden, evenals onze Vader in de hemelen (zie Matteüs 5:48).

Wij geloven verder dat het gezin bedoeld is om eenmaal uit te groeien tot een duurzaam harmonisch geheel, dat zich hiernaamaals, door dood en opstanding heen, zal bestendigen en overgaan in een eeuwig, onsterfelijk leven.

Juist om ons waardig op deze hoge bestemming voor te bereiden, leren wij dat zowel de man als de vrouw zich dient te houden aan die hoge maatstaf van de huwelijksrouw. Wij kennen voor al onze mensen slechts één enkele zedelijke norm en roepen hun voortdurend toe: „Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.“ (LV 38:42.)

Wij vormen een snel groeiende gemeenschap. Eerlijke, rechtschapen mensen laten zich bij het horen van onze boodschap niet ontbeugd. Wij hebben thans een kerk met zo'n 3,5 miljoen leden. Tien jaar geleden bedroeg ons ledental nog geen 2,5 miljoen.

Wij bedrijven zendingswerk volgens een vast omlijnd plan, dat consequent wordt doorgevoerd. We hebben momenteel 133 zendingsgebieden, terwijl er in 62 verschillende landen gemeenten van onze kerk zijn gesticht. Tien jaar geleden hadden we nog maar 74 zendingsposten. Op het ogenblik hebben we 21.168 zendelingen in dienst, merendeels jongemannen van omstreeks twintig jaar. Tien

jaar geleden hadden wij er slechts 12.585. Twee jaar lang geven deze zendingen al hun tijd aan dit werk, zonder dat zij daarvoor een salaris ontvangen en waarbij ze zelf al hun eigen onkosten betalen. Hieruit blijkt de oprechtheid van ons geloof en kunt u zien hoe ernstig wij onze overtuiging opvatten.

Onze kerkelijke gemeenschap is over het algemeen onderverdeeld in gemeenten en wijken, die samen zogenaamde ringen vormen. Daarbij zijn de gemeenten en wijken enigzins vergelijkbaar met katholieke parochies, en de ringen met diocesen. Tien jaar geleden hadden wij 6.000 wijken en gemeenten; nu bijna 8.000. Tien jaar geleden hadden wij 412 ringen, grotere afdelingen dus; thans zijn het er al ruim 700. Ze bevinden zich in allerlei landen, van Zuid-Amerika tot Scandinavië. Ze reiken van Alaska tot in Zuid-Afrika, tot in Australië en tot de eilanden van de Stille Zuidzee en de Indische Oceaan.

Wij zijn over het algemeen gezonde mensen. In het blad *Star-News* van 9 april 1975, dat in Pasadena (Californië) verschijnt, kwam een bericht voor van Dr. James E. Enstrom van de UCLA-School voor de Volksgezondheid, dat kanker onder de mormonen maar half zoveel voorkomt als gemiddeld in de Verenigde Staten. Het cijfer van sterfte aan kanker is in de staat Utah het laagst.

Wat betreft longkanker, het aantal mormoonse vrouwen dat deze ziekte heeft vormt slechts 31% van het nationaal gemiddelde, en bij mannen bedraagt dat percentage 38%. Bij slokdarmkanker, die verband houdt met alcoholgebruik, bedraagt het aantal heiligen der laatste dagen die hieraan lijden voor de vrouwelijke patiënten slechts 11% van het nationaal gemiddelde en voor de mannelijke 34%. Deze cijfers werden verstrekt door Dr. Joseph F. Lyon, directeur van het Bureau voor Kankerregistratie in Utah.

In het jaarverslag over 1971 van het „Amerikaanse Bureau of the Census“, een cijfermatig rapport getiteld *Statistical Abstract of the United States*, staan belangwekkende cijfers vermeld, waarin Utah wordt vergeleken met de overige staten. Daarin worden

alle 50 staten van de V.S. gerangschikt, naar de mate waarin bepaalde ziektes, die ik hieronder zal noemen, voorkomen.

De staten waar deze in de geringste mate voorkomen staan op deze lijst het laagst gerangschikt (no. 50 staat dus bijv. onderaan).

Voor hartkwalen staat Utah dan op de 46ste plaats, voor griep en longontsteking op de 49ste, voor ziekten in de hersenbloedvaten op de 46ste, voor aderverkalking op de 49ste, voor leveraandoeningen op de 45ste, voor bronchitis, astma en andere aandoeningen van de luchtwegen op de 30ste, voor tuberculose op de 50ste, voor geslachtsziekten ook op de 50ste plaats, evenals voor ziekten van de hartslagader, gecombineerd met nierziekte. Voor vaatziekten en daarmee verband houdende aandoeningen van het zenuwstelsel eveneens op de 50ste plaats. Voor hartziekten, veroorzaakt door te hoge bloeddruk op de 43ste plaats en voor uit andere kwalen ontstaande verhoging van de bloeddruk op de 50ste plaats, evenals voor besmettelijke ziekten; voor complicaties bij zwangerschap op de 46ste, en voor zuigelingensterfte weer op de 50ste plaats.

Als wij het over deze cijfers voor de staat Utah hebben, moeten wij daarbij wel bedenken dat omstreeks 30% van de totale bevolking van die staat niet tot onze kerk behoort, maar wel in de cijfers over Utah is verwerkt.

Onze kerk heeft steeds een vooraanstaande positie ingenomen bij het bevorderen van de vorming van de jeugd, met name door de padvinderij, die naar onze mening een uitstekende organisatie is voor de ontwikkeling van jongens van alle rassen, volken en geloofsvoertuigen.

Over de Verenigde Staten in hun geheel is maar 23% van alle jongens in de daarvoor in aanmerking komende leeftijdsgroepen bij de padvinderij als lid ingeschreven. Onder de mormoonse jongeren bedraagt dit percentage echter 85%.

Van alle in de Verenigde Staten geregistreerde padvindsters behaalt slechts 1,5% het kroonverkennercertificaat (de hoogste onderscheiding die voor de in de padvinderij geleverde presta-

ties wordt verleend). Onder de HLD-padvinders wordt deze aan 4% van de leden uitgereikt.

In 1974, nam onze kerk, als sponsor van de padvinderij de tweede plaats in de Verenigde Staten in, met 14.344 gesponsorde padvinderstroepen. Daarop volgde de methodistische kerk (met 13.789 troepen) en van de rooms-katholieke kerk (met 11.734 troepen). Een zeer bemoeiend verschijnsel vinden wij het verder dat in deze tijd van jeugdcriminaliteit, van de 256.000 bij onze kerk als lid ingeschreven jongens, er 70% actief meedoen in één of meer van onze kerkelijke organisaties, naast 73% van de 238.000 meisjes. Denkt u zich dat eens even in! Waar elders vindt u zo iets? Stel u voor, een half miljoen tieners, vol toewijding aan een kerk die het gebruik van tabak en sterke drank verbiedt, en voorechtelijke seksuele omgang. Probeer u daarvan eens een tweede voorbeeld te vinden.

Ook het bezoek aan onze zondagscholen is belangwekkend te noemen. Van al onze kinderen onder de twaalf jaar bezoekt 59% iedere zondag de zondagsschool. Van al onze tieners is 60% regelmatig in hun zondagsschoolklas te vinden.

Bij ons in de kerk leren wij: „De heerlijkheid Gods is intelligentie“ (zie LV 93:36.) Wij geloven ook dat de heerlijkheid van de mens intelligentie is; vandaar dat wij voorstanders zijn van goed onderwijs.

In zijn openingstoespraak tot de studenten aan de Universiteit van Utah bij het begin van het studiejaar 1974/1975 werden door Dr. Clark Kerr als voorzitter van „the Carnegie Council on Policy Studies in Higher Education“ deze interessante wetenswaardigheden vermeld:

„In de Verenigde Staten neemt Utah de eerste plaats in voor wat betreft het percentage 3- tot 34-jarige inwoners, die bij de een of andere school als leerling zijn ingeschreven.

„Utah staat verder op de eerste plaats voor het percentage scholieren van alle leeftijden, met uitzondering van de 16- en 17-jarigen, waarvan Minnesota het hoogste percentage heeft . . .

„Van alle inwoners van 25 jaar en ouder hebben de burgers van Utah

gemiddeld het grootste aantal jaren onderwijs genoten . . .

„Gerekend naar de aan het bekostigen van medische opleidingen bestede bedragen op elke \$ 100.000 inkomen per hoofd van de bevolking, spant de staat Utah eveneens de kroon.”

Vervolgens zei hij: „De Carnegie-commissie voor hoger onderwijs heeft een onderzoek ingesteld naar de kwaliteit van het hoger onderwijs in alle 50 staten. In tegenstelling tot vele andere staten, bleek Utah geen grote gebreken te vertonen.”

Is dit niet opmerkelijk?

Daarop stelde hij de vraag: „Waarom komt Utah zo goed uit de bus? Het is niet de rijkste of de oudste staat, en evenmin het gunstigst gelegen voor de ontwikkeling van een goed onderwijsbestel. Als wij het geheim hiervan konden ontraadselen, zouden we dit misschien ook elders kunnen toepassen. Dat zal echter niet zo gemakkelijk gaan, want ik meen dat het

geheim van deze staat is gelegen in zijn geschiedenis. Hun voorgangers hebben namelijk al sterk de nadruk gelegd op het belang van goed onderwijs.” Daarna haalde hij nog enkele uitspraken van Brigham Young aan, waarin deze dit heeft bepleit.

Het feit dat velen van ons een goede opleiding hebben genoten, weerspiegelt zich ook in het grote aantal leden van onze kerk die in de Verenigde Staten, in Canada en trouwens in de hele wereld vooraanstaande posities hebben verworven.

In een verhandeling, getiteld *Mormonen in leidinggevende functies* heeft Mark W. Cannon vermeld dat een recente studie heeft aangetoond, dat van de president-directeuren van de 471 prominente ondernemingen in het Amerikaanse zakenleven er meer in Utah geboren waren dan in een van de andere staten, gezien in verhouding tot het aantal inwoners. Het bleek dat Utah één zo'n leidinggevende figuur

op de 62.000 inwoners had voortgebracht, in vergelijking tot een nationaal gemiddelde van één op de 205.000. Op het ogenblik bekleeden 55 heiligen der laatste dagen posities als directeur of president of vice-president van de raad van commissarissen van een Amerikaanse onderneming met een aandelenkapitaal van boven de tien miljoen dollar. 77 leden van onze kerk zijn hoge functionarissen in vennootschappen met een kapitaal van meer dan 75 miljoen dollar.

Er hebben heiligen der laatste dagen deel uitgemaakt van de ministerraad der Verenigde Staten, en ook in Canada hebben ze voornamelijk posities vervuld. Bij de strijdkrachten hebben wij onze generaal en admiralen. Ook in het Congres der V.S. en bij Canadese overheidsinstanties hebben onze mensen in de loop der jaren regelmatig dienst gedaan. Zo hadden er bijvoorbeeld in 1952 vijftien heiligen zitting in de Senaat en het Huis van Afge-

vaardigden. Momenteel zijn dat er achtentwintig.

Er zijn eveneens heiligen der laatste dagen werkzaam geweest op belangrijke posten bij overheidsinstanties als de *Federal Reserve Board, U.S. Customs Court, U.S. Tariff Commission* en bij de Federale Volkshuisvesting der V.S.

Dr. Harvey Fletcher, een mormoons hogepriester, heeft zich verdienstelijk gemaakt op het gebied van de stereofonische geluidstechniek, terwijl Philo Farnsworth, een ander lid van onze kerk, heeft bijgedragen tot de verdere ontwikkeling van de televisietechniek. Sommige mormonen hebben aan het hoofd gestaan van organisaties als *Rotary International* en *Lions International*. En van Amerikaanse verenigingen als het Medisch Verbond en de Bankiersassociatie. Ook hebben velen van ons een belangrijke rol gespeeld bij het wetenschappelijk onderzoek, in het zakenleven en in de financiële wereld.

Tegenwoordig interesseren vele mensen zich voor de zogenaamde beweging voor de „bevrijding” van de vrouw.

Het zal u genoeg doen te vernemen dat de mormoonse vrouwen de eersten zijn geweest die, waar ook ter wereld, het kiesrecht ontvingen. Dit belangrijke recht werd hun reeds meer dan een eeuw geleden verleend, in de dagen van president Brigham Young. Wij geloven dat onze mormoonse vrouwen minder beperkt zijn en een grotere vrijheid bezitten dan alle andere vrouwen ter wereld. Zij beseffen de ware betekenis van vrijheid en recht voor alle mensen, daar dit een onderdeel van hun geloof is en tot de steunpilaren van hun dagelijks leven behoort.

Er bestaat in onze kerk ook een speciale vrouwenorganisatie, die door de vrouwen zelf in stand gehouden en bestuurd wordt, en bekend staat als de Zustershulpvereniging. Deze vereniging telt bijna een miljoen leden. Haar leidsters hebben vooraanstaande functies vervuld in de Wereldraad voor vrouwen, en één hunner, mevr. Belle S. Spafford, was presidente van de Nationale Vrouwenraad in de Verenigde Staten.

Deze Zustershulpvereniging stelt zich ten doel om de noodlijdenden liefdediensten te bewijzen, maar tevens de maatschappelijke en culturele ontwikkeling van de aangesloten vrouwen te bevorderen. Ze wil haar leden helpen de door hen beeerde doeleinden na te streven en zo hun levensbestemming te verwezenlijken. Ze leert hen bovendien zich in hun eigen huiseelijke kring hoge idealen te stellen en het gezinsleven op een hoger peil te brengen.

Als onderdeel van de boodschap die wij te brengen hebben verschaften wij de wereld een nieuw, aanvullend boek-deel dat tot de heilige schrifturen behoort, namelijk het Boek van Mormon. Jaarlijks brengen wij ruim een miljoen exemplaren van dit boek in omloop. Het bevat de gewijde geschiedenis van het oude Amerika. Als wij het over dit Boek van Mormon hebben, wordt ons wel eens de vraag gesteld of wij de bijbel ook gebruiken. Natuurlijk doen wij dat, evenals andere christenen. Wij aanvaarden de bijbel als een van onze normatieve boekwerken, maar wij geloven dat ook het Boek van Mormon het woord van God is. Het vormt een tweede getuigenis voor Christus en zijn werk in deze laatste dagen.

Wij geloven in hedendaagse openbaring en verkondigen alle mensen dat God nieuwe profeten heeft doen opstaan. Bij monde van deze profeten geeft God openbaringen om Zijn volk in deze moeilijke tijden te leiden.

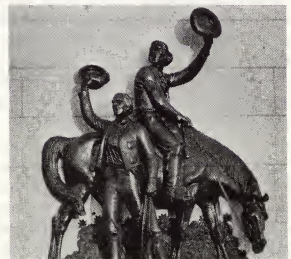
Dit verklaren wij plechtig en wij verkondigen de waarheid. Onze geloofsgenoten zijn degelijke burgers in de samenleving, ordelievend en gehoorzaam aan de wet, verstandig en vooruitstrevend. Allen die ons kennen zullen dit volmondig moeten beamen. U ziet dus dat onze levensopvatting en ons gedrag voldoende, en zelfs ruimschoots, blijken geven van de geloofwaardigheid van onze bewering dat onze boodschap van goddelijke herkomst is, en dat wij met het overbrengen daarvan een zending vervullen, die ons rechtstreeks door God zelf is opgedragen.

Wie zou in deze duistere tijden vol zonde en verwarring niet met blijdschap een nieuwe openbaring van God

begroeten, waarin Hij zijn bestaan nogmaals bevestigt en ons opnieuw de weg der verlossing wijst, waardoor ons wat meer duidelijkheid zou worden verschaf, als een lichtbaken op een heuvel of een vuurtoren aan het strand?

Wij getuigen dat God waarlijk leeft en dat Hij de Schepper der wereld is. Wij getuigen ook dat Jezus Christus leeft en dat Hij de Verlosser van deze wereld is. Eendrachtig spreken wij uit en roepen wij u toe wat God ons ten aanzien van de Christus heeft geboden, namelijk: *„Hoort Hem!”* Alleen in Hem ligt ons heil, onze verlossing is uit Hem, en alleen door Hem kunnen wij zalig worden. Dit getuigenis geven wij in zijn heilige naam. Amen.

Orson Pratt en Erastus Snow komen de Salt Lake Valley binnen onder het roepen van hosanna tot de Heer, 21 Juli 1847; detail van Mahonri Young's Dit Is De Plaats Monument.

Onze visie op de Aäronische priesterschap

DOOR BISSCHOP VICTOR L. BROWN
Presiderende bisschop

Vanavond wil ik elke ambtenaar die een functie bekleeft in de Aäronische priesterschap aansporen. Dat wil zeggen, elke diaken, leraar en priester en ook alle volwassen leiders. Laten we samen eens kijken wat de Aäronische priesterschap kan worden, wat de mogelijkheden zijn, en laten we daarna samenwerken om onze visie te verwezenlijken. Natuurlijk gelden de beginselen waarover ik ga spreken ook voor onze meisjes. We moeten hen niet verwaarlozen of onderschatten als het gaat om het opbouwen van de jonge generatie.

Broeders, soms wordt het werk in de Aäronische priesterschap op een verkeerde wijze geleid. Soms is het zo, dat als de leiders zien dat de jonge mensen hun interesse voor de kerk aan het verliezen zijn, zij extra pogingen doen om elke week mooie activiteiten op touw te zetten, feestjes voor de teenagers, leuke uitjes, enzovoorts. Op deze wijze proberen ze de aandacht te trekken van de jeugd en te wedijveren met de activiteiten op school, de clubs en de t.v. Ze laten de priesters en leraars elke avond als er activiteiten zijn, basketbal spelen, als ze niets anders weten te doen, of omdat de jongeren zeggen dat ze dat graag willen. Deze leiders wie het aan inzicht, aan visie, ontbreekt durven de jonge mensen niet te vragen iets te geven, zich moeite te getroosten, omdat ze bang zijn dat ze dan weg zullen blijven. „Leuke, ontspannende activiteiten, dat is wat de jeugd wil“, schijnen sommige leiders te den-

ken; en „we moeten ze geven wat ze willen, anders kunnen we ze niet actief houden.“ Het is mogelijk dat de jeugd zulke activiteiten een tijdje zal blijven zoeken, toch veranderen ze er niet door. Vaak vinden ze het geen eer om priesterschapsdragers te mogen zijn en als ze dan volwassen worden, zijn ze in geestelijk opzicht onvolgroeid en niet voorbereid om de kerk en de mensheid te gaan dienen. Gewoonlijk is er niets verkeerd aan activiteiten zoals sport of feestjes. Maar activiteiten die alleen maar gericht zijn op persoonlijke ontspanning missen hun doel, omdat men het verkeerde nastreeft. De Here heeft de quorums van de Aäronische priesterschap opgedragen om het werk van de bediening uit te voeren; in plaats daarvan draagt genoemde methode er toe bij dat aan dienstbaarheid en persoonlijke opoffering geen aandacht wordt geschonken. Deze manier van werken maakt van wereldse middelen gebruik om de aandacht van onze jonge mensen vast te houden. Als dit gebeurt, zouden jongelui kunnen gaan denken dat de kerk er is om aan hun behoeften en opwellingen tegemoet te komen en dat zij de kerk moeten beoordelen naar de wijze waarop deze hieraan tegemoet komt. Als ze op deze wijze gaan denken, zou het best kunnen zijn dat ze de verlokkingen van de wereld veel mooier gaan vinden, dan wij onze activiteiten ooit kunnen maken. In dat geval zullen we ze aan de wereld verliezen, omdat we de wereld hebben geïmiteerd.

Er is een veel betere benadering. We moeten ons concentreren op het quorum van de priesterschap en de wijze waarop dat het werk, dat de Here het quorum heeft opgedragen, volbrengt. Dan zal het quorum een wezenlijke bijdrage kunnen leveren tot de verhoging van zijn leden. Als een leider in de Aäronische priesterschap zijn roeping serieus neemt, dan is hij niet bang om een beroep te doen op de leden van het quorum, ook als dat een opoffering voor hen betekent, ook als het hun ongelegen komt. Als deze leden de vreugde, de voldoening ervaren hebben, die uit zelfopoffering voortkomt, dan zullen zij het priesterschap anders gaan bekijken. Ze zullen het meer gaan waarderen en eerbiedigen. Deze vreugde en voldoening kan de wereld maar zeer ten dele schenken. Mag ik dit nog eens samenvatten. Als het uitvoeren van priesterschapsstaken het doel van een quorum van de Aäronische priesterschap is, dan zullen de leden van dat quorum actief worden en actief blijven. Het is altijd zo dat de leden van het quorum hun interesse verliezen, als het quorum-presidium of de volwassen leiders het werk van de Here veronachtzamen en proberen allerlei ontspanningsactiviteiten op touw te zetten om zo te proberen het te activeren. Dit is een levenswet. Alleen als u zich opoffering getroost voor een bepaalde zaak zult u ervan gaan houden.

Een leider van ons weet dit uit ervaring. Het is heel vaak zo dat priesters, die zich onvolwassen en lichtzinnig hebben gedragen vlak voor hun zending, erg snel volwassen worden, als ze dan een paar moeilijke maanden in hun zendingsterrein doormaken. Ze krijgen een getuigenis, een vastomlijnd doel en gemoeidrust in de plaats van hun onzekerheid en onverschilligheid. De verklaring is eenvoudig: zij leren zich opofferingen getroosten voor een groots werk. Broeders, het zou niet moeten voorkomen dat dragers van het Aäronische priesterschap moeten wachten tot ze op zending gaan om de vreugde te kunnen smaken die voortkomt uit de opoffering, die samengaat met het dienen van God en de mensheid. Het zou niet nodig moeten zijn dat ze tot hun negentiende jaar wacht-

ten om het priesterschap lief te hebben en het te verdedigen.

Onze jongemannen willen niet overladen worden met allerlei ontspanningsactiviteiten. Praat er met hen over: ze zullen u dat vertellen. Ze zullen liever een huisvergadering beleggen waar hun vrienden iets over het evangelie kunnen leren, dan naar de film gaan. Ze zullen liever een verjaardagsfeestje organiseren voor een invalide kind dan woeste spelletjes gaan spelen in de recreatiezaal. Ze zullen liever plannen maken voor een kampeertocht om daarmee dichter tot een inactief lid te komen, dan dat ze door volwassen meegenomen uit kamperen worden, die hun voor niets de mooiste kampeerspullen geven en nog alle maaltijden voor hen koken ook.

Ik stel niet voor dat we alleen maar dienstbaarheidsprojecten moeten beginnen en helemaal niet meer aan ontspanning moeten doen. Het is geheel volgens de traditie van de kerk dat er recreatieve, gezellige en culturele ontspanning blijft. Het zou evenwel zo moeten zijn, dat er een evenwicht, samenhang, tussen dienstbaarheid en ontspanning komt. Elke activiteit, zelfs een activiteit met spelletjes, kan zo opgezet worden dat het de mensen opbouwt, al zijn het alleen maar de deelnemers zelf. Elke activiteit, ook een project waarbij lichamelijk werk verricht wordt, kan erg leuk zijn. In alles wat we doen kunnen geestelijke ervaringen ingebouwd worden. Dan zou onsportiviteit op het sportveld tot het verleden behoren.

Niet lang geleden bladerde ik een programma van een jeugdconferentie op ringniveau door. De leiders van de jeugd hadden het programma zelf in elkaar gezet. De volgende onderwerpen werden behandeld: 1. Jezelf leren kennen. 2. God leren kennen. 3. Genealogie en hoe we van de ringbibliotheek gebruik kunnen maken. 4. Zelfbeheersing, het weerstand bieden aan verleiding en het beheersen van je drift. 5. Verhouding tussen ouders en kinderen. 6. Danslessen (swing en foxtrot). 7. Een begroting maken. 8. Hoe maak ik een afspraakje met iemand van de andere sexe? 9. Succesvolle sollicitatiegesprekken. 10. Leiderstraining voor jeugdleiders.

11. Opslaan en bewaren van voedsel en brood bakken. En ten slotte 12. Vrouwen, hun plaats en hun taak in de hedendaagse samenleving.

Dit lijstje geeft al veel waarheden over onze jonge mensen, die maar al te dikwijls niet onderkend worden. Ik hoop dat we ons steeds zullen herinneren dat zij veel liever dienen, dan gediend worden. Zelfopoffering brengt het beste in hun karakter en wezen naar voren. Het leert hen zien wie ze in werkelijkheid zijn. Zij hebben er recht op om in de Aäronische priesterschap een wezenlijk alternatief te ontdekken voor het lege egoïsme dat de meeste mensen van deze tijd motiveert. Laat het nooit zo zijn dat er van een Aäronisch priesterschapsquorum wordt gezegd, dat de leden van het quorum er geen persoonlijke bevreemding in kunnen vinden, geen groei, niet de vreugde die ontstaat als men iets van zichzelf geeft. Laat het zo zijn dat onze quorums de plaats zijn waar duidelijk te zien is dat het evangelie in praktijk gebracht wordt. Laat het nooit een slechte imitatie worden van wat er in de wereld te koop is. Mag ik u een verhaal vertellen over een jongeman die uit de eerste hand meedeelt hoe belangrijk dit is. Hij schreef het volgende: „Ik was eens in een wijk waar bijna geen Melchizedekse priesterschapsdragers waren. Maar deze wijk kwam niets tekort aan geestelijkheid. Integendeel, veel leden van de wijk waren getuige van een opleving van de priesterschap, zoals ze nog nooit hadden meegemaakt.

„De priesters zorgden voor de opleving. Voor het eerst in hun leven werd er een beroep op te gedaan om alle taken van een priester ten uitvoer te brengen. Voor het eerst werd hun gevraagd de noden van de leden van hun wijk te lenigen. Ze werden in alle ernst geroepen om huisonderwijs te gaan doen, niet om alleen maar een verveelde metgezel te zijn van een ouderling die een gelegenheidsbezoeker aflegt, maar om hun broeders en zusters werkelijk ten zegen te zijn.

„Vóór die tijd had ik met vier van deze priesters in een andere situatie verkeerd. Toen beschouwde ik hen gewoon als grote kwajongens. Elke kweekschoolleerling pestten ze in twee

of drie maanden weg. Ze waren een verschrikking op kampeertochten met de padvinders. Maar toen men hen nodig had, toen hun iets belangrijks werd opgedragen, bleken zij het priesterschap wel degelijk waard te zijn.

„Het geheim lag hierin, dat de bischop een beroep deed op zijn Aäronische priesterschap om zulke mannen te worden dat zij werkelijk door engelen gediend zouden kunnen worden. Dat werden ze ook: ze hielpen hen die hulp nodig hadden, versterkten hen die versterking nodig hadden. Niet alleen de leden van de wijk ontwikkelden zich, ook de leden van het quorum zelf. Er kwam een grote eenheid in de wijk en elk lid begon iets te voelen, iets te proeven van wat het wil zeggen dat een volk één van gedachten en één van hart is. (Zie LV 45:65.) Dit was allemaal gemakkelijk te verklaren; het was de juiste werking van de Aäronische priesterschap.”

Het is zo dat veel organisaties, kerken, regeringen en zelfs gezinnen veel van hun vitaliteit verloren hebben, omdat ze bang werden de mensen te vragen zich opofferingen te getroosten. Het is van het grootste belang dat we dezelfde fout niet in de Aäronische priesterschap maken. We moeten niet bang zijn om van de dragers van het Aäronische priesterschap te verwachten dat zij het werk doen dat de Here hun heeft opgedragen.

Om een groots werk in de Aäronische priesterschap te verrichten hebben we geen nieuw programma nodig. Mischien heeft u het al ontvangen, anders krijgt u het binnenkort, het *Handboek voor de Aäronische priesterschap*. In dit boek worden de eenvoudige organisatiebeginselen aangegeven volgens welke de Aäronische priesterschap moet werken en die in de Schriften en in de leringen van de profeten der laatste dagen staan aangegeven. Als we deze dingen toepassen, zullen onze jongemannen een grotere activiteit aan de dag leggen, zich eerder bekeren en beter op hun zending voorbereid zijn.

Laten we er samen eens over nadenken wat er gaat gebeuren met de jongemannen die het Aäronische priesterschap dragen, als de leiders op elk niveau ijverig de juiste begin-

selen gaan toepassen; die in het handboek staan aangegeven. Sommigen van u kennen die enorme resultaten al; indien een ringpresident tijdens elk maandelijks priesterschapstweegesprek dat hij met de bisschoppen heeft, zorgvuldig informeert hoe het met de priesters in de verschillende wijken staat. Het werk zal een duidelijke versnelling ondergaan, als de ringpresident, die de voorzitter is van het Aäronisch priesterschapcomité van de ring, de bisschoppen vraagt naar de projecten die de priesters onderhanden hebben, naar het dienstbetoon dat de quorums van de Aäronische priesterschap hebben verleend en de vooruitgang die is geboekt bij het voorbereiden van de quorumleden op het zendingswerk, het tempelhuwelijk en het vaderschap. Deze ene gebeurtenis, het maandelijks priesterschapstweegesprek zal de opvatting van de bisschop over de verantwoordelijke taak die hij heeft, namelijk toezicht houden op de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging, veranderen en versterken. Het is natuurlijk wel zo dat als de ringpresident het persoonlijk priesterschapstweegesprek niet houdt, dan houdt dit in feite in dat hij niet accepteert dat de bisschop allereerst verantwoordelijk is voor de A.P./M.V. Dan zal het de bisschop ook moeilijk

vallen om zijn begeleidende taak goed ten uitvoer te brengen. Denkt u nu eens na over de resultaten, als de leden van elke bisschop op de juiste wijze toezicht houden bij het werk van het quorum dat hun is toegewezen. Als de raadgevers van de bisschop elke maand priesterschapstweegesprekken houden met de presidenten of groepsleiders van de quorums van de diakenen en de leraren. Dan zullen ze kunnen motiveren en inspireren door hun grandioze visie op het werk van de Aäronische priesterschap over te brengen, en hen te helpen bij de verwezenlijking van die visie.

Denk u eens in wat er zal gebeuren als elke bisschop werkelijk de rol van president van zijn priesterschapsquorum op zich gaat nemen, de presidiumvergaderingen gaat presidieren en elke quorumvergadering en activiteit gaat bijwonen. Vraagt u eens aan ervaren broeders, wat er gebeurt, als zijn raadgevers dit ook gaan doen bij de quorums die hun zijn toegewezen en als zij bevriend raken met elke jongeman.

Er ontstaat een opmerkelijke verandering in de leiding van de Aäronische priesterschap als elke quorumadviseur extra tijd besteedt om de president van het quorum voor te bereiden op zijn eigenlijke leiderstaak. Er gaan belangrijke dingen gebeuren als elke quorumvergadering voorafgegaan wordt door een presidiumvergadering en als de quorumvergaderingen echt door de quorumpresident zelf worden gepresideerd.

Laten we er eens goed over nadenken tot welk een hoogte onze jongemannen zullen rijzen als elk quorum zijn rooster vol zet met activiteiten en projecten die verdriet en lijden verlichten, en vreugde brengen in het leven van de leden van de wijk en de gemeenschap, en met activiteiten die de leden van het quorum werkelijk in staat stellen om over zijn leden te waken en hen voor te bereiden op hun zendingswerk. Denkt u er eens goed over na hoe de dragers van het Aäronische priesterschap zullen kunnen uitgroeien en hoe de kerk gezegend zal worden, als de quorums al hun in de schriften aangegeven taken gaan uitvoeren. Als de

priesters bij voorbeeld, als ze huisonderwijs doen, de gezinnen in de kerk aansporen om „overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.” (LV 20:5), en als ook de diakenen en de leraren hun geopenbaarde taken uitvoeren. Wat zullen onze broeders in de Aäronische priesterschap dan veel meer betrokken zijn bij het grootse werk in het laatste der dagen. Zij zullen beseffen dat een priesterschapsquorum een broederschap van priesterschapdraggers is, die geordend zijn met het recht en het voorrecht om de macht van God te mogen gebruiken, om geluk en vrede en voorspoed op aarde te weeg te brengen.

Als deze dingen allemaal gaan gebeuren, zullen de leiders niet meer in de verleiding komen om programma's op te gaan stellen die moeten wedijveren met de wereld. We zullen zien dat de sleutel tot dit alles, tot de bekering, het actief zijn, de voorbereiding op het zendingswerk en de geestelijke groei van onze jeugd, afhangt van een ringpresidium, van een bisschop en van een quorumpresidium van de Aäronische priesterschap, van zonder vrees zichzelf gedegen voorbereiden om het fundamentele, het wezenlijke van het werk van de Aäronische priesterschap, zoals de Here dat heeft aangegeven, te gaan uitvoeren.

Dit is het grootse werk waartoe wij in deze laatste dagen geroepen zijn. Mogen we dit werk vol geloof ter hand nemen en het tot een goed einde brengen.

Ik geef u mijn getuigenis, broeders, dat de bisschoppen in de kerk de taak hebben de jeugd te begeleiden en dat de Here van ons verlangt dat deze begeleiding op de juiste wijze uitgevoerd wordt. Ik geloof in de bisschoppen en de ringpresidia van de kerk, ik geloof dat zij dit werk zullen uitvoeren. En ik geloof in de quorumpresidenten in de Aäronische priesterschap, in hun volwassenheid, hun stabiliteit, in de diepte van hun geestelijke instelling, en dat zij vooruitgang zullen boeken als van leiders, zoals geen enkele voorgaande generatie gedaan heeft. Dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Detail van een zuster, kijkend over de vallei van haar toekomstig tehuis, van Mahonri Young's Dit Is De Plaats Monument.

De macht van het priesterschap

DOOR W. GRANT BANGERTER
Assistent van de Raad der Twaalfen

Geliefde broeders, ik geloof dat wat ik hier vanavond ga zeggen een aanvulling is op wat bisschop Brown zo juist heeft gezegd. En ik vertrouw erop dat de Geest des Heren mij zal zegenen als ik u deze boodschap breng. Ik pretendeer niet een autoriteit te zijn op het gebied van de priesterschap, maar samen met u heb ik vele jaren over het doel en de macht van het priesterschap nagedacht.

In de kerk worden vaak getuigenissen gegeven, die in zeer algemene bewoordingen worden gesteld. We spreken bij voorbeeld over onze wetenschap dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat dit de ware kerk is. Soms is het echter zo dat we niet zoveel geloof tonen in meer specifieke onderdelen van het evangelie.

Ik heb sommige leden van de kerk wel eens horen beweren dat ze alles geloven behalve dat van de welzijnszorg of de tienden. Er zijn mensen geweest die zeiden dat ze de profeet Joseph Smith of David O. McKay wel wilden volgen, maar Brigham Young of Heber J. Grant niet. Zulke uitzonderingen maken kan niet, dat is verkeerd.

Vanavond zou ik de volgende vraag willen stellen: Wat voor soort getuigenis bezit u omtrent de priesterschap?

Hoeveel van de hier aanwezige broeders zijn huisonderwijzers? Zoudt u alstublieft de hand op willen steken? U die luistert buiten dit gebouw moogt ook de hand opsteken. De maand september is net verstreken. Hoeveel van u, huisonderwijzers, hebben hun

huisonderwijs al gedaan? Broeders, dit is een belangrijke zin met een adertje onder het gras. Weet u, de duivel heeft ons geleerd ons deze vraag te stellen: „Heb je je huisonderwijs al gedaan?” Dat is de verkeerde manier om weer te geven hoe veelomvattend uw huisonderwijs is. De duivel laat ons dat vragen: „Heb je je huisonderwijs al gedaan?” Op deze wijze doet de duivel aan 90 procent van onze inspanning onrecht aan. Waar die vraag toe leidt is om kort bezoeke, soms aan het einde van de maand, zodat we rapporteren kunnen.

Er zijn nog meer voorbeelden waarin we niet altijd helemaal de aard van het priesterschap tot zijn recht laten komen. Als de bisschop een of andere gebeurlijkheid bijzonder goed georganiseerd wil hebben, aan wie dragen ze dan de verantwoordelijkheid over? Juist, aan de zustershulpvereniging. Waarom nu niet aan de priesterschap? Dat komt omdat we vaak de gewoonte hebben om te zeggen: „De priesterschap kan dat niet.” Waarom maken sommige ringpresidenten niet gebruik van hun huisonderwijzers om de mensen naar de ringconferentie te krijgen? Omdat het praatje gaat dat „de huisonderwijzers dat niet kunnen.” Andere bekende uitspraken zijn: „De vaders kunnen het niet,” of: „De mensen in onze wijk accepteren geen opdrachten.”

„In alle ernst, broeders, zulke uitspraken geven aan dat er of een tekort is aan geloof, of te weinig begrip van de macht van God. Een bekwaam ringpresident liet zich eens de volgen-

de woorden ontvallen. Hij zei: „De huisonderwijzers willen niet.” Ik antwoordde hem: „President, weet u wel wat u net gezegd heeft? Ik denk dat u beweert dat de Here een procedure heeft vastgesteld om zijn volk te leiden, maar dat zijn systeem niet werkt. Dus heeft u een beter systeem ontworpen.”

Ik ging eens naar een conferentie in de ring van president Rex Reeve. Hij leidde me door het gebouw en toonde me 2000 stoelen die klaar stonden voor de leden van zijn ring. Ik vroeg hem hoe hij wist dat er 2000 mensen komen en hij antwoordde: „We hebben de huisonderwijzers uitgezonden om iedereen uit te nodigen om te komen en die hebben verslag uitgebracht. Zij hebben ons verteld dat er hier morgen 2000 mensen zullen zijn.” Blijkbaar kwam men te weten dat ik een van de sprekers zou zijn, want 75 van die 2000 kwamen niet. Maar ze hadden een opkomst van 49 procent en sinds die tijd is er een stijgende lijn in het aantal aanwezigen.

Verscheidene jaren genoot ik het voorrecht om geïnstrueerd te mogen worden door president Marion G. Romney die ons leerde over de „grondwet van de kerk.” Daarmee bedoelde hij de openbaring die gegeven werd bij de instelling van de kerk, waarin de Here de richtlijnen gaf volgens welke de kerk bestuurd moest worden. In Leer en Verboden 20:42, 53, lezen wij dat de ouderlingen „over de kerk (moeten) waken”; daarin bijgestaan door het lagere priesterschap. Een deel van het „waken over” bestaat hieruit, dat men de leden bezoekt en hen onderwijst in hun plichten. In een andere openbaring wordt het ouderlingenquorum genoemd, dat een „raad voor gevestigde dienaren” moet zijn” (LV 124:137.) Zij die het Aäronische priesterschap dragen worden ook „plaatselijke dienaren” genoemd. (LV 84:111.)

Als u vijf jaar geleden gevraagd had: „Wie is het hoofd van uw wijk?”, dan zouden de meesten van ons gezegd hebben: „O, dat is de bisschop natuurlijk.” Vandaag kunnen we dat eenvoudige antwoord niet meer geven, omdat we weten dat veel taken nu gedelegeerd worden aan de ouder-

lingen en de openbaringen vertellen ons dat dat goed is. Het is nu zo dat een wij tenminste vijftig „dienaren” moet hebben in plaats van een, zoals dit een paar jaar geleden nog het geval was.

Denkt u eens in broeders wat een enorme uitbreiding van macht dit zal geven. Vijftig mannen gaan een taak volvoeren, die de bisschop in het verleden alleen aan moest kunnen.

„Ja, maar de huisonderwijzers willen niet.” Wel, broeders heeft u geloof in het systeem van de Here of heeft u er geen geloof in, en waarom gaat u het niet proberen?

Ik zou u nog iets willen noemen, ook iets betreffende het priesterschap waarover te weinig begrip bestaat. Ik bedoel iets wat vaak gebeurt in de vasten- en getuigenisvergadering. Vaak vertelt iemand meegemaakt te hebben dat een familielid of een vriend, die erg ziek was, beter werd door een zaling door de ouderlingen. En dan zeg-

gen we dat we een getuigenis hebben van de macht van het priesterschap. Begrijpt u me alstublieft goed. Ik doe van deze heilige priesterschapshandeling niets af. Vaak betekent die het leven in plaats van het sterven, voor onszelf en onze geliefden, en ik heb er de wonderbaarlijke invloed van zeer nabij meegemaakt. Maar waarom zou uw getuigenis zich hiertoe beperken? Waarom sturen we de ouderlingen niet zo snel naar een vader wiens zoon op het punt staat geestelijk te sterven door alcohol of drugs? Waarom roepen we de hulp van de priesterschap niet in om een huis te zegenen dat op het punt staat te sterven, door echtscheiding of ontrouw? Waarom dienen we hen die de wereld meer liefhebben dan God ook niet door middel van de priesterschap? Waarom zeggen we domweg! „We hebben ons huisonderwijs gedaan,” als de helft van de gezinnen in de kerk in een toestand verkeert dat die „verwoest” zullen

worden bij de wederkomst van Christus (LV 2:3) omdat zij niet „verzegeld” zijn ten eeuwigen leven (LV 131:5)? Er ligt werk voor de ouderlingen dat veel en veel verder gaat dan het opleggen der handen aan de zieken. Iemand die van een lichamelijke ziekte geneest zal te zijner tijd misschien toch weer ziek worden en sterven. Als u het evangelie bedient, dan kan de genezing permanent zijn.

Dit is een ultieme geschikte moment om over een veel uitgebreider macht van het priesterschap na te denken. Dit, omdat iedereen hier aanwezig, weet dat de wachtwoorden voor onze tijden zijn „maak grotere stappen,” „versnel de pas,” „breid uw gezichtsveld uit!”. Toen ik voor het eerst zendingspresident werd, sprak ik tijdens een bezoek van president Kimball mijn bezorgdheid uit over het feit dat ik de vooruitstrevendheid van de vorige zendingspresident onmogelijk zou kunnen evenaren. Hij antwoord-

de ongeveer als volgt: „Kom, kom, naar zulke praatjes wil ik niet meer luisteren. U kunt niet tevreden zijn met wat er in het verleden gebeurde. De kerk heeft vooruitgang nodig. Wist u dat niet? Nu, denk eraan, onder uw leiding moet alles betaan gaan. „Nu kunt u beter begrijpen waarom ik een getuigenis bezit van de macht van het priesterschap. Het lag op mijn weg dat ik er dat moest krijgen. Ik heb dat getuigenis van het priesterschap. „Welk priesterschap,“ zei de Here, „in de kerk van God door alle geslachten voortgaat, en zonder begin van dagen of einde van jaren is.” (LV 84:17.) Niemand anders op deze aarde bezit het. „En dit hogere priesterschap bedient het evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk.” (LV 84:19.) Onze zendingen gaan er elke dag op uit om allerlei mensen te onderwijzen die niet eens in God geloven. Maar door de grote macht die hun gegeven is en door hun groot geloof is de Heilige Geest dicht bij hen. Zijn invloed doet zich gelden en de mensen reageren erop, bekeren zich en gearmen. Als de ouderlingen zo iemand dopen, dan vormen de voorbereidingen, en de doop zelf samen een bewijs van de macht van het priesterschap. Kinderen van God worden wedergeboren ten eeuwigen leven. En nu dit leger van zendingen zich uitbreidde van 10.000 naar 20.000 christenrijders, zal de macht van het priesterschap ook veel groter worden. Hetzelfde zou ook moeten gelden in de quorums. Als we ons uitbreiden van één dienstknecht tot vijftig, dan dient de macht van het priesterschap ook vijftig keer zo groot te worden. En de wonderen die zij verrichten kunnen zouden veel groter zijn dan die welke worden gedaan aan de lichamelijke zieken. Als u de grote vreugde smaakt om iemand te horen zeggen: „Daar is de man die mij het evangelie gebracht heeft!” of: „Daar is de man die mijn hele leven veranderd heeft!”, dan kunt u getuigen van een groot wonder.

De presidenten van de diakenen, van de leraars en de priesters zijn de bisschop en andere priesterschapsdragers. De priesterschapspresident van

de vaders in de kerk is de president van het ouderlingenquorum, of natuurlijk in sommige gevallen de president van de hogepriesters of de zeventigers. In LV 84:42 staat, dat alle vaders „tot dit priesterschap moeten komen”. Als dit niet gebeurt, zullen hun gezinnen aan de veroordeling onderworpen worden zoals die door de profeet Maleachi is voorspeld, zullen zij vernietigd worden en niet aan vaders verbonden zijn. (Zie LV 2.) Dit is de reden waarom de kerk werd wedergericht, zodat de aarde niet zou worden verwoest bij zijn komst (LV 2:3.)

Ik weet dat mensen reageren, dat ze in beweging komen, als u van God de macht verkrijgt die behoort bij het priesterschap. Ik heb broeder LeGrand Richards wel eens horen zeggen: „Als u uw wijk in tweeën splitst en alle actieve leden in één wijk plaatst en alle inactieve leden in de andere, en u geeft mij de inactieven, dan moet u eens zien: binnen een jaar is er geen verschil meer.” Ik weet dat hij dat kan en ik weet ook dat hij het machtig zou vinden om het te kunnen doen.

Ik hoorde eens een ringpresident praten over het grote succes van een van zijn ouderlingenquorumpresidenten. Hij zei: „Hij heet Hershel Pedersen. Misschien heeft u van hem gehoord. Vroeger noemden ze hem de magere, hij speelde voor de BYU.” Ik had zoals velen veel van broeder Pedersen gehoord. Hij groeide namelijk in mijn ring op. Hij is een van de zeven zonen van Oliver Cowdery Pedersen, die allemaal op zending geweest zijn, de meesten naar Denemarken.

Ik had zijn verslag gelezen, toen hij van zijn zending terugkwam en ik had zijn tempelaanbeveling ondertekend, toen hij ging trouwen. Daarom spitste ik mijn oren.

De ringpresident ging verder en zei: „Broeder Pedersen heeft zichzelf ten doel gesteld om elk lid van zijn quorum zover te krijgen dat hij waardig is een tempelaanbeveling te ontvangen. Ze zijn nu allemaal zover behalve zes leden.” Toen ik enige tijd later lid van het kerkelijk huisonderwijscomité was, herinnerde ik me zijn verhaal en ik vroeg aan broeder Pedersen verslag uit te brengen en me te ver-

tellen of hij in zijn pogingen geslaagd was.

De president van de Melchizedekse priesterschap die in de meeste gevallen de president van het ouderlingenquorum is moet erop toezien dat het evangelie in al zijn volheid aan elk lid van de kerk bediend wordt. Dat is de taak van deze priesterschap. Hij dient het evangelie persoonlijk te verkondigen en door middel van de „plaatselijke dienaren” in zijn quorum, die nu huisonderwijzers genoemd worden. Als u niet gelooft in dat systeem en als u het niet toepast, dan heeft u geen waar getuigenis van de macht van het priesterschap en dan kunt u ook geen resultaten hebben. Als u dit systeem toepast en gelooft oefent, dan krijgt u gegarandeerd goede resultaten.

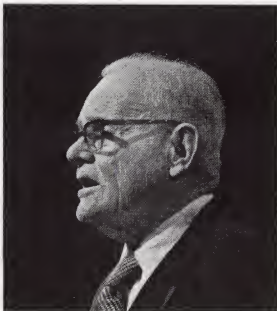
Hij zei: „We hadden ze allemaal behalve drie. Toen hebben ze me van mijn functie ontheven en benoemd tot president van de ringzending. Maar nu hebben we ook de andere drie erbij.”

Denkt u zich eens in wat we kunnen bereiken, als iedereen die het priesterschap draagt zich werkelijk geheel en al gaat inzetten voor het werk des Heren. Als we zien wat we kunnen doen en wat we in feite doen, dan hebben we tot nu toe eigenlijk maar op halve kracht gestoomd.

Bij het zendingswerk hebben sommige ringen hun doelen zo hoog gesteld dat elke wijk net zoveel nieuwe leden gaat werven als vroeger de hele ring deed. Ik heb ringen gezien die het tempelwerk in hun ring door — middel van de priesterschap zo opvoerden, dat zij jaarlijks meer werk deden dan de andere ringen bij hen in de buurt samen. Bij elke activiteit waar de priesterschap bij betrokken is, zie ik hoever we kunnen gaan, als we maar genoeg geloof hebben om het grote leger priesterschapsdragers te mobiliseren. Als ik dat elke keer weer van nabij meemaak, dan krijg ik een brok in mijn keel. We willen niet zoals Laman en Lemuel zijn. Ik weet dat sommigen van u zullen zeggen: „Hij begrijpt niet hoe moeilijk het is ons quorum is”. Nu, Nefi had een getuigenis. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Overeenkomstig de verbonden

DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY
Tweede Raadgever in het Eerste
Presidium

Broeders, ik heb over de problemen nagedacht die ontstaan doordat er zoveel leden tot de kerk toetreden. Het komt me voor dat een van onze dringendste taken bestaat uit het heractiveren van onze toekomstige ouderlingen. Er zijn tienduizenden van deze broeders in de kerk. Het trieste is dat het aantal dat elk jaar weer in deze groep bijkomt, groter is dan het aantal dat gedoopt wordt.

Als we de situatie bestuderen moeten we tot de conclusie komen dat we wat meer moeten doen dan er nu gedaan wordt om deze broeders aan te moedigen hun leven te veranderen. We moeten iets meer doen dan hen aan te sporen af en toe eens mee te doen aan een ontspanningsactiviteit. Wat zij nodig hebben is *bekering*.

In het woordenboek staat dat *bekering* betekent: van het ene geloof of de ene richting overgaan op een andere, dat *bekering* inhoudt: „een geestelijke en morele *verandering* die samengaat met een *verandering* van geloof, uit overtuiging.” Zoals het in de Schriften wordt gebruikt, houdt *bekering* meestal niet alleen in dat men Jezus en zijn leringen verstandelijk accepteert, maar dat men ook een gemotiveerd geloof heeft in Hem en zijn evangelie. Een geloof dat een *verandering* te weeg brengt, een werkelijke *ommekeer* in iemands begrip van de zin van het leven en in zijn verhouding tot God. Een *verandering* van gedachten en gedrag. Hoewel de *bekering* zich in verschillende stadia voltrekt, is iemand pas echt bekeerd in de ware

betekenis van het woord, als hij ook in zijn hart veranderd, vernieuwd is. De schriftuurlijke term is *wedergeboren worden*.

Iemand die helemaal bekeerd is, heeft absoluut geen verlangen meer naar dingen die tegen het evangelie van Jezus Christus ingaan. In plaats daarvan is liefde voor God ontstaan en vastberadenheid Gods geboden te onderhouden. Paulus vertelde de Romeinen dat zo iemand, in een nieuwheid des levens' zou wandelen.

Hij zei: „Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?

Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is . . . zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.” (Romeinen 6:3, 4.) Petrus leerde dat men, als men een nieuwe levenswandel heeft, ontsnapt aan „het verderf dat door de begeerte in de wereld heerst” en door geloof, deugd, kennis, matigheid, lijdzaamheid, godzaligheid, broederlijke genegenheid en mededogen in zich te ontwikkelen, deel heeft aan „de goddelijke natuur.” (zie 2 Petrus 1:4-7.)

Iemand die een nieuwe levenswandel heeft is bekeerd. Aan de andere kant zegt Petrus: „Want bij wie ze niet zijn, die is verblind in zijn bijziendheid, daar hij de reiniging van zijn vroegere zonden heeft vergeten.” (2 Petrus 1:9.) Zo iemand heeft zich niet bekeerd, hoewel hij misschien gedoopt is.

In het verslag van Mormon over de af-

scheidrede van koning Benjamin komt een prachtig voorbeeld voor van de *verandering* die de *bekering* te weeg kan brengen. Deze toespraak was zo machtig dat de menigte ter aarde viel toen Benjamin deze hield. Want „zij hadden zichzelf in hun vleselijke staat gezien . . . En zij riepen allen met luider stemme: O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd; want wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God.” (Mosiah 4:2.) Toen koning Benjamin hun nederligheid zag, vervolgde hij:

„Geloof in God; geloof dat Hij bestaat en dat Hij alle dingen heeft geschapen . . . ; geloof, dat Hij alle wijsheid en kracht heeft, zowel in de Hemel als op de aarde . . .

„ . . . geloof, dat gij u moet bekeren van uw zonden, en ze moet nalaten en u voor God vernederen, en in oprechtheid des harten bidden, dat Hij u moge vergeven; en nu, indien gij al deze dingen gelooft, ziet, dat gij ze volbrengt.” (Mosiah 4:9-10.)

Toen hij uitgesproken was vroeg hij hun of zij zijn woorden geloofden.

„En zij riepen allen . . . Ja, we geloven alle woorden . . . en we weten ook dat ze zeker en waar zijn.” (Mosiah 5:2.)

En waarom hadden ze zoveel vertrouwen? „omdat,” zoals ze zeiden, „de geest des Heren . . . een grote *verandering* in ons, of in ons hart heeft te weeg gebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen.

En wij zijn gewillig met onze God een verbond te sluiten om Zijn wil te doen en gehoorzaam te zijn aan Zijn gebode in alle dingen, die Hij ons al onze overige dagen zal gebiedē.” (Mosiah 5:2, 5.)

Zou het niet heerlijk zijn als al onze inactieve mannen in deze staat van *bekering* gebracht zouden kunnen worden?

Wat doet u eraan, u presidenten van ouderlingenquorums, die een grote verantwoordelijkheid draagt, om het werk des Heren uit te voeren, om uw mannen te bekeren?

Ik raad u aan om eens diep na te denken over de procedure die de Here aangegeven heeft en die in alle oprechtheid te gaan toepassen. Hij zij het volgende: „*Verder is het de plicht van de president over het ambt van ouderling om over zes en negentig ouderlingen te presideren, met hen in raadsvergadering bijeen te komen, en hen overeenkomstig de verbonden te onderwijzen.* Dit presidentschap verschilt van dat der zeventigsters, en is bestemd voor hen, die niet over gehele wereld reizen.” (LV 107:89, 90.)

Onderwijs hun het verbond. Een verbond is een plechtige overeenkomst tussen twee of meer partijen. Vanaf het begin is Gods volk al een volk geweest dat verbonden maakt. Dit hedendaagse gebod aan de presidenten van de ouderlingenquorums om hun leden „overeenkomstig de verbonden te onderwijzen”, wordt niet toegepast, zoals het eigenlijk zou moeten.

Geen enkele man die het evangelie begrijpt en gelooft, en volgens de evangelieverbonden leeft, zal inactief zijn in de kerk. Als iemand het evangelie van Jezus Christus begrijpt, dat het nieuwe en eeuwigdurende verbond van de Here is, en zich realiseert dat hij het zelf in de geestenwereld al heeft aangenomen, dat hij ervoor gevochten heeft in de krijg in de hemelen en toen de sterfelijkheid ingegaan is overeenkomstig de belofte van de Here dat, als hij zich hier getrouw betoont, hij het eeuwige leven zal beërven, iedereen die dat begrijpt, bezit de nodige achtergrond om de verbonden te begrijpen die hij hier in het sterfelijke leven is aangegaan.

Ik ben ervan overtuigd dat de hoofdoorzaak van de inactiviteit van duizenden van onze leden is dat zij het „nieuw en eeuwigdurend verbond” van het evangelie niet begrijpen. Als u, presidenten van de ouderlingenquorums uw inactieve leden wilt „onderwijzen” overeenkomstig het verbond en hen wilt bekeren, zult u weinig moeite hebben de verbonden die in dit leven zijn aangegaan te onderwijzen. Zonder deze kennis heeft men geen doel in het leven. Daarom hebben de andere verbonden dan geen betekenis.

Onlangs heb ik iets in een vliegtuig

beleefd dat dit heel goed illustreert. Ik vroeg de vreemdeling die naast mij zat, wat hij deed.

Nadat hij mijn vraag beantwoord had, vroeg hij wat ik deed. Dit leidde tot mijn vraag of hij geloofde dat hij leefde voor hij werd geboren en na de dood zou leven. Hij stelde zich voor dat hij zou kunnen hebben bestaan vóór zijn geboorte en dat hij na zijn dood zou kunnen leven, maar hij had geen idee van de wijze waarop.

Ik vertelde hem daarna zo kort mogelijk van het evangelieplan, legde hem uit wie wij zijn, waar wij vandaan zijn gekomen en waar wij naartoe gaan, en waarom wij hier zijn.

„Geweldig,” riep hij uit, „dat geeft iemand een doel in zijn leven.”

Juist. Dat is nu precies waartoe het strekt. De verbonden die wij hier in de sterfelijkheid aangaan moeten ons helpen ons doel, het eeuwige leven, te bereiken, wat wordt uitgelegd in, en mogelijk gemaakt door het nieuw en eeuwige verbond van het evangelie.

Welnu, het eerste verbond dat wij hier aangaan is het verbond van de doop. Ik ken geen betere verklaring van het doopverbond dan die van Alma:

„Ziet, hier zijn de wateren van Mormon . . . en nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en om Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn.; Ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood, opdat gij door God moogt worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding worden gerekend, opdat gij het eeuwige leven moogt hebben. Nu, ik zeg u, indien dat het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis vor Hem, dat gij met Hem een verbond hebt gesloten, dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?”

En toen nu het volk deze woorden had gehoord, klaptten zij in hun han-

de van vreugde en riepen uit: Dat is het verlangen van ons hart.

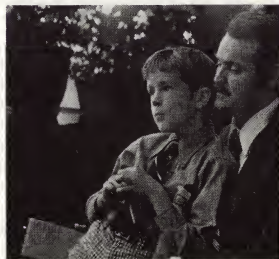
En nu ging Alma met Helam . . . in het water staan en riep: O, Here, stort Uw Geest uit op Uw dienstknechten, opdat hij dit werk met een heilig hart zal kunnen doen.

En toen hij deze woorden had gezegd, was de Geest des Heren op hem en hij zeide: Helam, ik doop u, volmacht hebbende van de Almachtige God, als een getuigenis, dat gij een verbond met Hem hebt gesloten, om Hem te dienen tot aan de dood van uw sterfelijke lichaam; en moge de Geest des Heren op u worden uitgestort; en moge Hij u het eeuwige leven geven door de verlossing van Christus, Die Hij sinds de grondlegging der wereld heeft bereid.” (Mosiah 18:8-13.)

De Here vindt dit verbond, dit doopverbond, zo belangrijk dat hij ons opgedragen heeft het iedere week te vernieuwen: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen.” (LV 59:9.)

Wij vernieuwen iedere week ons doopverbond als wij met de woorden van de avondmaalsgebeden in gedachten aan het avondmaal deelnemen. Behalve het doopverbond zijn wij, zoals alle priesterschapsdragers, een ander speciaal, heilig, hoogst belangrijk verbond aangegaan: Het „verbond dat tot de priesterschap behoort”. (LV 84:39.)

Dit verbond luidt als volgt: „Want allen, die getrouw zijn, tot het

verkrijgen van deze twee priesterschappen (hij sprak over het heilige priesterschap en het lagere priesterschap), en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen. (LV 84:33.)

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods. En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here:

Want hij, die, Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;
En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk;
daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

Maar een ieder, dit dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld.” (LV 84:34-41.)

Vroeger dacht ik dat als dat de straf was, het misschien beter geweest zou zijn als ik het verbond niet had ontvangen. Die straf hangt mij altijd boven het hoofd, als ik het eens mocht verbreken. Maar toen las ik het volgende vers dat luidde: „En wee allen, die niet tot dit priesterschap komen, dat gij hebt ontvangen.” (LV 84:42.)

Ik wist dat ik maar één kans had en die was het priesterschap te ontvangen en hoog te houden. Uit deze teksten is mij volkomen duidelijk dat als ik het heilige priesterschap ontvang en mijn roeping geen eer aandoe, ik tekort schiet voor het eeuwige leven en dat als ik nalaat het heilige priesterschap te ontvangen ik eveneens tekort schiet. Er is maar één veilige weg, en dat is het priesterschap ontvangen en mijn roeping eer aandoen. Dit is volgens mij de bedoeling van de gevolgtrekking die de Here trekt:

„En nu geef ik u een gebod om zelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

Want gij (gij priesterschapsdragers) moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (LV 84:43, 44.)
Nu nog het vierde verbond; wij hebben er drie aangehaald: het „nieuw en eeuwig verbond” van het evangelie, het doopverbond en het „verbond dat tot de priesterschap behoort” — het vierde en misschien het mooiste verbond dat wij onze broeders moeten leren, is het nieuw en eeuwig verbond van het celestiale huwelijk.

Deze heilige verbonden, die ik zojuist heb opgenoemd, zijn van de grootste betekenis. Zij behoren tot de ernstige dingen die wij, zoals de Here ons zegt als een schat in ons hart moeten bewaren en in onze gedachten moeten houden. (Zie LV 43:34.)

De verplichtingen die hieraan zijn verbonden moeten door allen die de beloningen ervoor willen ontvangen worden vervuld. Wij zijn persoonlijk aansprakelijk en moeten verantwoording afleggen van de wijze waarop wij de verbonden die wij zijn aangegaan, houden, en wij zullen ook verantwoordelijk zijn voor het verbreken van de verbonden door anderen, in zoverre dat het gevolg is van onze nalatigheid hen te onderwijzen.

De Here heeft het ons gezegd en ik herhaal het nog eens dat het „de plicht van de president over het ambt van ouderling is . . . om over 96 ouderlingen te presideren, met hen in raadsvergadering bijeen te komen en hen overeenkomstig de verbonden te onderwijzen.

„Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont.” (LV 107:89, 99, 100.)

God helpe ons de verbonden na te komen en ze, zoals de Here bevolen heeft, te onderwijzen aan degenen die Hij aan onze zorg heeft toevertrouwd. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

De eer der mensen

DOOR PRESIDENT
N. ELDON TANNER
Eerste Raadgever in het Eerste
Presidium

Terwijl ik in deze beroemde tabernakel zo mijn blik liest gaan over dit grote gezelschap priesterschapsdragers, trachtte ik mij tevens de duizenden oudere en jonge mannen voor te stellen die vergaderd zijn in de Assembly Hall, het Salt Palace, het Marriott Center in Provo en in andere gebouwen, door heel Canada, de Verenigde Staten, door de gehele wereld. Ik werd zeer getroffen en welhaast overstelpd door het besef van de grote macht en autoriteit die samen was gekomen om de stem van de profeet en de woorden des Heren te horen, om te worden gesticht en tot grotere daden en een beter leven gemotiveerd.

Dit is het meest grootse gezelschap mannen dat ooit vergaderd is geweest. Het is een geweldig voorrecht en een hele verantwoordelijkheid hier voor u te staan. Ik bid dat de Geest des Heren met ons zal blijven als ik u vanavond toespreek.

In eerste instantie wil ik mijn waardeering uitspreken voor de uitgelezen groep jongemannen in de kerk die gekozen zijn om het priesterschap van God te dragen en leiders te zijn, in alle natïën, en voor de wijze waarop zij zich op deze dingen voorbereiden, die jongemannen die beseffen wie zij zijn, wat hun verantwoordelijkheden inhouden en die zó leven, dat zij waardig zijn om op zending te gaan en leider te zijn in de kerk en in de wereld. Ik ben mij er terdege van bewust hoe moeilijk het voor de jongens en meisjes in deze tijd is om het kwaad der wereld te overwinnen, het

priesterschap eer aan te doen en prijs te stellen op hun lidmaatschap.

Sommigen van hun worstelen met problemen, en ik smeed hen, in de naam des Heren, zich te bekeren, oprecht voor de Here te wandelen, zich van zonde vrij te houden en zich erop voor te bereiden de zegeningen van de getrouwen te kunnen genieten. U werd gekozen en het werd u toegestaan in deze tijd op aarde te komen. Ons priesterschap is uitermate belangrijk en onze taak enorm groot. Niets zal grotere vreugde en edeler welslagen met zich meebrengen dan het naleven van de leringen van het evangelie. Wees een goed voorbeeld; wees een invloed ten goede; wees bereid en waardig een roeping van de Here te aanvaarden, welke dan ook.

Ieder van ons werd in het voorbestaan geordend tot een of ander werk, als zijn uitverkoren dienstknecht, op wie het Hem beliefdde zijn priesterschap en macht te bevestigen, om in zijn naam te handelen. Wees er altijd op bedacht dat de mensen leiding van u verwachten en dat u de levens om u heen ten goede of ten kwade beïnvloedt. Die invloed zal nog generaties lang worden gevoeld.

Onze grote verantwoordelijkheid zou nadrukkelijker kunnen worden gesteld en duidelijker begrepen, als wij er ons van bewust waren, dat er slechts één lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is op ongeveer 999 mensen op aarde, en slechts één lid op de 333 christenen.

Er zijn op dit moment meer priesterschapsdragers op aarde dan ooit tevoren in de geschiedenis van het mensdom, zodat die meer macht en invloed uitoefenen en die aan grotere uitdagingen en moeilijkheden het hoofd moeten bieden. De wereld heeft die macht, kracht, invloed nodig om de problemen te helpen oplossen die worden veroorzaakt door de alomtegenwoordige goddeloosheid.

En dat is nu juist het doel waarvoor de Here zijn kerk heeft gesticht in deze laatste dagen. De vooruitgang van de kerk in de toekomst, en in feite de toekomst van de gehele wereld, hangt af van de wijze waarop wij het ambt dat wij in de priesterschap dragen uitoefenen. Iedere diaken, iedere leraar, iedere priester en iedere drager van het Melchizedekse priesterschap heeft de verantwoordelijkheid en het voorrecht zich bij de Heiland te voegen en Hem te helpen bij zijn werk en bij zijn heerlijkheid, hetgeen is, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. Geen ander volk heeft ditzelfde gezag of deze bijzondere roeping.

Het is moeilijk zich voor te stellen en totaal onmogelijk te schatten wat een machtige invloed wij zouden kunnen uitoefenen als ieder van ons zijn priesterschap waar zou maken en met ere zou dragen en werkelijk iedere dag op iedere manier zou trachten zijn invloed aan te wenden om de aanvallen van satan af te weren. Te velen onder ons vinden het een vanzelfsprekende zaak dat zij het priesterschap dragen; wij zien niet in wat de Here van ons verwacht, of het ontbreekt ons aan de overtuiging, de moed en vastberadenheid om pal te staan voor het goede en wanneer dit nodig is anders te zijn dan de anderen.

Eén enkele jongen op school kan een machtige invloed ten goede aanwenden. Eén enkele jongeman in het voetbalveld of op de universiteit, of onder zijn collega's, kan onnoemelijk veel goeds tot stand brengen, door het evangelie na te leven, zijn priesterschap hoog te houden en het recht te verdedigen. Bedenk echter dat de Verlosser zelf werd gefolterd, bespot, bespogen en tenslotte gekruisigd, omdat Hij zijn overtuiging niet prijs

wilde geven. Heeft u zich ooit afgevraagd wat er gebeurd zou zijn als Hij was gewicht en had gezegd: „Och, het helpt allemaal toch niets,” en maar van zijn zending had afgezien? Willen wij ons gewonnen geven of willen wij dappere diensknachten zijn, ondanks alle tegenstand en goddeloosheid in de wereld? Laten wij de moed hebben om ons trouwe, toegewijde discipelen van Christus te betonen.

Onlangs zei iemand tegen mij: „Hoe komt het toch, dat mensen die weten wat zij behoren te doen en die, naar 't schijnt, een getuigenis hebben, niet bereid zijn ernaar te leven en niet de moed hebben, niet de kracht om de verleidingen te weerstaan?” Mijn antwoord luidde: „Volgens mij zijn er vele redenen waarom mensen dingen voorstaan en doen die niet stroken met hetgeen zij geleerd hebben en geloven.” Vervolgens herinnerde ik hem aan enkele passages uit de Schriften. „Ziet, velen worden geroepen, maar velen worden gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren —

„Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden . . .” (LV 121: 34-36.)

En ook deze: „Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen:

„Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig.

„Liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede,

„Verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God,

„Die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben.” (2 Tim. 3:1-5.)

En ten slotte:

„En toch geloofden zelfs onder de oversten velen in Hem, maar ter wille van de Farizeeën kwamen zij er niet voor uit, om niet uit de synagoge te worden gebannen;

„Want zij waren gesteld op de eer der mensen, meer dan op de eer van God.” (Joh. 12:42-43.)

Bij deze laatste passage wil ik vanavond graag even stilstaan.

Ik vraag mij af hoevelen onder ons zich schuldig maken aan deze houding, en zo ja, of wij dan eerder bereid zijn ons vanavond nog te bekeren, ons leven te veranderen en te streven naar Gods eer en zegeningen, dan te vergeten wie wij zijn en te streven naar populariteit? Wat is het toch belangrijk steeds te bedenken wie we zijn, dienstknechten des Heren, en vervolgens ernaar te handelen.

Zoals ik al eerder zei, wij kunnen ons niet voorstellen, niet op enige wijze berekenen wat een machtige invloed ten goede wij op de wereld zouden uitoefenen als iedere priesterschapsdrager zijn roeping eer zou aandoen en hoeveel gelukkiger en voorspoediger ieder mens zou zijn als hij steeds het goede zou kiezen. Het is zo verdrietig te zien dat sommigen liever populair willen zijn dan het goede te doen. Ik moet denken aan een goed lid van de kerk dat voor een bepaald politiek ambt gekozen werd en graag een populair man wilde zijn en het zodoende niet zo nauw meer nam.

Bij een bepaalde gelegenheid nam hij een glas sterke drank aan, en toen nog een. Dit gebeurde keer op keer. Hij begon met de anderen mee te drinken aan de lunch, aan het diner. En toen, volkomen onopzettelijk, dat weet ik zeker, en helemaal tegen zijn eigen verlatens in, werd hij alcoholisch, verloor de steun van zijn kiezers en het respect van zijn vrienden en familie, die hem liefhadden en de gang van zaken betreurden. Zijn drankmisbruik bracht bij hem een vroegtijdige dood teweeg. Wat een treurige toestand; en allemaal omdat hij meer naar de eer der mensen had gestreefd dan naar de eer van God.

Dit is helaas geen op zichzelf staand geval. Er zijn voorbeelden te over van vooraanstaande mensen die hun positie, hun zelfrespect en het respect van hun medemensen verspeelden omdat zij populair wilden zijn en niet de kracht konden opbrengen om de verleidingen te weerstaan. Wij hebben de belofte des Heren dat als wij éerst

het koninkrijk Gods zoeken en zijn gerechtigheid, alle andere dingen ons bovendien zullen worden geschonken, de dingen die ons tot heil zijn, wel te verstaan.

Laten wij altijd bedenken dat de mensen verwachten dat wij ons aan onze maatstaven houden en dat zij veel meer respect voor ons zullen hebben als wij dat inderdaad doen, ook al trachten zij ons over te halen ze los te laten.

Ik wil tot u getuigen, dat ik mij nooit op enigerlei wijze gegeneerd heb gevoeld, noch tijdens mijn werk voor de regering, noch in het bedrijfsleven, noch in mijn privéleven, wanneer ik in overeenstemming met de leringen van het evangelie leefde. Noch heeft het mij op enigerlei wijze gehinderd in mijn maatschappelijke vooruitgang. Integendeel, ik voelde mij gerespecteerd door de mensen en gezegend door de Here, en ik wist dat ik Hem steeds kon vragen om kracht en leiding, die ik dan ook dikwijls ontving. Ik heb ervaren dat de Here zijn belofte nakomt aan allen die eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid zoeken.

Het is van het grootste belang constant op onze hoede te zijn en nooit onze maatstaven prijs te geven terwille van de populariteit of de eer der mensen. Een van de algemene autoriteiten, die ik George zal noemen, vertelde mij onlangs wat hem was overkomen toen hij priester was. Na afloop van een feestje zou een vriend van hem zijn vriendinnetje naar huis brengen. Daar haar jongere zusje er ook bij was, vroeg hij George ook mee te gaan. George stemde toe. Hij vertelde dat toen zij bij de jonge dames thuis waren gekomen en nog even zaten na te praten, het meisje dat hij had begeleid plotseling het licht uitdeed, bij hem op schoot kwam zitten en „avances” begon te maken. Hij zei dat, hoewel hij zich ervan bewust was dat hij weinig populair zou zijn en dat zijn optreden zelfs beledigend zou worden opgevat, hij zich verontschuldigde, opstond en naar huis ging. Hij voegde er nog aan toe te weten dat vele jongemannen hem vandaag de dag preuts zouden vinden, maar het verhaal van Jozef in Egypte

had hem helder voor ogen gestaan.

„Op zekeren dag kwam hij het huis binnen om zijn werk te verrichten, terwijl niemand van de huisgenoten daar in huis was.

„Toen greep zij hem bij zijn kleed en zeide: Kom bij mij liggen. Maar hij liet zijn kleed in haar hand achter, en vluchtte en liep naar buiten.” (Gen. 39:11, 12.)

Wij weten dat hem dat betaald werd gezet, maar ook dat de Here hem zegende.

George besloot als volgt: „Ik leef bij de gedachte wat er had kunnen gebeuren als ik toen was blijven zitten en ben menigmaal tot de slotom gekomen dat ik wellicht nooit hier zou zijn geweest als dienstknecht des Heren.”

Toen ik dit verhaal aan een vriend van mij vertelde, was zijn reactie: „Tjonge daar was lef voor nodig!” Sindsdien heb ik er nog eens over nagedacht dat het inderdaad veel lef, ruggegraat, wilskracht vergt om onder dergelijke omstandigheden het goede te doen, terwijl daarentegen het bezwijken voor de verleiding blij geeft van zwakheid. Het is op zulke momenten dat onze beslissingen en daden onze levenskoers bepalen. Jongens, ook sommige volwassenen, hebben met zulke beprovingen te maken. Er zijn verschillende verleidingen waardoor hun getrouwheid en karaktervastheid terdege worden getest. Als wij steeds bedenken wie wij zijn en dat God over ons waakt, zullen wij deze verleidingen kunnen mijden en weerstaan. Vergeet nooit dat niemand met vuur kan spelen zonder het risico te lopen zich te branden.

Hoewel het belangrijk is zo goed mogelijk de kost voor ons gezin te verdienen en onze plicht als goede burgers in de maatschappij te vervullen, moeten wij toch niet zó verward raken in de dingen van de wereld dat wij onze plichten en verantwoordelijkheden als geroepen en gekozen kinderen van God en dragers van zijn priesterschap vergeten of verwaarlozen. Tenzij wij steeds op onze hoede zijn, zullen wij merken dat wij geleidelijk van het rechte, smalle pad zijn afgevoerd, totdat wij het spoor volkomen bijster zijn en een grote teleur-

stelling zijn geworden voor onszelf, en voor ons gezin en voor de Here, en zeker niet zijn wat wij hadden willen zijn.

Wij zien dit maar al te vaak gebeuren wanneer iemand vergeet wie hij is, populair wil zijn bij zijn kameraden en naar hun bijval verlangt. Dikwijls worden topfiguren uit de sportwereld zo meegesleept door hun succes en hun verlangen naar lof, dat zij hun plicht jegens God en de betekenis van zijn bijval uit het oog verliezen en zodoende de weg kwijt raken. Dit geldt evenzeer voor politici als voor leden van bepaalde clubs en verenigingen, mensen uit de vrije beroepen en zakenlieden. Iemand's handelingen worden maar al te dikwijls door dit hunkeren naar lof en populariteit beheerst en als zij ervoor bezwijken en menen slechts enigszins toe te geven, zijn zij in werkelijkheid bezig hun karakter om te buigen.

Toen ik deze dingen onlangs met iemand besprak, merkte hij op dat degenen die meer gesteld zijn op de eer der mensen dan op de eer van God, flauwe afspiegelingen zijn van een ander — waarmee hij natuurlijk satan bedoelde — die in het voorbestaan het gehele mensdom wilde verlossen, echter op één voorwaarde — dat de eer en de heerlijkheid hem zouden toekomen en niet God. Het ging hem meer om het geëerd worden dan om de resultaten; heerlijkheid en eer waren zijn enige doel. Mijn vriend zei verder, dat zij die op beslissende momenten van hun leven liever hun medemens dan hun God willen behagen, besmet zijn met hetzelfde virus als satan. Er zijn vele situaties waarin het streven naar de eer der mensen duidelijk zal uitloppen niet op helpen, maar op benadelen van het mensdom, want men zal dingen doen die op dat moment goed uitkomen en op het tijdelijke zijn afgestemd, in plaats van dingen die op het eeuwig heil zijn gericht.

Hoeveel bevredigender is het niet wanneer wij door God worden geëerd, wetende dat iets ten volle gerechtvaardigd is en dat zijn liefde en respect voortduren terwijl de eer der mensen gewoonlijk van korte duur is en sterk teleurstelt.

Het is voor hen die de leringen van

Christus geloven schrikbarend te zien dat hooggeplaatste personen, ten einde de eer te genieten van hen die zo overloed de onzedelijkheid aanmoedigen en bevorderen, zich niet tegen het kwaad kanten, niet de leringen van Christus bevorderen, die toch zo duidelijk worden gesteld in de woorden van het gebod: Gij zult niet echtbreken. (Ex. 20:14.)

In 1 Corinthiërs lezen wij:

„Of weet gij niet, dat onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet beërven zullen?

„Dwaalt niet! Hoereerders, afgondienaars, overspelers, schandjongens, knapenschenders, dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven.” (1 Corinthiërs 6:9, 10.)

Wij zien ook dat er wetten werden en worden uitgevaardigd die juist deze dingen, die tegen de wil des Heren zijn, legaliseren. Dit is een normloze wetgeving van de ergste soort. Broeders, de Here verwacht van ons, zijn priesterschapsdragers, dat wij pal staan voor het recht en al het mogelijke doen om dit soort praktijken tegen te gaan en onze mensen aan te sporen tot het naleven van de leringen van de Here Jezus Christus.

Ouderling Neal Maxwell heeft het volgende naar voren gebracht:

„De leider die niet schroomt de dingen te zeggen die moeilijk te verdragen zijn, maar die wáár zijn en gezegd moeten worden, is de leider die zijn mensen werkelijk liefheeft en goed voor hen is. Niets is wreder dan de leider die, terwille van de eer en het applaus van zijn volgelingen, hen van het veilige pad weglukt in het moeras, waar sommigen wellicht nooit meer uit zullen raken. Het rechte en smalle pad is inderdaad recht en smal. De weg naar de hel is breed en de glooiing is zo flauw, dat zij die deze weg bewandelen, de daling nauwelijks bemerken; soms ontgaat hun het hellen van de weg omdat zij worden afgeleid door de eer der mensen en daarom de waarschuwingborden niet zien! De keus is nog steeds tussen het gouden kalf en de tien geboden.” (Uit een brief van Neal A. Maxwell aan president Tanner, gedateerd 12 augustus 1975.)

De opdracht die Timoteüs van Paulus ontving is maar al te zeer van toepassing op ons die in deze tijd leven: „Ik betuig u nadrukkelijk voor God en Christus Jezus, die levenden en doden zal oordelen, met beroep zowel op zijn verschijning als op zijn koningschap:

„Verkondig het woord, dring er op aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting.

„Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar, omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen;

„Dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren.” (2 Tim. 4:1-4.)

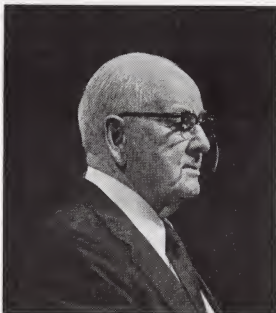
Wat een geluk dat wij leden zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waar de volheid van het evangelie wordt gevonden in vier normatieve boeken, bijbel, Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, en dat wij een profeet Gods hebben door wiens mond de Here spreekt om ons te leiden in deze laatste dagen.

Het is zoals wij lezen in het boek Handelingen: „En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Hand. 4:12.)

Moge het ons gegeven worden moed en kracht te hebben, inzicht, verlangen en vastberadenheid om te doen zoals Jozua zei: „. . . kiest dan heden, wie gij dienen zult . . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

Dit bid ik, in alle nederigheid, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Naar de orde van de zoon

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Broeders, het is geweldig te bedenken dat wij deel uitmaken van een menigte van 225.000 mannen en jongens. Sommigen zijn bruin, van sommigen staan de ogen schuin, maar het zijn allemaal mannen en broederen, en wij houden van hen. Wij zijn dankbaar dat zij vanavond bij deze grote vergadering met ons verenigd zijn.

U hebt vanavond enkele duurzame, sterke leerstellingen gehoord. Ik wil u nu wat afwisseling geven door u een verhaaltje te vertellen. Ik neem aan dat de jongemannen de artikelen des geloofs hebben geleerd vóór zij lid van de priesterschap werden. Ik vraag mij af of u die artikelen nog kent. Ik vraag mij af of u ze woord voor woord kent. Zou u uw vader, als u naar huis gaat, willen vertellen of u de artikelen des geloofs woord voor woord kent?

Enkele jaren geleden zat een jongen van het jeugdwerk in een trein naar Californië. Hij was helemaal alleen. Hij zat bij het raampje en keek naar de voorbijgaande telefoonpalen. Aan de andere kant van het gangpad zat een man die ook naar Californië ging. De aandacht van de man viel op deze jonge jongen die helemaal alleen, zonder vrienden of verwanten reisde, zich netjes gedroeg en goed gekleed was. De man was ervan onder de indruk. Dus ging de man na enige tijd bij de jongeman zitten en zei tegen hem: „Hallo, jongeman, waar ga je naar toe?”

Hij antwoordde: „Ik ga naar Los Angeles.”

„Heb je daar familie?”

De jongen zei: „Ik ga mijn grootouders opzoeken. Zij komen mij van het station halen en ik blijf een paar dagen bij hen. Ik heb schoolvakantie.” De volgende vragen luidden: „Waar kom je vandaan?” en „Waar woon je?” En de jongen zei: „Salt Lake City in Utah.”

„O,” zei de man, „dan moet je een mormoon zijn.”

En de jongen zei: „Ja, dat ben ik.” Er klonk trots in zijn stem. De man zei: „Dat is interessant. Ik heb mij vaak afgevraagd wat de mormonen geloven. Ik ben in hun mooie stad geweest; ik heb de mooie gebouwen gezien, de straten met aan weerszijden bomen, de mooie huizen, de prachtige rosarijms en parken, maar ik heb nooit de moeite genomen uit te zoeken waardoor ze zo geworden zijn. Ik wou dat ik wist waarin zij geloven.”

De jongen zei tegen hem: „Wel, meneer, ik kan u vertellen wat zij geloven. ‚Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.’ (Eerste artikel des geloofs.)

De zakenman was enigszins verrast, maar luisterde aandachtig, en de jongen ging verder: „Wij geloven dat de mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden en niet wegens Adams overtreding.” (Tweede artikel des geloofs.)

En de reisgezel dacht: „Dit is nogal ongewoon, dat een jongen deze belangrijke dingen weet.”

De jongen ging verder: „Wij geloven

dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.” (Derde artikel des geloofs.) En de man verbaasde zich over de kennis en het begrip van de jongen — hij was nog niet eens padvinder. Maar hij ging door en citeerde het vierde artikel des geloofs: „Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdempeling tot vergeving der zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.”

„Dat is prachtig,” zei de man. „Ik verbaas mij erover dat je de leerstellingen van je kerk zo goed kent. Ik geef je een pluimpje.”

Door dit goede begin aangemoedigd, ging Jantje verder: „Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.” (Vijfde artikel des geloofs.)

„Dat is een sterke leerstelling, mijn jongen,” zei de man. „Ik ben benieuwd hoe zij door God worden geroepen. Ik kan begrijpen dat zij de oproep ontvangen en aangesteld worden door opleggen der handen, maar ik vraag mij af wie het gezag heeft het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.”

Zij bespraken de kwestie van het roepen, het verlenen van steun en het opleggen der handen. Toen zei de knaap: „Zou u er meer van willen weten?”

De man dacht dat het heel ongewoon was dat een jonge jongen wist wat de kerk leerde en hij zei: „Ja, ga verder.” Dus citeerde Jantje: „Wij geloven in dezelfde organisatie die in de vroegchristelijke Kerk voorkwam, namelijk: apostelen, profeten, herders, leeraars, evangelisten enz.” (Zesde artikel des geloofs.) Dat gaf aanleiding tot verdere discussie. „Je bedoelt dat jouw kerk apostelen heeft zoals Jakobus en Johannes en Petrus en Paulus, en profeten zoals Mozes, Abra-

ham, Isaak en Daniël en ook evangelisten?"

En de jongen antwoordde vlug: „Ja, zelfs evangelisten. Wij noemen ze patriarchen, en zij worden overal waar ringen van de kerk zijn aangesteld. En door inspiratie geven zij aan alle leden van de kerk, als dat gevraagd wordt, een zogenaamde patriarchale zegen. Ik heb mijn patriarchale zegen al ontvangen en ik lees hem geregeld. Wij hebben twaalf apostelen, die dezelfde roeping en hetzelfde gezag hebben als de apostelen in vroeger tijden.”

De man stelde toen de volgende vragen: „Spreek je in talen? Gelooft je in openbaringen en profetieën?”

En de jongen veerde op toen hij citeerde: „„Wij geloven in de gave van talen, in profetie, openbaring, visioenen; gezondmaking, uitlegging van talen enz.”” (Zevende artikel des geloofs.)

De man stond versteld. „Het klinkt alsof je in de bijbel gelooft!”

En de jongen herhaalde: „„Dat doen wij ook. „Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voorzover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.”” (Achtste artikel des geloofs.) De man kwam tot de ontdekking dat wij zowel in de Schriften als in openbaring geloven. En de jongen citeerde: „„Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.”” (Negende artikel des geloofs.)

En hij ging verder: „„Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en in de herstelling van de tien stammen; dat Zion zal worden gebouwd op dit (het Amerikaanse) vasteland; dat Christus in eigen persoon op aarde zal regeren; en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar paradijsheerlijkheid zal ontvangen.”” (Tiende artikel des geloofs.)

De man luisterde aandachtig. Hij scheen niet meer naar zijn plaats aan de andere kant van het gangpad te willen teruggaan. Toen begon Jantje weer. Hij zei: „„Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren

volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe; laat ze ook, waar of wat ook vereren.”” (Elfde artikel des geloofs.) Daarna ging hij verder: „„Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.”” (Twaalfde artikel des geloofs.)

En als laatste bijdrage citeerde de jongen het dertiende artikel des geloofs: „„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, lieflijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.”” De jongen ontspande zich nu hij de artikelen des geloofs beëindigd had. De man was duidelijk verwonderd, niet alleen over de prestatie van deze jonge jongen om het hele programma van de kerk te schetsen, maar over de volledigheid van de kerkelijke leerstellingen.

Hij zei: „„Als ik een paar dagen in Los Angeles ben geweest, ben ik van plan naar New York terug te gaan, waar mijn kantoor is. Ik zal mijn maatschappij telegraferen dat ik enkele dagen later zal komen. Ik ga in Salt Lake City mijn reis onderbreken om naar het inlichtingenbureau daar te gaan en daar alles wat je mij verteld hebt in bijzonderheden te horen.””

Ik vraag mij af hoevelen van u de artikelen des geloofs kennen? Hoeveel van de ouderen en de jongeren? Kent u ze? Hebt u ze herhaald? U hebt altijd een toespraak klaar, als u de artikelen des geloofs kent. En het zijn bovendien fundamentele leerstellingen. Ik zou het prachtig vinden als alle jongens ze woord voor woord zouden kennen. Dat betekent dat u niets weglaat en niets vergeet.

Zal ik u eens vertellen hoe ik het deed? Ik geloof dat ik het u al eerder heb verteld, maar ik molk altijd koeien. Ik typte met twee vingers en ik typte de artikelen des geloofs op kaartjes en legde ze naast me als ik op mijn

eenpoot melkstoeitje de koeien zat te melken. En ik herhaalde ze ik denk wel 20 miljoen keer. Ik weet het niet precies meer. Maar ik kan na vele, vele jaren zeggen dat ik de artikelen des geloofs woord voor woord ken. En ik geloof dat ik daar heel veel aan gehad heb. Wilt u dat plezier ook, jongens?

Voor de oudere mannen onder u wil ik een paar teksten citeren. Wanneer wij de brief aan de Hebreëen opslaan, die geloof ik door Paulus is geschreven, lezen wij:

„„Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft. Deze, de afstraling Zijner heerlijkheid en de afdruf van Zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge, zóveel machtiger geworden dan de engelen, als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft.”” (Hebreëen 1:1-4.)

En dat doet ons denken aan LV 132 waar Hij belooft dat degenen die dit nieuwe en eeuwigdurende verbond hebben ontvangen en leven volgens de verbonden waar president Romney over heeft gesproken, zoveel machtiger als de engelen zullen zijn. Hij gaat verder dan de goden en engelen, die de wacht houden aan de poort.

„„Immers, tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd:

Mijn Zoon zijt gij; Ik heb U heden verwekt?

En wederom:

Ik zal Hem tot Vader zijn, en Hij zal Mij tot Zoon zijn.””

De hemelen kunnen vol engelen zijn, maar die zijn niet gelijk aan de Zoon van God, en wij zouden hieraan kunnen toevoegen dat zij niet gelijk zijn aan u die in aanmerking komt voor de hoge roeping om door de zegenigen die Hij beloofd heeft verheerlijkt te worden in het koninkrijk des Heren.

„„En wanneer Hij wederom de eerstgeborene in de wereld brengt, spreekt

Hij: En Hem moeten alle engelen Gods huldigen." (Hebreeën 1:6.) Dat is de Zoon van God. Dat is Jezus Christus, die wij met geheel ons hart en geheel onze ziel en macht en kracht aanbidden. Hij is de Zoon van God.

„Daarom moeten wij te meer aandacht schenken aan hetgeen wij gehoord hebben, opdat wij niet afdrijven." (Hebreeën 2:1.)

Niet afdrijven. O, ik hoop dat als wij onze weg gaan, wij nooit zullen afdrijven van die heerlijke dingen.

„Hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben." (Hebreeën 2:3.)

Petrus, Jakobus en Johannes, Paulus, anderen van de broeders — wij hoorden van hen van het grote plan van zaligheid, nadat zij het van de Here gehoord hadden, die het opgesteld had.

„Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken." (Hebreeën 2:10.)

Broeders, er zijn hier vanavond 225.000 mensen aanwezig. Ik denk dat er 225.000 een god worden. Er schijnt genoeg ruimte in het heelal te zijn. En de Here heeft bewezen dat Hij weet hoe Hij het moet doen. Ik geloof dat Hij werelden voor iedereen van die 225.000 kan maken, of ons kan helpen die te maken.

Iedere kleine jongen die pas geboren is wordt erfgenaam van dit prachtige, prachtige werk. Als hij opgegroeid is, ontmoet hij een lieve vrouw; zij trouwen met elkaar in de heilige tempel. Zij gehoorzamen alle geboden des Heren. Zij houden zich rein. En dan worden zij zonen van God, en zij gaan verder met hun groots programma — zij gaan verder dan de engelen, verder dan de engelen en de goden, die daar wachten. Zij gaan hun verheerlijking tegemoet. U herinnert zich dat in LV 132 staat dat Abraham alles op deze manier ontving, en dat Abraham al op zijn troon zat. Hij is verheerlijkt. Het is natuurlijk al lang geleden dat hij stierf. En dan spreekt Paulus weer:

„Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen." (Hebreeën 2:14.)

Door zich aan de dood te onderwerpen en dan als opgestaan wezen uit de dood te verrijzen.

„Want over de engelen ontfermt Hij zich niet, maar Hij ontfermt Zich over het nageslacht van Abraham." (Hebreeën 2:16.)

En zo werd de Here uit Abraham, Isaak en Jakob, en uiteindelijk uit David Gods Zoon uit Abraham.

„Daarom, heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping, richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus Christus, (Jezus was, evenals velen van u, een hogepriester; Hij was een apostel, zoals de broeders die hier op het podium zitten.)

„Want Hij is zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, als de bouwmeester hoger eer geniet dan het huis . . . Daarom heb ik een afkeer gekregen van dit geslacht." (Dit zei de Here toen Hij sprak over de mensen die in Egypte verbleven en waren onderworpen aan de slavernij in dat land.) — „Daarom heb ik een afkeer gekregen van dit geslacht en ik heb gezegd: Altijd dwalen zij met hun hart, en zij hebben mijn wegen niet gekend, zodat ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan." (Hebreeën 3:1, 3, 10, 11.)

Soms zien wij rust als een plaats waar wij met pantoffeltjes op een divan kunnen gaan liggen, of buiten op het gras, een plaats waar we in rust zijn. Dat is niet het soort rust waar de Here over spreekt. Het is degene die het meest dynamisch is, degene die het hardst werkt, het langst werkt en het dichtst bij Zijn hemelse Vader leeft, die rust krijgt — rust voor zijn harde werken. Maar hij wordt niet van zijn werk ontheven.

Ik zou nu nog enkele regels uit een andere tekst willen citeren. Deze tekst is uit de Parel van Grote Waarde. Dit is natuurlijk een priesterschapsvergadering. U allen bent priesterschapsdragers; het is een groot voorrecht het priesterschap te dragen, een

groot voorrecht. En laat mij nu enkele regels van uw vader Abraham voorlezen om u te laten zien hoe belangrijk hij het vond. Hij zegt:

„En daar ik bevond dat ik groter geluk en grotere vrede en rust (die andere soort rust, het soort rust waarin u werkt) zou kunnen verwerven, streefde ik naar de zegeningen der vaders, en naar het recht waartoe ik moest worden geordend om die te bedienen. Omdat ik naar gerechtigheid heb gestreefd, en ook veel kennis wilde bezitten, en meer naar gerechtigheid streven, en nog meer kennis bezitten, en een vader van vele naties zijn, een vredevoet, en onderdicht ontvangen, en de geboden Gods onderhouden, werd ik een rechtmatig erfgenaam, een hogepriester, die het recht bezat dat de vaders toebehoorde." (Abraham 1:2.)

Er kwamen geloof ik tien generaties tussen Adam en Noach en toen weer tien generaties tussen Noach en Abraham. Hij erfde de zegeningen van de vaders. En wie zijn de vaders? Het waren de rechtvaardige mannen die in die eerste jaren de patriarchen van die volkeren waren.

Hij zegt: „Het werd van de vaders op mij bevestigd; het kwam van de vaders, sedert het begin van de tijd (wanneer was dat? Ik denk dat wij kunnen zeggen toen Adam op de aarde werd gezet), ja sedert het begin, of van voor de grondlegging der aarde, tot op de huidige tijd, door de vaders tot mij, namelijk het recht der eerstgeboorte, bevestigd op de eerste man, die Adam is, onze eerste vader.

Ik streefde naar mijn ordening tot het priesterschap, overeenkomstig de belofte van God aan de vaders aangaande de nakomelingschap." (Abraham 1:3, 4.)

Dit is iets dat wij geërfd hebben, wij zijn geboren ergenamen, en alles wat wij moeten doen is ervoor in aanmerking zorgen te komen deze zegening te ontvangen, zonder welke wij nooit naar de tempel kunnen gaan. En als wij nooit naar de tempel kunnen gaan kunnen wij nooit verzegeld worden. En daarom kunnen wij geen gezin hebben; wij zouden niet verder kunnen gaan met ons werk.

„Omdat mijn vadersen zich hadden af-

gekeerd van hun gerechtigheid en van de heilige geboden — hun gegeven door de Here, hun God — weigerden zij volstrekt naar mijn stem te luisteren." (Abraham 1:5.)

Dus moest Abraham vertrekken. Hij verliet Chaldea en ging naar het Noorden langs de rivier totdat hij in Haran aankwam, wat nu Turkije is. Vandaar ging hij naar Palestina.

Als u niet moe bent van deze teksten, zou ik u nog enkele regels willen voorlezen en dan sluiten.

„En Zijn stem klonk tot mij (nadat de Here de man die Abrahams leven op het altaar nam, was neergeslagen. —

„En Zijn stem klonk tot mij: Abraham, Abraham, zie, Mijn naam is Jehova (Jahwe) en Ik heb u gehoord en ben nedergekomen om u te bevrijden en u weg te voeren uit het huis van uw vader en van al uw verwanten, naar een vreemd land dat u onbekend is . . . Zoals het met Noach was, zo zal het met u zijn; maar door uw bediening zal Mijn naam voor eeuwig op de aarde bekend zijn." (Abraham 1:16, 19.)

En Hij zegt: „Ik zal . . . Mijn naam op u . . . leggen." (Abraham 1:18.) *Mijn naam*. De naam van Jezus Christus. Het priesterschap wordt genoemd *Het Heilige Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods*. (LV 107:3.) En toen werd Melchizedeks naam aan het priesterschap gegeven, zodat wij niet te vaak de naam van Gods Zoon zouden herhalen. En in verband hiermede denk ik vaak, dat wij de naam van de godheid een beetje te veel gebruiken; een beetje te vrijmoedig, geloof ik. Het is ons tot lering dat de Here het priesterschap de naam „Melchizedeks priesterschap" gaf om „ijdel gebruiken" te vermijden.

Nog één opmerking voor ik sluit en dat is deze. „Ik zal hierna trachten," zei Abraham, „de tijdrekening te geven die van mijzelf teruggaat tot het begin der schepping, want de kronieken zijn in mijn handen gekomen en ik heb ze tot op heden. (Dit is heel belangrijk in verband met het andere werk waar wij tijdens deze conferentie onze aandacht aan hebben besteed.) . . . Maar de kronieken van de vaderen, de patriarchen, betrekking hebbende op het recht op het priesterschap, bewaarde de Here, mijn God, in mijn

eigen handen; daarom bezit ik tot op deze dag de kennis van het begin der schepping, en ook van de planeten en van de sterren, zoals deze de vaderen werden bekendgemaakt, en ik zal trachten enkele van deze dingen in deze kroniek te schrijven, ten nutte van mijn nageslacht dat na mij zal komen." (Abr. 1:28, 31.)

Broeders, het is werkelijk belangrijk het priesterschap te dragen — dit priesterschap waarin men verhoogd kan worden van diaken tot leraar tot priester — en dan het priesterschap dat permanent is. Het is permanent zolang wij het waardig zijn; het kan ons schild zijn en ons leiden tot in de eeuwige werelden. Ik bid dat de Here ons moge zegenen dat wij het nooit iets gewoons zullen vinden een ouderling te zijn. „Hij is maar een ouderling." „Hij is maar een zeventiger." „Hij is maar een hogepriester."

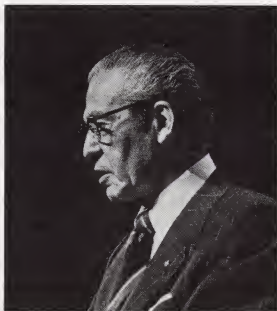
Een hogepriester te zijn, een *hogepriester*, betekent werkelijk veel in het leven van een man. En het anders te beschouwen dan ongewoon en prachtig, zou betekenen dat men de zegeningen die gegeven zijn niet begrijpt. Dit vloeit voort uit de leerstellingen die wij bezitten. De Here heeft gezegd: „Ik ben de Almachtige." „Ik ben Jezus Christus." „Ik ben Jehova." Hem aanbidden wij. Wij zingen over Hem in bijna elke lofzang. Wij bidden over Hem in al onze gebeden. Wij spreken over Hem in al onze vergaderingen. Wij hebben Hem lief en vereren Hem. En wij leggen steeds en steeds weer de belofte af dat wij vanaf het moment dichter bij Hem en bij Zijn beloften en bij de zegeningen die hij ons heeft gegeven, zullen leven. Ik zeg dit tegen u met al mijn toegenegenheid en liefde. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Een jonge man tuurt over de vallei der profetie; detail van Mahonir Young's Dit Is De Plaats Monument.

Gods wetten

DOOR PRESIDENT
N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste
Presidium

Terwijl ik op deze prachtige zondagmorgen deze grote groep luisteraars in de beroemde tabernakel op Temple Square toespreek en me het grote aantal luisteraars elders voorstel, bid ik nederig dat de Geest en de zegeningen des Heren met ons zullen zijn. Nu we het tweehonderdjarig bestaan van de Verenigde Staten vieren, word ik aan twee belangrijke uitspraken herinnerd die de Here door Zijn profeten gedaan heeft:

„Ziet, dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natiën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is.“ (Ether 2:12.)

Hij heeft ook gezegd:

„En voor dit doel heb ik de grondwet van dit land tot stand doen komen door verstandige mannen, die ik voor dit bepaalde doel heb verwekt . . .“ (LV 101:80.)

Ik wil mij van ganser harte bij de miljoenen mensen aansluiten die dit land, waarin wij leven, naar waarde schatten en vastbesloten zijn te doen wat ze kunnen om de grootste democratische beginselen die door onze vaders die dit land stichtten, werden opgesteld te handhaven. Om dit te bereiken is het uitermate belangrijk dat we getrouwe burgers zijn die de wetten naleven.

Enige tijd geleden zei een jongen tegen mij: „Waarom hebben we zo veel wetten en verordeningen? Waarom kunnen we niet gewoon doen wat we

willen? De Kerk leert dat de mens bestaat, opdat hij vreugde zou hebben en dat de grootste gave van God aan de mens de vrije wil is.“

Ik trachtte hem uit te leggen dat alles in het heelal en het heelal zelf, dat door een goddelijk Schepper werd gemaakt, bestuurd wordt door wetten, die bekend staan als de natuurwetten, en dat we wetten voor het land en voor de mens moeten hebben, zodat er orde kan heersen en de rechten van de mens kunnen worden beschermd, zodat zij die inbreuk maken op de rechten van anderen gestraft kunnen worden. Ik gaf hem verschillende voorbeelden van wat ik bedoelde. Toen spraken we nog enige tijd over de wetten van God en hoe belangrijk het is dat we Zijn geboden onderhouden.

Zonder verder op details in te gaan, zou ik vandaag willen spreken over de wetten, die op het mensdom van invloed zijn. Laten we deze toespraak gemakshalve in drieën splitsen:

Ten eerste: de wetten der natuur

Ten tweede: de wetten van de mens of landswetten

Ten derde: de wetten van God, die met de zaligheid en verhoging te maken hebben.

Laten we eerst over de wetten der natuur spreken. Heeft u er ooit over nagedacht wat er zou gebeuren als we er niet op konden rekenen dat de zon iedere morgen op een bepaalde tijd opkwam? Of als de aarde slechts één dag niet om haar as zou draaien, al was het maar een paar minuten? Of indien de wet van de zwaartekracht

werd opgeheven? Binnen zeer korte tijd zouden de aarde en heel het mensdom zijn vernietigd. Alle hemellichamen worden in de ruimte door wetten beheerst en bewegen zich dienovereenkomstig.

Als ijzer bij verhitting de ene dag zou uitzetten en de andere dag inkrimpen, zou het voor niemand in de wereld mogelijk zijn een machinefabriek te exploiteren of voorwerpen van allerlei soort te vervaardigen. Deze wetten zijn onveranderlijk en moeten van dien aard zijn dat we te allen tijde en onder alle omstandigheden op hen kunnen vertrouwen.

Het zou interessant zijn in gedachten alles na te gaan wat we dagelijks doen en te zien hoe volledig afhankelijk we zijn van de natuurwetten en hoe ze naar de letter moeten worden opgevolgd, willen we ons doel kunnen bereiken.

We hebben mensen op de maan zien lopen en we hebben verbaasd toegezien dat mensen en ruimteschepen van verschillende landen in de ruimte aan elkaar werden gekoppeld. We hebben gezien dat de Viking op weg ging naar Mars, op zoek naar een teken van leven. Als we één van de natuurwetten hadden veronachtzaamd of indien deze niet gewerkt had, zouden de ruimteluchtvaart een totale mislukking zijn geweest en zouden er levens verloren zijn gegaan. We zijn met ontzag vervuld, wanneer we de voorspellingen lezen van de geleerden die zo nauwkeurig de verschijning van kometen en zons- of maansverduisteringen kunnen voorspellen.

Dat alles is slechts mogelijk omdat de Schepper via de natuurwetten de schepping in geordende banen leidt. Een wet is eenvoudig de toepassing van de waarheid. Laat ik uw aandacht vestigen op een paar uitspraken ontleend aan de werken van grote denkers:

Frank Crane: „Waarheid is de logica van het heelal. Het is de verstandelijke beredenering van het lot, het is Godsdenkwijze. En niets dat de mens kan uitvinden of ontdekken kan haar plaats innemen.“

W. Radcliffe: „De waarheid is niet aan verandering onderhevig. Wij kunnen meer over haar betekenis leren of

over de manieren waarop zij wordt toegepast, maar de beginselen zullen altoos dezelfde zijn."

In een openbaring aan Joseph Smith heeft de Here verklaard:

„En verder, voorwaar zeg ik u: Hij heeft alle dingen wetten gegeven, waardoor ze zich volgens hun tijden en stonden bewegen;

En hun loopbanen zijn vastgesteld, namelijk de banen van de hemelen en de aarde, die de aarde en alle planeten omvatten.

En ze geven elkander licht in hun tijden en stonden, in hun minuten, in hun uren, in hun dagen, in hun weken, in hun maanden, in hun jaren — dit alles is één jaar bij God, maar niet bij de mens.

De aarde rolt op haar vleugelen, en de zon geeft haar licht bij dag, en de maan geeft haar licht bij nacht, en ook de sterren geven hun licht, terwijl zij op hun vleugelen in hun heerlijkheid in het midden van Gods macht voortrollen.

Ziet, al deze zijn rijken, en iemand, die enige of het minste van deze heeft aanschouwd, heeft God in Zijn majesteit en macht werkzaam gezien. (LV 88:42-45, 47.)

Of we de natuurwetten al dan niet kennen of begrijpen, ze werken altijd op dezelfde manier. Ook als een kind die wetten niet kent, zal het zich branden als het een hete kachel aanraakt. Als we de wet van de zwaartekracht veronachtzamen, kunnen we ernstig gewond raken. Indien we de natuurwetten kennen, begrijpen en naleven, vinden we daar baat bij en worden we niet bedreigd door de risico's waar mee zij te kampen krijgen die deze wetten veronachtzamen of in strijd ermee handelen.

Datzelfde geldt voor de wetten van een land, of de wetten van de mens. Het is noodzakelijk dat we door wetten worden geregeerd, die niet alleen gemaakt zijn om de boosdoeners in bedwang te houden, maar ook om de rechten van allen te beschermen. Laat ik uit de Leer en Verbonden citeren:

„Wij geloven dat regeringen van Godswege voor het nut der mensen werden ingesteld, en dat Hij de mensen verantwoordelijk houdt voor hun handelingen met betrekking hiertoe,

zowel in het maken van wetten als in het tenuitvoer-leggen er van voor het welzijn en de veiligheid der samenleving.

Wij geloven, dat er geen regering in vrede kan bestaan, tenzij er zulke wetten worden ontworpen en onschendbaar gehouden om iedere persoon getuensvrijheid, eigendomsrechten en bescherming van zijn leven te verzekeren.

Wij geloven, dat alle regeringen noodzakelijk burgerlijke ambtenaren en overheidspersonen vereisen om de wetten er van te handhaven; en dat naar hen, die de wet in gelijkheid en rechtvaardigheid willen dienen, moet worden gezocht, en dat zij moeten worden ondersteund door de stem des volks, indien het een republiek betreft, of door de wil van de vorst. (LV 134:1-3.)

Ons twaalfde artikel des geloofs zegt: Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden."

Het is hoogst belangrijk dat alle burgers op de hoogte zijn van de regeringszaken; dat ze de wetten van het land kennen en begrijpen; en dat zij waar mogelijk actief deelnemen aan het kiezen van en stemmen, voor eerlijke wijze mannen die de regeringszaken moeten regelen.

Velen trekken in twijfel of bepaalde wetten die door hun regering zijn aangenomen, grondwettelijk gezien, wel juist zijn, zelfs al zijn dergelijke wetten grondwettelijk bevonden door de hoogste instanties in het land; zij vinden het nodig de wet te ontduiken. Abraham Lincoln heeft eens opgemerkt: „Slechte wetten moeten in dien zin bestaan, zo snel mogelijk worden ingetrokken. Maar zolang ze nog van kracht zijn, moeten ze streng in acht worden genomen."

Dat is ook het standpunt van de kerken opzichte van het onderhouden van de wet. We zijn het dan ook geheel en al met de volgende uitspraak eens: „De mens die de wet ontduikt, is als de spreekwoordelijke dwaas, die de tak afzaagt, waarop hij zit. En gebrek aan eerbied of ontzag voor de wet is altijd het eerste teken dat een samenleving

onderhevig is aan ontbinding. Eerbied voor de wet is de belangrijkste van alle maatschappelijke deugden, want het alternatief van de heerschappij van de wet is heerschappij van terreur en anarchie." (*Case and Comment*, nummer van maart/april 1965, p. 20.)

Niemand van ons heeft een reden de wet te overtreden of haar in eigen hand te nemen. Christus gaf ons het geweldige voorbeeld een burger te zijn die zich aan de wetten hield toen de Farizeeën, die Hem probeerden te verstrikken zoals de Schriften zeggen, Hem vroegen of het gewettigd was de keizer schatting te betalen. Hij vroeg hun wiens beeld op de schattingpenning stond. Ze antwoordden Hem dat het dat van de keizer was. Toen zei Hij: „Geef dan de keizer wat des keizers is, en God wat Gods is." (Mattheüs 22:21.)

De burgers van elk land hebben de plicht eraan te denken dat zij ieder hun eigen taak hebben en dat zij binnen de grenzen van de wetten van het land waarin zij leven, moeten werken. Ik haal nogmaals de Leer en Verbonden aan:

„Wij geloven, dat alle mensen verplicht zijn de respectieve regeringen, waaronder zij behoren, te steunen en te handhaven, terwijl zij in de aan hen onafscheidelijk verbonden en onvervreembare rechten worden beschermd door de wetten van die regeringen, en dat opruien en opstand voor iedere aldus beschermde burger onbetamelijk zijn, en dienovereenkomstig moeten worden gestraft, en dat alle regeringen het recht hebben wetten in te stellen, die volgens hun eigen oordeel het meest doeltreffend zijn om het algemeen belang te verzekeren, doch echter terzelfder tijd de getuensvrijheid moeten houden." (LV 134:5.)

Wat de wetten van God betreft: deze zijn net zo duidelijk, en bindend en onherroepelijk als de natuurwetten. Of wij al dan niet slagen in dit leven, of wij geluk of verdriet hebben, hangt af van onze kennis en het toepassen van deze wetten in ons leven. Ons wordt gezegd:

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond." (LV 130:20, 21.)

Wij geloven dat het evangelie de wetten des levens bevat met betrekking tot onze menselijke verhoudingen, ons zedelijk en geestelijk leven — wetten die van evenveel waarde zijn als de natuurwetten in de wereld van de natuurlijke dingen.

De profeet Joseph Smith onderkende hoe belangrijk het was kennis te verwerven en de wet te gehoorzamen. Hij instrueerde de heiligen:

„Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen.

En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn." (LV 130:18, 19)

Het woord des Heren is zo duidelijk „En er moest geduwd worden, en er moest getrokken worden", uitgebeeld door dit detail van Torlief Knaps' Handkar Pioniers Monument op Temple Square.

voor ons en Zijn wetten zo duidelijk op ons geluk gericht dat het moeilijk te begrijpen is, waarom er mensen zijn die menen dat hun eigen oordeel beter is, die Gods wetten veronachtzamen en zo ellende en verdriet over zichzelf brengen. De profeet Jakob gaf de raad:

„Daarom broederen, tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen. Want ziet, gij weet zelf, dat Hij raad geeft met wijsheid, met rechtvaardigheid en met grote barmhartigheid over al Zijn werken." (Jacob 4:10.)

En uit de grond van zijn grote wijsheid heeft Salomo gezegd:

„Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.

Ken Hem in al uw wegen, Dan zal Hij uw paden recht maken." (Spreuken 3:5, 6.)

De verkeerstekens in het evangelie van Jezus Christus zijn duidelijk. We hebben de tien geboden, zoals bij voorbeeld:

„Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

Gij zult niet doodslaan, echtbreken, stelen, geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste." Gedenk des sabbatdag, dat gij die heiligt." enz. (Exodus 20:3, 13-16, 8.)

Christus heeft ons verteld wat het grootste gebod in de wet is:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod, het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf." (Mattheüs 22:37-39.)

Het is onmogelijk te schatten welk een uitwerking deze twee geboden op de wereld zouden hebben. We kunnen er niet genoeg de nadruk op leggen. Vrede en gerechtigheid zouden heersen.

We hebben ook nog andere Schriften als gids. Die bevatten de woorden van de Here, die rechtstreeks door God via openbaring door Zijn uitverkoren profeten gegeven zijn, onder wie onze eigen president en profeet Spencer W. Kimball. Door hem spreekt de Here heden ten dage. Wij kunnen het eeuwige leven verkrijgen

door deze leringen te aanvaarden en na te leven. Laten we allen de moed hebben met Paulus te zeggen:

„Want ik schaam mij het evangelie niet, want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft . . ." (Romeinen 1:16.)

De Here heeft gezegd:

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozes 1:39.)

Dat was zo belangrijk voor Hem dat Hij Zijn leven gaf en door Zijn zoen-offer maakte Hij het mogelijk te worden opgewekt en te genieten van de onsterfelijkheid en onze verhoging. Wat zijn we gelukkig zegeningen te ontvangen en als zendingen te mogen optreden om Hem te helpen Zijn geweldige doel te bereiken.

We hebben dit bindende contract:

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte." (LV 82:10.)

En we hebben deze waarschuwing:

„Hij, die Mijn wet ontvangt en deze nakomt, is Mijn discipel; en hij, die zegt, dat hij deze ontvangt en ze niet nakomt, is Mijn discipel niet, en zal uit uw midden worden uitgeworpen;" (LV 41:5.)

Op deze manier moet het ons allen duidelijk zijn dat er zoals mijn jonge vriend scheen te denken, geen verschil is tussen enerzijds de leringen van de Kerk dat „ . . . de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben" en dat de „vrije wil van de mens de grootste van alle gaven Gods" is, en anderzijds het feit dat we wetten moeten hebben. We hebben de vrijheid om te kiezen voor het naleven van de wetten waarop de zegeningen zijn gebaseerd en het genieten van die zegeningen, en we kunnen kiezen voor het niet naleven van de wet, met als gevolg dat we nooit de vreugde die voor ons was weggelegd in haar volheid zullen smaken.

Ik besluit met de geweldige belofte van de Here:

Ziet, gezegend zijn zij, zegt de Here, die overeenkomstig Mijn geboden naar dit land zijn gekomen met het oog alleen gericht op Mijn eer.

Want zij, die leven, zullen de aarde

beërven, en zij, die sterven, zullen van al hun arbeid rusten, en hun werken zullen hen volgen; en zij zullen een kroon ontvangen in de woningen Mijns Vaders, die Ik voor hen heb bereid.

Ja, gezegend zijn zij, wier voeten op het land Zion staan, en die Mijn evangelie hebben gehoorzaamd; want zij zullen als hun loon het goede der aarde ontvangen, en deze zal met haar ganse kracht voortbrengen.

En ook zullen zij worden gekroond met zegeningen van omhoog, ja, en met niet weinig geboden, en met openbaringen in hun tijd, zij, die getrouw en ijverig voor Mij zijn.

Daarom geef Ik hun een gebod, aldus luidende: Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen. (LV 59:1-5.)
Ik getuig dat deze dingen waar zijn, in de naam van Jezus Christus. Amen.

De leer niet meer verdragen?

DOOR L. TOM PERRY
Van de Raad der Twaalven

Ik vind het altijd plezierig iets te vroeg te zijn op een algemene conferentie. Ik loop dan graag door de gangen van de Tabernakel om de bezoekers te begroeten. Mij wordt dan duidelijk dat hier mensen uit de hele wereld vergaderd zijn.

Hoewel sommigen een andere taal hebben is er toch sprake van contact. Wanneer men iemand uit een ander land namelijk een hand geeft en aankijkt, bemerkt men een speciale band; er bestaat ware broederschap die niet aan landsgrenzen gebonden is.

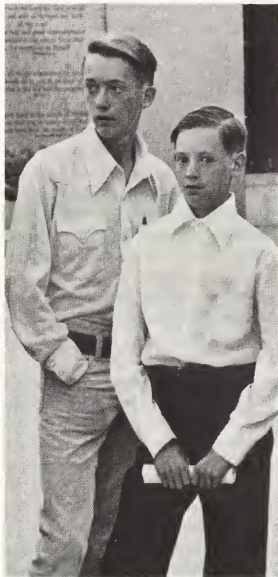
Wij hebben op deze conferenties vaak het woord speciaal gericht tot onze landgenoten, inwoners van het land waar het hoofdkantoor van de kerk staat. Als dat voorkomt kijk ik belangstellend naar de gezichten van hen die een tolk nodig hebben en dan lees ik op die gezichten meer dan beleefde aandacht. Zij zijn echt belangstellend en begrijpend. Ik geloof dat dat juist is, want als ik de geschiedenis bestudeer zie ik daar een gemeenschappelijk thema dat steeds terugkeert.

Wij houden van ons grootse land en wij houden ook van uw land, omdat daar uw thuis is. Onlangs heb ik de mooie opdracht ontvangen om te helpen bij het voorbereiden van de feestelijkheden voor het tweehonderdjarig bestaan van de Verenigde Staten van Amerika. Ik heb nog nooit eerder een opdracht ontvangen die mij zo'n duidelijk inzicht in de geschiedenis gaf, noch de gelegenheid gehad om de werkwijze van de regering zo goed te bestuderen.

Enkele maanden geleden werd mij gevraagd een bijzondere vergadering te helpen voorbereiden, waarvoor vele kerkelijke leiders uit ons land werden uitgenodigd. Het doel van deze vergadering was de deelname te bevorderen van de godsdienstige groeperingen aan de viering van het tweehonderdjarig bestaan. Ongeveer vierhonderd leiders hebben in Washington vergaderd. Wij hebben twee dagen lang gediscussieerd over de wijze waarop wij zouden kunnen meewerken aan deze fijne gebeurtenis.

Vele kerkelijke leiders heb ik leren respecteren en bewonderen. Ik heb echter ook mijn bedenkingen over een aantal leiders van de zogenaamde vrijzinnige kerken.

Het programma duurde twee dagen. Tijdens een deel van het programma werden wij opgedeeld in discussiegroepen van ongeveer twintig personen. In deze periode moesten wij bespreken welke rol de kerken zouden kunnen spelen bij de feestelijkheden. Na afloop van de eerste dag besprak ik met een intelligente jonge collega, die ik had uitgenodigd met mij deze vergadering bij te wonen, de mogelijkheid de gezamenlijke kerken in dit land een verklaring uit te laten geven. Deze verklaring zou onze dank aan God tot uitdrukking moeten brengen voor zijn leiding bij het tot-stand-komen van de Verenigde Staten van Amerika en een bevestiging zijn van onze voortdurende behoefte aan goddelijke leiding. Ik weet niet tot hoe laat deze jongeman die avond is op-

gebleven, maar aan het ontbijt kwam hij met een uitstekend ontwerp van de voorgestelde verklaring voor de dag.

Toen wij ons die morgen verzamelden stelde ik mij veel voor van die presentatie van deze mogelijkheid in onze discussiegroep. Mijn enthousiasme verdween alras. Wij ontdekten meteen dat het merendeel van dit groepje kerkelijke leiders niets wilde weten van zo'n verklaring waarin sprake was van de Here, onze God. Zij beweerden dat zo'n verklaring aanstootgevend zou zijn voor de atheïsten. Immers, zo stelden zij, hadden atheïsten ook recht op hun geloof. Natuurlijk was ik het er helemaal mee eens dat alle mensen het recht hebben hun vrije wil uit te oefenen, maar ik sprak krachtig tegen dat wij onze vaste overtuigingen dan maar moet inslikken, omdat wel eens niet iedereen het ermee eens zou kunnen zijn. Hoe meer punten wij aanvoerden, des te meer tegenwerking ondervonden wij. Wij konden noch onze, noch enige andere verklaring uit onze groep persen.

Ik was zo ontsteld over dat volkomen falen van onze pogingen dat ik mij gedwongen voelde uit te zoeken wie de aanvoerder was van onze tegenstanders. Nadat ik met hem gesproken had, was mijn ontsteltenis nog veel groter. Dit was nu een man met een indrukwekkende serie titels, een godgeleerde, een leider van een christelijke gemeente. Hij beantwoordde mijn vragen ongeveer als volgt: Vraag: „Geloof u niet dat God in de beginperiode van dit land de leiders heeft geïnspireerd, bij het ontstaan van deze grootse staat?”

Antwoord: „Bij mijn studie heb ik nergens het bewijs kunnen vinden dat God ooit de leiding heeft genomen in aangelegenheden van de mensen.”

Vraag: „Hoe kunt u met zulke ideeën elke week de kansel beklimmen om uw gemeente in de christelijke leer te onderwijzen?”

Antwoord: „Nou dat is helemaal zo moeilijk niet, ik roep een representatief aantal gemeentelieden op en zoek uit hoe zij denken. Het resultaat daarvan predik ik.”

Ik wil herhalen dat ik tijdens mijn verblijf in Washington voor deze vergade-

ring vele toegewijde, fijne kerkelijke leiders heb leren kennen, maar het moet mij van het hart dat ik na deze reis met groeiende zorg de tendens bezie, die zich niet alleen in ons land maar over de hele wereld voordoet, om van de kansel de leerstellingen van de mensen te prediken in plaats van het woord van God.

Het was een grote teleurstelling voor mij dat er geen verklaring van dank aan onze eeuwige Vader was uitgesproken, noch uitgesproken zou worden, door deze grote groep kerkelijke leiders. Ik verliet deze vergadering echter met het vaste voornemen mijn stem tijdens dit jubileumjaar tenminste wat betreft twee punten te zullen verheffen.

In de eerste plaats wil ik binnenin mij de moed ontwikkelen om, wat ik geloof dat juist is, door dik en dun te verdedigen. Ik wil plechtig verklaren dat ik een persoonlijk getuigenis heb dat de hemelen niet gesloten zijn. De Here gaat voort al zijn kinderen op aarde te leiden als zij maar naar zijn stem willen luisteren. Ik zal onderwijzen dat het mijn vaste overtuiging is dat de grondslag van elke rechtvaardige regering de wet is die de mens van de Here heeft ontvangen om hem bij zijn inspanningen te helpen. Rechtvaardige regeringen worden door God geleid. De schriftuur die president Tanner heeft aangehaald is van toepassing op ons land, op deze regering: „En voor dit doel heb ik de grondwet van dit land tot stand doen komen door verstandige mannen, die ik voor dit bepaalde doel heb werkt, en ik heb dit land door bloedvergieven vrijgekocht.” (LV 101:80.)

Ik ben vastbesloten alles te doen wat ik kan om hetzelfde geloof levend te houden dat de stichters van ons land koesterden.

George Washington heeft eens gezegd: „De mensen weten dat het onmogelijk is rechtvaardig te regeren zonder God en de bijbel.”

De zevende president van de Verenigde Staten, Andrew Jackson, heeft gezegd: „De bijbel vormt de grondslag van deze republiek.”

Vandaag wil ik in uw bijzijn opnieuw bevestigen dat ik geloof dat de Here God nog altijd de aangelegenheden

van zijn kinderen regeert. Zijn wet moet het fundamentele vormen van alle landswetten. Wij moeten bereid zijn zijn goddelijke wet te verdedigen en te eerbiedigen.

In de tweede plaats wil ik mij openlijk verzetten tegenieder die zijn eigen leerstellingen zo belangrijk vindt dat hij denkt met zijn verlichte geest de wetten van God te mogen veranderen. Deze goddelijke wetten kunnen niet veranderd worden door een hoofdelijke stemming, waarbij de meerderheid beslist. De mensheid zal deze macht ook nooit ontvangen.

Laat mij u een voorbeeld geven, hoe de zogenaamde verlichte geesten proberen de heilige instelling die wij huwelijk noemen met hun foute leerstellingen te vernietigen. Hier volgt iets uit een recente publicatie, een van de vele die ik van bezorgde burgers heb ontvangen. Zij luidt:

„Op grond van bewijzen stellen enkele onderzoekers dat de instelling, die wij huwelijk noemen, en die door de jaren heen reeds aangepast is aan de behoeften van een veranderende gemeenschap, in de toekomst langzamerhand verouderd zal raken. In hun ogen openbaart het huwelijk zich niet meer als een godsdienstige instelling noch als iets dat wettelijk vereist is, maar gewoon als een sociologisch feit.” (William H. Masters en Virginia E. Johnson. *The Pleasure Bond*, Toronto en Boston, Little. Brown and Co., p. 179.) Zij roepen hier om een nieuwe christelijke benadering van het huwelijk. Zij stellen dat het dogmatisme moet wijken voor het humanisme, ook al gaat het langzaam en met tegenzin. Zij vragen aandacht voor de onderzoeken die naar zijn bewerken bijna met zekerheid aantonen dat buitenechtelijke betrekkingen kunnen dienen als middel om trouw aan God te betonen.

Ik ben van mening dat dergelijke leerstellingen lijnrecht in tegenstelling zijn met de aanwijzingen die de Here de mensheid heeft gegeven. Wanneer ik de natuurlijke orde in de goddelijke opzet van deze aarde beschouw, vind ik geen enkel bewijs dat Hij het ooit nodig heeft gevonden verbeteringen aan te brengen. De aarde draait nog altijd in dezelfde richting om haar

as. De hoek die de as van de aarde maakt is onveranderd. De vicieuze cirkel loopt noch altijd van de zee naar de wolken, vandaar naar de aarde en via de rivieren weer naar de zee. De cirkelgang blijkt nog altijd te voldoen en het programma is nooit veranderd. Dezelfde vaste lijn vind ik in de goddelijke wet die voor de mensheid werd vastgesteld. In het prille begin stelde Hij:

„Het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken die bij hem past.

Toen deed de Here God een diepe slaap op de mens vallen; en terwijl deze sliep, nam Hij een van zijn ribben en sloot haar plaats toe met vlees. En de Here God bouwde de rib, die Hij uit de mens genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot de mens.

Toen zeide de mens: Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; deze zal ‚mannin‘ heten, omdat zij uit de man genomen is. Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Genesis 2:18, 21-24.) De band tussen man en vrouw is heilig voor de Here, is iets waar niet mee geknoeid mag worden. De huwelijksband was onontbeerlijk voor de Here God om de mens zijn zending te laten volbrengen en aan Zijn doel te laten beantwoorden. De Here had de hemelen en de aarde immers met een doel geschapen.

Door de eeuwen heen heeft Hij gesteld dat Zijn goddelijke wet is om deze heilige band tussen man en vrouw te versterken en te beschermen. Toen Mozes behoefte voelde aan wetten om de kinderen Israels te regeren, was een van de geboden die de Here hem gaf: „Gij zult niet echtbreken.” (Exodus 20:14.)

Later, toen de Eniggeborene Zoon op aarde was, bevestigde Hij met grote nadruk deze eeuwige wet: „Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken.

Maar Ik zeg u: Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.” (Mattheüs 5:27, 28.) Zoals te lezen is in het Boek van Mor-

mon heeft de Here bij zijn instructies op het Amerikaanse werelddeel precies dezelfde leerstelling gegeven: „Gij zult niet echtbreken.” (Mosiah 13:22.)

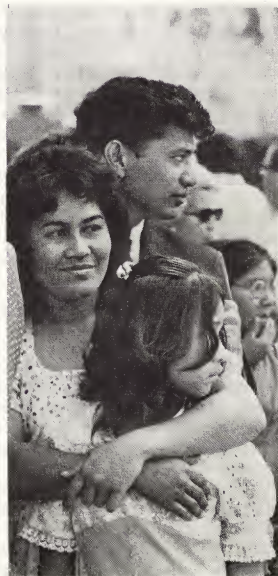
Ook in onze hedendaagse schriftuur vinden wij deze zelfde instructie: „Gij zult geen overspel plegen; en hij, die overspel pleegt, en zich niet bekeert, zal worden uitgeworpen.” (LV 42:24.)

Er heeft nog nooit een tegenstelling bestaan in de goddelijke wetten en die zal er ook nooit komen. In tekst na tekst vinden wij door de eeuwen heen dezelfde goddelijke boodschap; die niet veranderd kan worden, zeker niet door de mens.

Daarom wil ik heden de waarschuwing van de apostel Paulus herhalen: „Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar, omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtfels keren. (2 Timoteüs 4:3, 4.)

Ik getuig tot u dat de wetten van God consequent zijn en dat zij niet zullen veranderen. Wanneer wij ons leven aanpassen aan zijn wetten, zullen wij met vreugde worden beloond en er zal vrede in ons wonen tijdens ons verblijf op aarde. Wanneer wij echter zijn wetten verdraaien of veronachtzamen vallen wij onder Gods oordeel. Zo zeker als dat zal geschieden, zo zeker zullen wij dan worden onderworpen aan intens verdriet en berouw. Laat ons de woorden van de psalmist indachtig zijn, die schreef: „Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daarop wonen.” (Psalm 24:1.)

Moge de Here ons de moed schenken om op tekomen voor wat wij als waar ervaren. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Geloven en werken in het Verre Oosten

DOOR Y. KOMATSU
Assistent van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters, vrienden. Nederig sta ik hier voor u en dank mijn Vader in de hemel voor de kans en het genot in deze halfjaarlijkse conferentie te mogen zijn. Ik heb genoten van de wonderbaarlijke geest en het advies, door onze profeet, president Spencer W. Kimball en al de algemene autoriteiten van de kerk gegeven. Ik hoop en bid dat de Geest des Heren mij wil leiden, dat ik die dingen zeg die de geest van deze conferentie zullen versterken.

In het Nieuwe Testament lezen we de woorden van Johannes: „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe.” (Johannes 3:16.)

Wegens de grote liefde die onze Vader in de hemel voor zijn kinderen op deze aarde koestert, gaf Hij ons de kans een aards leven door te maken en een weg te bereiden dat we door de Heiland Jezus Christus na dit aardse leven in Zijn tegenwoordigheid konden terugkeren.

Tijdens zijn bediening heeft de Heiland gezegd: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven . . .” (Johannes 11:25, 26.)

Verder heeft de Heiland gezegd: „Wie in Mij gelooft, gelooft niet in Mij, maar in Hem, die Mij gezonden heeft . . .” (Johannes 12:44.) Wij, die lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heili-

gen der Laatste Dagen zijn, begrijpen en geloven net als vele anderen uit de christenwereld dat er een God is en dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God en de Heiland der wereld.

Toch wordt in het Verre Oosten in de vele Aziatische landen van vandaag, waar het grootste deel van de wereldbevolking leeft, deze eenvoudige waarheid niet begrepen en aanvaard als het plan van God voor zijn kinderen op aarde.

Het werk van de Here boekt echter vooruitgang onder het volk van Azië. Tien jaar geleden waren er drie zendingsgebieden in het Verre Oosten; tegenwoordig zijn er vijftien zendingsgebieden en vijf ringen.

In de interregionale conferenties, die onlangs voor Japan, de Filipijnen, Taiwan, Hong Kong en Korea gehouden werden was het een geweldige belevenis de vreugdetranen van de leden van de kerk te zien, toen ze naar president Spencer W. Kimball, onze profeet, en naar andere algemene autoriteiten luisterden.

Naar verluidt woonden 45.000 leden en niet-leden de interregionale conferenties in deze landen bij. Voor vele leden en niet-leden van de kerk was dit de eerste keer dat zij het meemaakten een levende profeet van God te horen spreken.

In Tokio, toen president Kimball een voorstel deed voor het bouwen van een tempel, was er van vreugde en geluk een spontaan applaus van de zijde van de aanwezigen; vervolgens

toonden dezen hun stille waardering met tranen, en staken hun hand op om het voorstel te steunen. In de andere landen waar een interregionale conferentie werd gehouden, verleenden de leden met vreugde hun steun aan het voorstel dat door de president gedaan werd ten aanzien van de eerste tempel die in Azië gebouwd zou worden.

Het was een geweldige belevenis te zien hoe president Kimball de leden van de Kerk in Azië raad gaf en hun gezicht te zien stralen van waardering en liefde wegens de leiding die zij ontvingen.

President Kimball spoorde de leden van de kerk in de verschillende landen ertoe aan volgens het evangelie van Jezus Christus te leven en de geboden van de Here te onderhouden. Hij herinnerde hen eraan hoe belangrijk en noodzakelijk het is meer genealogisch werk te doen en legde er de nadruk op hoe belangrijk het is een tempelhuwelijk te sluiten. Deze geweldige zegen staat binnen een paar korte jaren de leden van de kerk te wachten, wanneer de tempel gebouwd is. Voor sommigen zal het slechts een paar uur van huis zijn, terwijl het voor anderen een lange reis zal zijn. Maar voor niemand zo ver als Hawaï, waar het merendeel van de leden nu heen gaat. President Kimball heeft er ook de nadruk op gelegd hoe belangrijk het gezin is en het opvoeden tot jongemannen die waardig zijn om op zending te gaan.

Indien we de boodschap van het evangelie aan de uitgebreide bevolking van de landen in Azië willen brengen, moeten we grotere stappen maken in het zendingswerk en ons houden aan de raad van president Kimball door onze jongemannen plaatselijk voor te bereiden op dit geweldige werk. Het zal de energie van elk lid van de kerk in Azië vergen en we moeten gehoor geven aan de oproep van president McKay, dat „ieder lid een zending” moet zijn in zijn dagelijks leven. Voor vele leden van de kerk waren de interregionale conferenties wonderen, want ze hadden nooit gedroomd dat de dag zou komen, dat zij persoonlijk naar een profeet konden luisteren, of dat ze onder hun moeilijke omstan-

digheden een interregionale conferentie zouden kunnen bijwonen.

Ik word aan een uitspraak van een profeet uit het Boek van Mormon herinnerd, die zei:

„En nu wilde ik, Moroni, iets aangaande deze dingen zeggen; ik zou de wereld willen tonen, dat geloof dat gene is, wat men hoopt en niet ziet; getuist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na beproeving van uw geloof.

Want als er geen geloof onder de menskinderen is, kan God geen wonder onder hen verrichten; daarom toonde Hij Zich niet, alvorens zij geloof hadden.

En evenmin heeft iemand te eniger tijd wonderen gewrocht, dan na zijn geloof; daarom geloofden zij eerst in de Zoon van God. (Ether 12:6, 12, 18.)

De vele leden van de kerk in de verschillende landen oefenen zeer zeker het geloof om de geweldige zegeningen van de interregionale conferenties te ontvangen.

Van vele geloofsversterkende voorvallen waren de leden van de kerk getuige, toen ze zich in hun respectievelijke landen op de interregionale conferentie voorbereidden.

Mag ik u een belevenis vertellen die plaats vond op het eiland Okinawa in een district van Amerikaanse militairen? Toen de leden op Okinawa zich vol opwindend aan het voorbereiden waren om naar Tokio te gaan, dat bijna 1.450 km ver weg is, naar de interregionale conferentie, ontdekten de jonge mensen van de Servicemen's Branch dat een actief jong gezin van Okinawa niet van plan was met de rest van de gemeente mee te gaan. Desgevraagd verklaarde de trouwe broeder dat hij het zich financieel niet kon permitteren.

De jonge mensen van deze Servicemen's Branch staken de hoofden bijeen en troffen voorbereidingen voor de verkoop van koekjes om het nodige geld bijeen te brengen om dit gezin naar de conferentie te kunnen laten gaan. De jonge mensen bakten koekjes bij hun ouders thuis. Later, toen ze druk bezig waren met de verkoop, werden ze aangenaam verrast toen ze de militairen aanspraken om hun

koekjes te kopen en hun het doel van hun project uiteenzetten. Zonder aarzelen kochten die militairen allemaal koekjes en ze gaven meer dan de prijs. Het verheugende resultaat was dat dit jonge gezin uit Okinawa mee naar de conferentie in Tokio kon gaan.

De jongelui van de Servicemen's Branch hebben zo allemaal een geweldige les gekregen in geven en liefhebben. Ze leerden uit ervaring dat mensen die werkelijk voor anderen voelen en iets van hun tijd, talenten en bezittingen voor het bestwil van anderen geven, degenen zijn die werkelijk de grootste zegeningen des levens ontvangen.

De profeet Joseph Smith vertelt ons over liefde op deze manier: „Het is een oud gezegde, dat beproefd is gebleken, dat liefde zich bij liefde voegt. Laat ons liefde betonen, ja, het ganse mensdom onze liefde geven, en dan zal de Here ons met een eeuwige toename van liefde zegenen, ja, laten wij ons brood op de wateren werpen, dan zullen we het na vele dagen vinden, honderdvoudig toegenomen. Vrienderschap is als broeder Turley in zijn smederij, waar hij ijzer aan ijzer smeedt; de menselijke familie wordt door vriendschap ook aaneengesmeed door de aangename invloed ervan”. (LvdpsJ, p. 335.)

De vele leden van de kerk in Azië ontvangen ook zegeningen van de Here, omdat ze in koren zongen, in de culturele programma's dansten of dienst deden in de verschillende comités in de diverse landen.

Onze tijd en onszelf geven om het bestwil van anderen is belangrijker in het leven dan het geven van stoffelijke dingen. Dit belangrijke deel van het evangelie is de eigenlijke basis van Gods geboden, want Hij heeft gezegd: „ . . . Gij moet de Here, uw God liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.

Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf . . .” (LV 59:5, 6.)

Broeders en zusters, vrienden, dat betekent dat men dingen voor en met zijn naasten doet. Hij bezoekt de zieken en de nooddriftigen. Hij ondersteunt de ontmoedigden en geeft

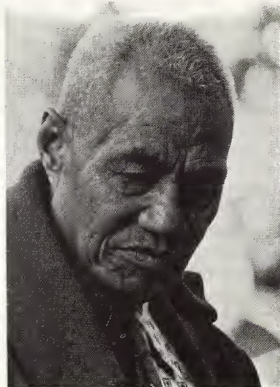
iedere keer weer bemoediging, terwijl hij het geluk van anderen zoekt.

Robert Louis Stevenson (Schots schrijver, 1850-1894) heeft gezegd: „Indien we vrienden willen hebben, moeten we veel bewondering tonen en vrij van naijver zijn; ons zeer verheugen in het goede in anderen; met zulk een ruim hart liefhebben dat uw liefde een dierbaar bezit wordt, bij afwezigheid of vriendelijkheid.”

wanneer we actief in de kerk bezig zijn en onszelf geven in het huisonderwijs, het huisbezoek of het begeleiden van pasbekeerde gezinnen, tonen we onze liefde voor onze naasten. De Heiland heeft gezegd: „Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk ik u heb liefgehad.” (Johannes 15:12.)

Broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis, dat ik weet dat het evangelie waar is. Ik weet dat God leeft en dat Hij onze geboden hoort en verhoort, en dat Jezus is de Christus, de Eniggeborene van de Vader, de Zoon van de levende God en de Heiland van de wereld. Joseph Smith was de profeet die door God werd geroepen in deze laatste dagen om het evangelie in zijn volheid terug te brengen.

En ik geef u dit nederig getuigenis dat ik weet dat president Spencer W. Kimball heden een profeet van God op deze aarde is die het werk des Heren hier op deze aarde leidt. Ik geef u nederig dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Niet in ons eentje

DOOR ROBERT D. HALES
Assistent van de Raad der Twaalven

Broeders en zusters, ik voel het als een zegen dat ik hier op deze kansel kan staan. Ik voel de inspirerende geest van hen die hier gestaan hebben vanaf de eerste conferentie, die 108 jaar geleden in dit gebouw gehouden werd en voel de inspirerende invloed van de getuigenissen die vandaag gegeven zijn. Er is geen betere man om als spreker op te volgen dan Adney Y. Komatsu. Hij is een man van God, eenvoudig en nederig, met wie ik de rest van mijn leven in dienst van de Here hoop door te kunnen brengen. De inspirerende invloed van het koor was ook duidelijk voelbaar. Deze dingen maken het mij mogelijk een onderwerp te bespreken dat mij na aan het hart ligt.

Sta met mij even aandachtig stil bij het gezegde „Wij kunnen het niet alleen“. De getuigenissen die wij hebben zijn dikwijls voor iedereen verschillend. Wij hebben allemaal de Geest van Christus gekregen bij onze geboorte. Die vormde een gave. Tijdens ons leven hebben we allemaal een getuigenis ontwikkeld, dat we met de hulp van de Heilige Geest hebben verkregen. We mogen weten dat God leeft. We mogen weten dat Jezus de Christus is. We mogen weten dat Hij zijn leven voor onze verlossing heeft gegeven, dat Hij opgestaan is opdat wij zullen leven en dat Hij vandaag leeft. Wij mogen weten dat Joseph Smith De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hersteld heeft in de bedeling van de volheid des tijds. Ja, we leven in die

bijzondere tijd die „de laatste bedeling“ voor de wederkomst van Jezus Christus is. We leven in de „volheid des tijds“, een tijd waarin de schriftuur die is geopenbaard praktisch alle teksten omvat die de mens tot zijn beschikking heeft. Wij mogen weten dat president Spencer W. Kimball een profeet van God is, die begiftigd is met alle sleutels van het priesterschap om deze kerk door openbaring te leiden in de laatste dagen. Maar, broeders en zusters, hoe komt het dan dat sommigen van ons, ondanks al deze kennis, een belangrijk ding niet leren, namelijk dat wij niet in dit leven gekomen zijn om er in eigen kracht door te gaan?

U kunt uw daden niet verborgen voor uzelf en anderen. Bij Shakespeare zegt Polonius aan zijn zoon, Laërtes:
Maar bovenal: wees steeds trouw aan uzelf

En daaruit volgt, als op de dag de nacht dat gij tegen niemand vals kunt zijn. (*Hamlet*, 1. III.)

Deze goede raad moet worden gebruikt om te laten zien hoe je trouw moet zijn aan jezelf, maar ook aan je medemens. Iemand die „op zichzelf“ is sluit zich af van het licht van Christus, stelt zichzelf bloot aan allerlei verleiding. Het evenwicht tussen de zorg die wij hebben voor anderen en de zorg die anderen voor ons hebben vormen de kern van het leven. Wij hebben de geïnspireerde hulp van anderen nodig, die voorkomt dat wij onszelf misleiden. Het is altijd een raadsel voor me geweest, waarom

zeer verstandige mensen zich soms afsluiten van de Geest van God.

Ik geef hier mijn getuigenis dat wij bij onze hemelse Vader waren vóór we in dit leven kwamen. De Schriften maken ons dat duidelijk. Wij weten ook dat wij hebben gekozen voor het natuurlijke lichaam, om te leven in deze staat, om te leven naar Zijn geboden, om tegenslagen te ondervinden. Deze tegenslagen dienen om ons sterk te maken; zoals staal gehard wordt in het vuur, zo sterkt het overwinnen van moeilijkheden onze geest. Het is ook onderdeel van Gods plan dat wij niet op ons eentje naar Hem kunnen terugkeren. Jakobus maakt dit het best duidelijk: „Geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood. Het evangelieplan vereist geven en nemen. Geloof alleen is niet genoeg. We hebben „werken“ nodig, moeten dienen en gediend worden. Alléén lukt het niet.

De vele zendingen die we in dit leven te doen hebben kunnen niet met succes volbracht worden zonder de hulp van anderen. Onze geboorte verlangt aardse ouders, onze zegeningen als kind, onze doop, het opleggen van de handen voor de gave van de Heilige Geest, het ontvangen van het lidmaatschap van Zijn kerk, ordening tot het priesterschap, op zending gaan, trouwen, het krijgen van onze eigen kinderen, zegeningen bij ziekte en in tijd van nood, dat alles vereist hulp van anderen en het geven van hulp aan anderen.

Wanneer we terugkeren naar onze hemelse Vader, wil Hij dat wij niet alleen komen, Hij wil dat wij terugkeren met onze families en hen, die wij op onze levensweg geholpen hebben. Bij het voorbereiden van deze toespraak werd het me heel duidelijk dat het evangelieplan draait om het feit dat wij in dit leven, in iedere staat, van elkaar afhankelijk zijn.

Het is duidelijk dat wij lichamelijke onvolmaaktheden hebben, onvolmaaktheden van geest en verstand, dat we niet volmaakt zijn. En om die reden zijn we afhankelijk van anderen. Wij moeten zelfstandig zijn maar dat betekent niet dat wij de hulp van anderen niet nodig hebben. We kunnen

geen getuigenis krijgen zonder de hulp van de Heilige Geest. Wij kunnen geen genealogisch werk doen zonder de hulp van hen die voor ons kwamen, onze voorouders. Wij zijn hier om te zien of wij „de minsten van deze onze broeders“ willen dienen en toen ik tot de algemene autoriteiten toetrad, ontdekte ik dat de president van de kerk, zijn raadgevers en de twaalf apostelen zichzelf beschouwen als de minsten van ons.

Een rechtvaardig God heeft ons hier op deze aarde geplaatst, waar we lijden en onvolmaaktheid overal tegenkomen. Dit leven is nodig omdat we er ervaringen mee opdoen die we nergens anders kunnen opdoen. Het leven van hiervoor en het leven dat we hierna zullen hebben zal onze lichamen en geesten en ons verstand in een meer volmaakte staat laten. Maar we hadden niet de gelegenheid en zullen de gelegenheid ook niet krijgen om onszelf te geven op dezelfde manier als in dit leven. Wat een simpel evangeliebeginsel. Door dit leven, te lijden en te dienen realiseren wij een essentieel onderdeel van het evangelieplan. Toen ik luitenant bij de luchtmacht was koos ons eskadron als motto: „Keer weer met eer“. We beseften dat deze leus van toepassing was op alle leden van de groep. Zij was niet alleen op ons persoonlijk van toepassing. Wij vlogen met straalvliegtuigen in vingerformatie.

Ik zal het u uitleggen. Houd uw duim onder uw hand met de vingers uitgestrekt. U ziet nu een formatie van vier vliegtuigen. Ze vormen een leider en drie begeleiders. U wordt links en rechts beschermd en de leider concentreert zich op zijn doelwit. We hadden allen door bittere ervaring geleerd dat een vliegtuig alleen, uit formatie, onbeschermd was en zeker zou worden vernietigd.

Waarom toch willen velen van ons alleen door het leven gaan en hen die ons liefhebben veel van de vreugdes en zegeningen onthouden die verkregen worden door delen? Het beginsel van hulp verlenen aan iemand in nood is goed weergegeven in de ontroerende liefdesgeschiedenis van Thomas Moore, een bekend lers dichter uit de 19de eeuw.

Toen hij van een zakenreis terugkwam ontdekte hij dat zijn vrouw zichzelf opgesloten had in haar slaapkamer en had gezegd niemand te willen ontvangen. Men vertelde Moore het verschrikkelijke nieuws, dat zijn mooie vrouw pokken had gekregen en dat haar melkwitte huid nu getekend was door de pokken. Zij had zichzelf in de spiegel gezien en had geëist dat de luiken voor de ramen dicht zouden blijven, dat zij haar man nooit meer zou zien. Thomas Moore luisterde niet. Hij ging naar boven, naar de verduisterde kamer, en wilde een lamp aansteken. Zijn vrouw smeekte hem haar in het donker te laten. Zij wilde haar man de aanblik van haar getekende lichaam besparen. Zij vroeg hem weg te gaan.

Moore ging naar beneden en bracht de rest van de nacht door met bidden en schrijven. Hij had nog nooit een lied geschreven, maar die nacht schreef hij niet alleen woorden maar componeerde hij er ook muziek bij. Toen het daglicht aanbrak keerde Moore terug naar de donkere kamer van zijn vrouw. „Ben je wakker?“ vroeg hij. „Ja“, zei ze, „maar ik wil niet dat je me ziet, alsjeblieft dwing me niet, Thomas.“

„Dan zal ik voor je zingen,“ zei hij. Thomas Moore zong het lied voor zijn vrouw dat vandaag nog steeds van kracht is.

*Gelooft me, als al uw
dierbare schoonheid
Waar ik tot nog toe zo verlied
naar staarde*

*Morgen zou veranderen, zou
verdwijnen uit mijn armen
Zoals feëngaven verdwijnen
Zoudt gij nog worden bemind zoals
op dit moment.*

Moore hoorde iets bewegen daar waar zijn vrouw in eenzaamheid lag: Hij vervolgde:

*Laat uw lieflijkheid rustig verdwijnen
De lieve ruïne zal in mijn hart
gesloten blijven.*

Het lied was ten einde. Toen zijn stem zweeg, hoorde Moore zijn vrouw opstaan. Zij liep door de kamer naar het raam, opende langzaam de luiken schoof het gordijn open en liet het morgenlicht binnen.

Ik zou nu mijn vrouw willen danken

voor het openen van de luiken en het binnenlaten van haar licht en haar leven, omdat zij met mij wil delen. Zonder haar liefde en kameraadschap zou ik hier vandaag niet kunnen zijn.

Als wij geestelijke of lichamelijke littekens hebben is onze eerste reacties ons terug te trekken in de donkere schaduwen van de neerslachtigheid, onze hoop en vreugde te blussen. Het levensvuur, dat wordt aangewakkerd door het besef dat we de geboden van onze Vader in de hemel naleven, doven we dan. Dit terugtrekken zal uiteindelijk leiden tot opstandigheid tegen hen die onze vrienden willen zijn, die ons het beste kunnen helpen, zelfs onze familie. Maar het ergste van alles, wij verwerpen ten slotte onszelf. Zij die alleen zijn en eenzaam moeten zich niet terugtrekken in het heiligdom van hun persoonlijke gedachten. Een dergelijke houding zal hen uiteindelijk op het terrein van de satan brengen die hen met wanhoop en teleurstelling leidt en met een gevoel van nuttelosheid zal bestoken. Als iemand gaat denken dat hij waardeloos is, wendt hij zich vaak tot metgezellen die zijn gevoelige geestelijke stroomdraad aantasten en zijn geestelijke zend/ontvanginstallatie onbruikbaar maken. Wat heeft het voor nut om met iemand om te gaan of iemand om advies te vragen, die zelf van de wijs gebracht is en ons alleen zegt wat we willen horen? Is het niet beter ons te wenden tot de liefhebbende ouders en vrienden die ons kunnen helpen celestiale doelen te bereiken?

Alma was een liefhebbend vader, die met feiten kwam toen hij tegen Helaman en Shiblon zei: „Voor zoverre gij de geboden van God zult onderhouden, zult gij voorspoedig zijn in het land; en voor zoverre gij de geboden van God niet zult onderhouden, zult gij van Zijn tegenwoordigheid worden buitengesloten.“ (Alma 38:1, ook Alma 36:30.) Het is moeilijk voor een vader om dit tegen zijn zoon te zeggen, maar het is de waarheid.

Als u probeert uw levenservaringen alleen te verwerven bent u ontroou aan uzelf en aan uw eigenlijke levensopdracht. Mensen met moeilijkheden zeggen vaak: „Ik wil het alleen oppakken.“ „Laat me alleen.“ „Ik heb

je niet nodig." „Ik kan voor mezelf zorgen." Er is gezegd dat niemand zo rijk aan ervaring is dat hij de hulp van anderen niet nodig heeft, niemand zo arm aan ervaringen dat hij niet op de een of andere manier nuttig kan zijn voor zijn medemens. Het besluit vrijmoedig hulp te vragen en liefdevol hulp te geven zou een deel van ons karakter moeten zijn.

Toen ik als jongen in Long Island woonde, bouwde een roodborstje ieder jaar haar nest op het dak van ons huis. We gingen altijd kijken als zij kleintjes had. Ze voerde en verzorgde hen. En als het tijd was om te gaan vliegen dwudde zij ze zachtjes uit het nest. Zij zweefden naar beneden, met hun vleugels fladderend, onzeker, bang omdat ze niet wisten hoe ze moesten vliegen. Dan ging ook de moeder naar beneden op de grond en leerde hen hoe ze hun voedsel konden vinden en deed hen voor hoe ze moesten vliegen. Zij wilde hen leren op eigen benen te staan.

Het deed me elk jaar veel verdriet als ik een jonge vogel ontdekte „die het alleen had willen doen." Meestal vond ik hem dan dood terug tussen de bloemen in de rotstuijn.

Een kluisenaar is iemand die lijdt aan buitengewone zelfzucht. Hij negeert alle gaven en talenten die hem in dit leven zijn gegeven om anderen te helpen, en valt ten prooi aan de sluwe duivel. Zich terugtrekken en eenzaamheid tilt ons als een pion op van het schaakbord van het leven.

John G. Wittier gaf deze afhankelijk-

heid van elkaar het beste weer toen hij schreef:

U verheft mij en ik verhef u en we zullen beiden stijgen.

Ja, wij begonnen eerlang bij onze hemelse Vader. Wij kwamen toen in dit leven. Wij weerstreven samen de duivel overal en keren dan, ideaal gesproken, „met eer" naar onze hemelse Vader terug.

Ik heb een zeer eenvoudige getuigenis. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat wij in dit leven kwamen met een doel en dat we de grootste vreugde zullen ontlenen aan de daden van liefde en dienstbaarheid die we aan anderen doen. Door deze liefde en dienstbaarheid groeien we zelf in kracht en getuigenis en worden de zegeningen van onze hemelse Vader over ons en onze families uitgestort. Ik heb in het leven ook ondervonden dat niemand zo groot is dat hij geen hulp van anderen nodig heeft. Er is niemand zo sterk dat hij „het alleen kan".

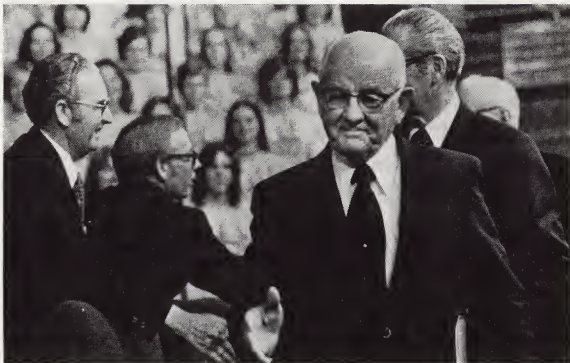
Als wij slechts konden leven zoals onze profeet Spencer W. Kimball, en de onschuldige, liefdevolle manier, waarop hij iedereen aandacht en hulp schenkt konden overnemen, dan zouden wij echt *begrijpen dat wij de hulp van de anderen nodig hebben* en dat die onze hulp nodig hebben. Dat wij dit grondbeginsel van het evangelie — onze naasten liefhebben en hun liefde accepteren — in praktijk mogen brengen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

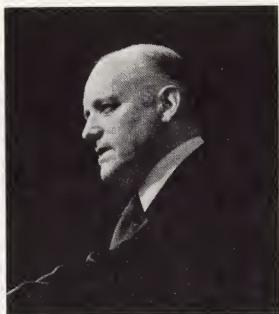
De tabernakel

DOOR HOWARD W. HUNTER
Van de Raad der Twaalven

Dit is een historische dag voor de moonse tabernakel op Temple Square, het gebouw, waarin deze vele kerk-gangers gezeten zijn. Vandaag begint de tweede eeuw van zijn geschiedenis sedert de gelegenheid, waarbij hij aan de dienst van de Here werd ingewijd. Hij staat bekend om zijn unieke architectuur en de mensen over de gehele wereld die luisteren naar de radio en naar de televisie kijken, kennen hem als de plaats waarvan het tabernakelkoor en het beroemde orgel zijn aan de „Crossroads of the West", de wegkruisingen van het Westen. Deze algemene conferentie valt op de honderdste verjaardag van de algemene conferentie die in oktober 1875 gehouden werd, waarbij deze tabernakel, gisteren honderd jaar geleden werd ingewijd. Het harde en zware werk dat de vroegere pioniers die aan de bouw deelnamen er hun aardse bezittingen voor opofferden, dat heeft zegeningen gebracht over de vele honderdduizenden die hier gekomen zijn en hebben geluisterd naar wat we zongen en zeiden.

Het verhaal over de bouwers is boeiend. Toen ze hun huizen aan de oevers van de Mississippi verlieten, was er weinig bekend van het nog niet verkende westen. Na een lange en uitermate zware reis, waarbij een weg dwars door de Great American Desert werd gebaan, de grote Amerikaanse woestijn, betraden ze op zaterdag 24 juli 1847 de Salt Lake Valley. De volgende dag, een zondag, werd gewijd

aan godsdienstoefeningen en maandag en dinsdag werden besteed aan het verkennen van de vallei en het omringende land. Laat op de middag van de volgende dag werd de plaats voor de stad vastgesteld en Brigham Young stak zijn rotanstok in de grond op de plek waar de tempel zou worden gebouwd.

Op donderdag betrad een groep van het Mormon Battalion dat in Nieuw Mexico gedomobiliseerd was de vallei en voegde zich bij de heiligen, waardoor hun aantal tot ongeveer 400 toenam. Deze mannen van het bataljon gingen aan het werk en begonnen onmiddellijk in de zuidwesthoek van de plaats die werd aangeduid als het Temple Block een loofhut te bouwen om als vergaderplaats dienst te doen — een voorloper van deze tabernakel. Er werden palen gehakt en van de bergen gebracht en in de grond geplant om een dak van bebladerde twijgen te steunen. Dat eerste bouwsel dat in de vallei zou worden gebouwd, werd op zaterdag, een week na aankomst voltooid. De volgende dag, zondag, konden ze godsdienstige samenkomsten onder de schaduw van deze loofhut houden.

Die loofhut was natuurlijk tijdelijk, maar hij deed voor deze eerste pioniers twee jaar dienst voordat hij werd neergehaald om plaats te maken voor een grotere op dezelfde plaats. Het dak van de tweede loofhut was van takken en modder gemaakt en werd door honderd rechtopstaande palen

gesteund en had evenals het eerste bouwwerk open zijanten. Hij kon alleen maar bij goed weer worden gebruikt, maar desniettemaanstaande diende hij de volgende drie jaar tot vergaderplaats.

Tegen die tijd hadden de heiligen zich definitief in hun nieuwe nederzetting gevestigd. Ze hadden land in cultuur gebracht, huizen gebouwd en er was een geschiktere plaats nodig voor het houden van vergaderingen en godsdienstoefeningen. Om een gebouw van blijvende aard te hebben, dat onder alle weersomstandigheden gebruikt kon worden, begonnen zij een tabernakel te bouwen. De zijanten van dat gebouw waren van in de zon gedroogde stenen. Die droegen een vakwerkdak. Dat maakte de pilaren of palen overbodig die ze in de loofhutten zo ongemakkelijk hadden gevonden.

De bakstenen tabernakel die later de naam Old Tabernacle kreeg, vergde een jaar bouwtijd, maar hij was klaar om voor de algemene conferentie van 1852 te worden gebruikt. Er kwamen meer heiligen naar de vallei en tegen de tijd van de conferentie was het gebouw niet groot genoeg om de menigte een zitplaats te bieden en velen konden geen toegang krijgen.

Op de aprilconferentie twee jaar later opdigde Brigham Young de zeventiende aanwezigen uit naar buiten te gaan vanwege de grote menigte die geen plaats kon krijgen. Vóór de oktoberconferentie van dat jaar werd een derde loofhut gebouwd die groot genoeg was om de conferentie plaats te bieden.

Het was duidelijk dat er een passend gebouw nodig was en president Young gaf opdracht tot de voorbereiding van plannen voor een nieuw bouwwerk dat de naam Great Tabernacle kreeg. Dat is waar we vandaag in zitten. Er waren slechts vijftien jaar verstreken sedert de aankomst van de eerste pioniers in deze woestijnachtige vallei. Op de aprilconferentie van 1863 vermeldden vele sprekers de voorgestelde bouw en deden een beroep op allen voor de financiering en de bouw. Het was een groot-scheepse onderneming voor mensen in een nederzetting in een uithoek

met weinig bouw materiaal en zonder het voordeel van een spoorweg voor transport. Alle ingevoerde bouwmaterialen moesten met een ossenspan van de Mississippi worden gehaald. Het gebouw moest met schenkingen tot stand komen, omdat de tienden nodig waren voor de tempel, die al tien jaar in aanbouw was. De heiligen werden verzocht spontaan juwelen, bouwmaterialen, brood en werkracht in te brengen aangezien contant geld schaars was.

Er werd besloten dat het gebouw ongeveer 76 meter lang en 45 meter breed zou worden, met halfronde uiteinden en 46 spantenvoeten voor de dakconstructie. De plannen voorzagen in een elliptisch gewelfd dak dat zich tot ongeveer 13 meter vanaf de top van de 7 meter hoge voeten verhief, waardoor de afstand van de grond tot het dak 20 meter werd. De vloer moest van achter naar voor hellen met een hoogteverschil van 5 meter zodat er minder belemmering in het uitzicht was. Tijdens de voorbereiding en de bouw werd gezegd dat het het grootste gebouw ter wereld zou worden dat niet door pilaren werd gesteund.

In de lente van 1863 werd met de bouw begonnen. De grote blokken rode zandsteen werden in Red Butte Canyon gehouwen in de bergen achter Fort Douglas en het meeste hout werd gekapt in de naaldboombossen van de Wasatch Mountains en in houtzagerijen in Big Cottonwood Canyon gezaagd. Eerst werd het middengedeelte van de tabernakel gebouwd, vervolgens het westelijke ronde einde eraan toegevoegd zodat de bouw en installatie van het orgel kon beginnen. Er waren geen bouten, spijkers en stalen banden beschikbaar. Waar houtwerk elkaar kruiste, werden gaten door de balken geboord en werden houten pennen in de gaten gedreven en zo afgehaakt dat ze aan beide einden uitstaken. De einden werden uiteenge-dreven door een keg, die ze stevig op hun plaats hield. Wanneer houtwerk spleet werd het met verse leren riemen omwikkeld die dan tijdens het drogen samentrokken, waardoor de balk als in een bankschroef werd vastgehouden.

Het verhaal van de bouw van het ge-

weldige pijporgel is fascinerend. Toen het voor de eerste maal bespeeld werd, prompten er vijf man aan de blaasbalgen. Later werd er een water-rad in de kelder geïnstalleerd ter vervanging van hun zware werk. Te zijner tijd leverde de invoering van elektriciteit de kracht om de blaasbalgen te vullen. Toen het gebouw klaar was, bleek duidelijk dat er meer zitplaatsen nodig waren en de galerij langs de zijkanten werd gebouwd om nog 300 personen extra een zitplaats te bieden.

Ofschoon er vergaderingen en conferenties in het gebouw werden gehouden was het toch pas tijdens de oktoberconferentie van 1875 klaar voor inwijding; honderd jaar geleden. Tegen die tijd was de spoorlijn aangelegd en op de zondag van die week arriveerde president Ulysses S. Grant, de eerste president van de Verenigde Staten die het Territory Utah bezocht, in een met vlaggen en vlaggedoek versierde speciale trein. Vanaf het station tot het Walker House waren de straten afgezet met kinderen van de zondagsschool met achter hen honderden toeschouwers om de president en de lange rij ruituigen die hem begeleide te zien. De krant vermeldde dat Salt Lake City een bevolking van ongeveer 25.000 zielen had en er meer huizen aan de godsdiensten gewijd waren in verhouding tot de bevolking dan in een andere stad in de Verenigde Staten en dat de kerken en vergaderplaatsen waarschijnlijk over voldoende capaciteit beschikten om elke bewoner, man, vrouw of kind in de stad een zitplaats te bieden. (*Salt Lake Herald* van 3 oktober 1875, jaargang 6, p. 102.) De volgende morgen reed president Grant vergezeld van gouverneur Emery naar het Temple

Block en bezocht de nieuwe tabernakel.

Aan het begin van de ochtendvergadering van de algemene conferentie op zaterdag kondigde president Brigham Young aan, dat broeder John Taylor het inwijdingsgebed zou uitspreken. Ik wilde dat ik er alles van kon voorlezen, maar de tijd laat slechts een paar woorden toe. President Taylor bad: „Wees Uw oude verbondsvolk genadig. O Here, dat in de door U bepaalde tijd de geest van genade en smeken op hen moge rusten, dat zij uit alle natieën vergaderd mogen worden, waarheen Gij hen verstrooid hebt, dat zij het erfdeel hunner vaders mogen bezitten, hun Verlosser mogen kennen en Jeruzalem de troon van de Here moge worden.” Toen volgde deze interessante smeekbede: „Gedenk, O Here, in genade de Lamanieten die van Uw wegen zijn afgedwaald en aan wier vaders Gij beloofd dat Gij Uw verbonden zoudt vernieuwen met hun zaad. We danken dat Gij begonnen zijt hun dromen en visioenen te geven en dat zij begonnen zijn naar U te zoeken.” (*Deseret News*, jaargang 24, p. 594.)

Op de middagvergadering las broeder George Q. Cannon de namen voor van de personen die geroepen werden hun gezinnen en familieleden te verlaten en als zendingen de wereld in te gaan. Dat waren er 105. In die dagen werden de zendingen geroepen door hun namen in de algemene conferentie vanaf het podium van deze tabernakel voor te lezen. Later werd dit gebruik gewijzigd toen het aantal zendingen toenam en ten slotte werden de roepingen gedaan middels een aankondiging van de president van de kerk. Indien de handelwijze nog steeds zou worden gevolgd de zendingen te roepen door hun namen af te lezen tijdens een algemene conferentie, zou het nu nodig zijn de namen van 7.923 personen in deze conferentie voor te lezen, wat alleen al de helft van de totale tijd van deze driedaagse in beslag zou nemen. Dat aantal 7.923 zijn de zendingen die geroepen zijn sedert we de laatste maal, zes maanden geleden, in een algemene conferentie bijeen waren. Het is ongeveer het aantal dat hier nu vandaag gezeten is.

Broeder George Q. Cannon stond achter deze lessenaar nadat het gebouw voltooid maar nog niet ingewijd was en sprak over het zendingswerk. Zijn woorden leken op wat onze president hier vandaag tot ons zegt. Hij heeft gezegd: „Onze ouderlingen zijn met honderden naar de oostelijke staten gegaan om hun waarschuwend stem te verheffen met betrekking tot de dingen die God aan het doen is en op het punt staat te gaan doen te midden van de inwoners der aarde. Met dit oogmerk gaan ze naar Europa, naar het Westen, naar de eilanden in de Grote Oceaan, naar Azië en Afrika en ze zullen elk land op het oppervlak der aarde doortrekken. De miljoenen in Azië zullen van de ouderlingen Israëls nog de blijde tijdingen horen van de zaligheid . . . en de tijd is nabij, dat de klank van dit evangelie zal weergalmen van het ene einde van de aarde tot het andere, want het moet als een getuigenis gepredikt worden onder alle natieën.” (*Journal of Discourses*, deel 13, p. 53.)

De tijden zijn misschien veranderd en de omstandigheden, waaronder we nu leven zijn misschien anders, maar de oogmerken op langere en kortere termijn van het teruggebrachte evangelie blijven onveranderd. De opofferingen en inspanningen die zij die nu zijn heengegaan zich getroost hebben, hebben ons in deze tijd zegeningen gebracht en herinneren ons aan onze verplichting ten aanzien van hen die na ons zullen komen. Dit gebouw staat als een gedenkteken voor die herinnering. Het heeft als een geweldige zending gestaan en stelde het evangelie van Jezus Christus voor aan de mensen over het rond der aarde, aan hen die deze deuren zijn binnengegaan en aan hen die de boodschap hebben gehoord die hier in zang en gesproken woord is uitgegaan. Door de jaren heen hebben onze zendingen een boodschap uitgedragen die honderdduizenden mensen op aarde ten zege is geweest en ze dragen diezelfde boodschap heden ten dage uit tot een zegen voor alle eeuwigheid, voor hen die willen horen en geloven. Deze boodschap is waar en ik getuig ervan in de naam van Jezus Christus. Amen.

Verlossing van de dood

DOOR BOYD K. PACKER
Van de Raad der Twaalfen

Mijn broeders en zusters, ik heb redden om krachtig te voelen voor het onderwerp dat ik voor vandaag gekozen heb en meer dan anders de noodzaak te ervaren dat u mij door uw gebed uw steun verleent vanwege het heilige karakter ervan.

Toen de Here op aarde was, zette Hij buitengewoon duidelijk uiteen dat er één en slechts één manier was, waardoor de mens zalig kon worden. „Ik ben de weg, de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.” (Johannes 14:6.) Om op die weg verder te kunnen gaan, moeten twee dingen als vaststaand naar voren treden. Ten eerste staat op zijn naam de macht om de zaligheid van het mensdom te verzekeren. „. . . want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Handelingen 4:12.) En ten tweede is er een priesterschapshandeling onmisbaar, de doop, die geldt als een poort waardoor elke ziel moet doorgaan om het eeuwige leven te kunnen verkrijgen.

De Here heeft nooit geaarzeld te verkondigen dat de macht over deze hele gang van zaken, waardoor wij tot onze hemelse Vader kunnen terugkeren, uitsluitend aan Hem toebehoort en ook heeft Hij nooit iets ter verdediging daaromtrent aangevoerd. Die weg stond ook duidelijk zijn apostelen voor de geest, hun prediking gold één weg, slechts één weg tot redding van de mens.

Door alle eeuwen heen zagen de mensen dat velen, de meesten, nooit die

weg vonden. Dat was erg moeilijk te verklaren. Misschien vonden ze het ruimdenkend toe te geven dat er andere wegen zijn. Daarom verzachtten of verachtten zij de leerstelling.

Deze krachtige nadruk op het „. . . één Here . . . één doop” was naar hun mening te discriminerend, te eng, ook al had de Here zelf hem als eng beschreven, want: „. . . eng is de poort en smal de weg, die ten leven leidt . . .” (Matteüs 7:14.)

Daar de doop onmisbaar is, moet de boodschap van het evangelie van Jezus Christus met indringende bezorgdheid aan „. . . alle natiën, geslachten, talen en volken worden gepredikt.”

Zijn trouwe dienstknechten zullen erop uit zijn allen die naar de begin-selen van het evangelie willen luisteren te bekeren en zij zullen hun die ene doop aanbieden waarvan Hij verkondigd heeft dat die onmisbaar is. De prediking van het evangelie is in de meeste christelijke kerken in meerdere of mindere mate te vinden. De meeste stellen zich er echter mee tevreden zoveel mogelijk winst uit te leiden van hun kerk te behalen zonder zich er werkelijk voor in te spannen ervoor te zorgen dat anderen erover horen.

De krachtige zendingsgeest en het energieke zendingswerk in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden tot een uitermate belangrijke getuige dat we in deze kerk het ware evangelie en de autoriteit bezitten. We aanvaarden de taak het evangelie aan iedereen op

aarde te prediken. En indien de vraag wordt gesteld, „U bedoelt dat u erop uit bent de gehele wereld te bekeren?” luidt het antwoord: „Ja. We willen trachten elke levende ziel te bereiken.” Een aantal dat zich snel die moeilijke opdracht realiseert, zegt: „Maar dat is onmogelijk! Dat krijgt u nooit voor elkaar.”

Daar zeggen we heel eenvoudig op: „Misschien, maar we doen het hoe dan ook.”

Tegen de aantijgingen in dat het niet te doen is, zijn wij bereid elke hulpbron, waarover we op rechtvaardige wijze voor dit werk kunnen beschikken in te schakelen. Terwijl we ons maar heel bescheiden lijken in te spannen, afgemeten tegen de enorme taak, valt ons doen moeilijk te loochenen, afgemeten tegen wat elders bereikt of gepoogd is.

Momenteel hebben we meer dan 21.000 zendingen die in het veld zijn — en voor dat genot betalen. En dat is slechts een gedeelte van de inzet. Ik wil niet dat hun aantal indruk moet maken, want we zijn niet van mening dat we het in de verste verte zo goed doen als zou moeten. Wat belangrijker is: ieder van hen zou ons bewijs genoeg zijn, Indien we de bron kenden van de persoonlijke overtuiging die hij rijk is.

We vragen niet om verlichting van de opdracht ieder levende ziel op te sporen, hem het evangelie te onderwijzen en hem de doop aan te bieden. En we raken niet ontmoedigd, want er schuilt een grote kracht in dit werk en dat kan iedereen die het oprecht onderzoekt nagaan.

Nu is er nog een ander kenmerk dat zijn kerk aanduidt, dat ook met de doop te maken heeft. Er rijst een uitermate kwellende en verontrustende vraag over hen die stierven zonder te zijn gedoopt. Hoe zit dat met hen? Indien er ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen is gegeven, waardoor zij behouden moeten worden (en dat is waar) en ze geleefd hebben en gestorven zijn zonder die naam ook maar gehoord te hebben, en indien de doop belangrijk is (en dat is zo) en zij gestorven zijn zonder ook maar te zijn uitgenodigd die te aanvaarden, waar zijn zij dan nu?

Dat valt moeilijk uit te leggen. Dat omvat het grootste gedeelte van het menselijk geslacht.

Er zijn godsdiensten groter dan de meeste christelijke sekten en die samen groter zijn dan die alle bij elkaar. Hun aanhangers zijn er eeuwenlang geweest, zijn gestorven en hebben nooit het woord doop gehoord. Wat voor antwoord is er voor hen?

Dat is een uitermate verontrustende vraag. Welke macht zou „. . . één Here . . . en één doop” prediken en het dan laten gebeuren dat het grootste deel van het menselijke geslacht nooit onder de invloed ervan komt? Blijft die vraag onbeantwoord, dan moet worden toegegeven dat het merendeel van de mensen verloren is en dat is tegen elke redelijke toepassing van gerechtigheid of genade in. Hoe zou het christendom zelf bijval kunnen worden verleend?

Wanneer u de ware kerk vindt, zult u het antwoord op die verontrustende vraag vinden.

Indien een kerk daar geen antwoord op heeft, hoe kan het dan beweren zijn kerk te zijn? Wie is bereid de meerderheid van het menselijke geslacht die nooit gedoopt werd af te schrijven?

Zij die in verwarde teleurstelling toegeven dat zij hier geen antwoorden op hebben, kunnen ook niet beweren de autoriteit te hebben in de zaken van de Here op aarde te bedienen of het toezicht te hebben over het werk, waardoor het gehele mensdom moet worden gered.

Daar zij geen antwoord hadden op de vraag wat het lot was van hen die niet gedoopt waren, kwamen de christenen ertoe te geloven dat de doop zelf niet zo verschrikkelijk belangrijk was, en dat de naam van Christus misschien niet zo belangrijk was. Ze veronderstelden dat er andere namen moesten zijn, waardoor de mens gered kon worden.

Het antwoord op die netelige vraag kon niet door de mensen worden gevonden, maar wel *geopenbaard*. Ik leg nadruk op het woord *geopenbaard*. Ook openbaring is een belangrijk kenmerk van zijn kerk. Er werd door openbaring communicatie met Hem gelegd toen de kerk werd opgericht. Die is

nooit opgehouden en bestaat heden ten dage nog steeds in de kerk.

Als ik over de vraag spreek omtrent hen die zonder gedoopt te zijn zijn gestorven, doe ik dat met de diepste eerbied, want dat hangt samen met een heilig werk. De wereld weet er weinig van dat we gehoorzaam verder gaan met werk dat zulke wonderbaarlijke vooruitzichten biedt, en dat alles wat de mens ooit gedroomd heeft ver te boven gaat, en dat op bovennatuurlijke wijze ingegeven, en waar is. Daar ligt het antwoord in.

In de eerste dagen van de kerk kreeg de profeet door openbaring aanwijzingen dat er moest worden begonnen met het bouwen van een tempel, gelijk aan de tempels die vroeger gebouwd werden. Er moesten geopenbaarde orderingswerkzaamheden verricht worden voor de zaligheid van het mensdom.

Toen werd een andere oude tekst die door de christenwereld in het algemeen werd veronachtzaamd of over het hoofd gezien, begrepen, en kwam in een heel apart licht te staan: „Wat zullen anders zijn doen, die zich voor de doden laten open? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (1 Cor. 15:29.)

Dat was dan het antwoord. Men kon met de juiste autoriteit worden gedoopt voor en ten behoeve van iemand die nooit de kans had gehad. Die persoon zou dan de doop naar zijn eigen wens aannemen of verwerpen.

Dat werk kwam als een herhaalde stellige bevestiging van iets zeer fundamenteels dat de christenwereld op dit moment slechts ten dele gelooft en dat is dat er leven na de dood is. De stoffelijke dood is niet meer een einde dan de geboorte een begin was. Het geweldige werk van de verlossing gaat na de dood, even goed als hier in de sterfelijkheid, door.

De Here heeft gezegd: „Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon, van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.” (Johannes 5:25.)

Op 3 oktober 1918 zat president Joseph F. Smith na te denken over de Heilige Schriften, en ook over dit

woord van Petrus: „Want daartoe is ook aan de doden het evangelie gebracht, opdat zij wél, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.” (1 Petrus 4:6.)

Er ontvouwde zich een wonderbaarlijk visioen voor hem. Daarin zag hij de menigten rechtvaardigen. En hij zag Christus onder hen bedienen. Toen zag hij hen die niet de kans hadden gehad en die niet kloekmoedig waren geweest. En hij zag het werk voor hun verlossing. En ik citeer zijn geschiedverslag van dit visioen: hij zag „. . . dat de Heer niet persoonlijk tot de goddelozen en ongehoorlijken ging die de waarheid hadden afgewezen, om tot hen te prediken; maar ziet, uit de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn krachten en stelde boodschappers aan, die bekleed werden met macht en gezag, en gebood hen uit te gaan en het licht van het Evangelie te brengen aan hen die in duisternis waren, ja tot alle geesten der mensen. En op die wijze werd het Evangelie aan de doden gepredikt.” (*Evangelieleer*, p. 478.)

We zijn gemachtigd de doop plaatsvervangend te verrichten, zodat, wanneer zij het evangelie horen prediken en het verlangen te aanvaarden, die belangrijke verordening zal zijn verricht. We hoeven niet te vragen om vrijstelling van de belangrijke verordening. De Here zelf was er niet eens van vrijgesteld.

We gaan hier en nu verder met het werk, dat ons is opgedragen. We zijn druk bezig met dat soort doop. We verzamelen de gegevens over onze overleden voorouders, ja, over het gehele menselijke geslacht. En in de heilige tempels verrichten we in de doopvonten die zijn als die uit vroeger tijden, deze heilige verordening.

„*Vreemd*”, zal misschien iemand zeggen. *Het is meer dan vreemd!* Het gaat alles te boven. Het karakter van het werk zelf getuigt dat Hij onze Here is, dat de doop belangrijk is, dat Hij de waarheid onderwezen heeft.

En dus kan de vraag beantwoord worden: „U bedoelt dat u erop uit bent om te voorzien in de doop van allen die ooit geleefd hebben?”

En het antwoord is eenvoudig: „Ja“. Want we hebben de opdracht dat te doen.

„U bedoelt voor het gehele menselijke geslacht? Maar dat is onmogelijk! Indien de prediking van het evangelie aan allen die leven reeds zo'n geweldige opdracht is, dan is het plaatsvervangend werk voor allen die ooit geleefd hebben totaal onmogelijk.“ Daar zeggen wij op: „Misschien, maar we zullen het hoe dan ook doen.“ En wederom getuigen wij, dat we niet ontmoedigd worden. We willen geen verlichting van de opdracht, geen uitvlucht om hem niet te vervullen. Onze inzet op het moment is inderdaad bescheiden, gezien tegen de achtergrond van de opdracht. Maar daar er elders niets voor hen gedaan wordt, zijn onze verrichtingen welgevallig in de ogen van de Here.

We hebben reeds honderden miljoenen namen verzameld en het werk gaat voort in de tempels en zal in andere tempels die nog gebouwd zullen worden verder gaan. We beweren niet dat de omvang van de inzet indrukwekkend moet zijn, want we doen het in de verste verte niet zo goed als zou moeten.

Zij die goed over dat werk nadenken informeren over die namen die niet verzameld kunnen worden. „Hoe staat het met hen voor wie nooit gegevens zijn bijgehouden? Voor hen zult u zeker niet slagen. Er is geen manier waarop u die namen kunt opsporen.“ Hierop antwoord ik heel eenvoudig: „U laat de openbaring buiten beschouwing.“ Daardoor zijn we reeds op vele vastleggingen gewezen. De afzonderlijke leden krijgen de openbaring waardoor zij op inderdaad wonderbaarlijke wijze hun familiegegevens op het spoor komen. En dit werk gaat gepaard met een gevoel van inspiratie dat nergens elders te vinden is. Wanneer we alles gedaan hebben wat we kunnen, zal ons rust worden geschonken.

Elke heilige der laatste dagen is verantwoordelijk voor dat werk. Zonder dat werk zouden de reddende verordeningen van het evangelie op zo weinigen die ooit geleefd hebben van toepassing zijn dat nooit bewerd kon worden dat het evangelie waar is.

Er is nog een andere zegen aan dit werk verbonden; die te maken heeft met de levenden. Die heeft te maken met het gezinsleven en het eeuwig bewaren ervan. Die heeft te maken met wat we voor het heiligste en dierbaarste houden — de banden met onze eigen dierbare familiekring.

Iets van de geest ervan kan worden bespeurd als ik uit een brief uit mijn eigen familiepapieren citeer. Ik haal een brief aan geschreven 17 januari 1889, in Safford, Graham County in Arizona. Het ging daarin over mijn overgrootvader die de eerste in onze geslachtslijn in de kerk was en die een paar dagen later stierf, Jonathan Taylor Packer. Deze brief werd door een schoondochter aan de familie geschreven.

Na de pijn en de moeilijkheden te hebben beschreven die hij vele weken doorstaan had, schreef ze:

„Maar ik wil alles wat ik kan voor hem doen, want ik beschouw het als mijn plicht. Ik zal voor hem doen wat ik zou willen dat iemand voor mijn lieve moeder deed, want ik ben bang dat ik haar nooit meer zal terugzien in deze wereld.“

En toen schreef ze: „Uw vader zegt, dat u allen getrouwd moet zijn aan de beginselen uit het evangelie en vraagt de zegeningen van Abraham, Izak en Jakob over u allen en neemt van u allen afscheid totdat hij u ontmoet in de morgen van de opstanding.

Wel, Martha, ik kan de lijntjes bijna niet meer zien van de tranen, daarom houd ik met schrijven op. Van je liefhebbende zuster Mary Ann Packer.“

Ik weet dat ik deze geweldige overgrootvader aan de andere kant van de sluier zal weerzien, en ook mijn grootvader, en mijn vader. En ik weet dat ik ook hen van mijn voorouders zal ontmoeten die leefden toen er geen volheid van het evangelie op de aarde was; hen die leefden en stierven zonder ooit zijn naam te horen of de uitnodiging te ontvangen gedoopt te worden.

Ik zeg dat geen enkel leerstellig punt deze kerk zozeer onderscheidt van andere genootschappen met aanspraken, als dit ene. Behalve dat, we zullen allemaal de duidelijkheid moeten aanvaarden waarmede het Nieuwe

Testament verklaart dat de doop onmisbaar is en toegeven dat het merendeel van het menselijke geslacht die nooit ontvangen heeft.

Maar we hebben die openbaringen. We hebben die heilige verordeningen. De openbaring die de verplichting op onze schouders legt van deze doop voor de doden staat in Leer en Verbonden 128. En ik zou willen eindigen met wat slotverzen van die afdeling te lezen.

„Broeders, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed, broeders; en voort, voort, ter overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn. Laat de aarde in gezang uitbreken. Laten de doden gezangen aanheffen van eeuwige lof voor Koning Immanuël. Die voort dat de wereld bestond datgene instelde, wat ons in staat zou stellen hen uit hun gevangenis te bevrijden . . .

Laten de bergen juichen van vreugde; en al gij valleien, roept luide, en al gij zeeën en droge landen, verkondigt de wonderen van uw Eeuwige Koning! En gij rivieren, beken en stroompjes stroomt voort met blijdschap. Laten de wouden en alle bomen des velds de Here prijzen; en gij, vaste rotsen, weent van vreugde! . . .

. . . Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als Heiligen der laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, . . .“ (LV 128: 22-24.)

Ik geef mijn getuigenis dat dit werk waar is, dat God leeft, dat Jezus is de Christus, dat er op deze aarde vandaag een profeet van God is om het hedendaagse Israël in deze geweldige verplichting leiding te geven. Ik weet dat de Here leeft en dat Hij angstvallig waakt over het werk voor de verlossing van de doden. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Mijn erfdeel

DOOR GEORGE P. LEE

Van het Eerste Quorum van Zeventig

Broeders en zusters. Ik wil u doen weten dat ik het heerlijk vind vandaag in uw midden te zijn en bij onze profeet en bij allen die hem in het koninkrijk van God bijstaan.

Het vervult me met trots u vandaag tekunnen verklaren dat ik een afstamming ben van Lehi, Nefi en al die geweldige profeten uit het Boek van Mormon. Ik ben er trots op een kind te zijn van het volk uit het Boek van Mormon. Ik heb mijn ware erfdeel gevonden. Ik heb mijn ware persoonlijkheid gevonden; ik ben een zoon van God, een kind van God, een kind van het Boek van Mormon, een kind van Lehi. Ik heb een rijke erfenis die via Mozes, Abraham en andere grote profeten teruggaat op mijn hemelse Vader.

Ik ben er ook trots op een afstamming te zijn van grote Indiaanse opperhoofden uit ons land. Ik ben er trots op een afstamming te zijn van Red Cloud, Sitting Bull, Chief Joseph, Chee Dodge, Chief Crazy Horse en dergelijke geweldige Indiaanse opperhoofden, die hun volk op zeer goede wijze geleid hebben. Ik wil u doen weten dat deze mensen pracht mensen waren. Het zou mij niet verbazen indien ze allemaal in het paradijs waren; en het zou mij niet verbazen indien heel wat van hen bekeerd waren en ook niet indien een aantal van hen voorkwamen in het vierde standaardgesprek. Ik en trots op mijn rijke erfenis.

Ik wil u, mijn volk, het volk van de

Lamaniëten, in de reservaten, in de steden van ons land en op de eilanden der zee, doen weten dat Jezus Christus onze oudste Broeder is. Hij is onze Heiland. Hij is onze Verlosser. Ons erfdeel bekoort ons. (Zie Ps. 16:6.) Ik wil dat u, gij volk der Lamaniëten, weet dat uw hemelse Vader u liefheeft. Jezus Christus, uw oudste Broeder heeft u lief. Hij is voor u gestorven. Hij heeft zijn leven opgeofferd om onze zonden te overwinnen. Hij overwon de dood voor ieder van u, voor elk mens op aarde. Hij leeft en is de God van deze aarde.

Tot u, in de kerk over de ganse aarde, verklaar ik dat de tijd gekomen is om onze verschillen opzij te zetten, om als kinderen van God de handen ineen te slaan. We hebben een geweldig werk te doen om over de gehele wereld nog veel meer uitgelezen geesten van onze hemelse Vader in zijn koninkrijk te brengen. De tijd is voor ons allen gekomen om 365 dagen per jaar heilige der laatste dagen te zijn, niet alleen maar op zondag. De Here vindt het nodig dat elke heilige der laatste dagen een zending is, om anderen in zijn kerk te brengen.

Broeders en zusters, de tijd is gekomen om te beseffen dat we geen garantie voor het celestiale koninkrijk hebben. Alleen het feit dat we leden van zijn kerk zijn, geeft ons geen garantie op het celestiale koninkrijk — alleen indien we tot het einde toe volhardten, getrouw zijn totdat Hij wederkomt.

Voor u, mijn broeders en zusters in de wereld die nog steeds zoekende zijn naar de waarheid, die het bestaan van God ontkent, heb ik twee grote aansporingen. Ik tart u mij een andere kerk aan te wijzen, een andere organisatie, een andere levenswijze, die twaalf apostelen heeft, die een profeet heeft, die door openbaring geleid wordt, die doopt door onderdompeling en het priesterschap heeft. U zult zien dat er geen andere kerk, geen andere oplossing bestaat buiten de kerk die wij hebben. We hebben dezelfde kerk die Jezus Christus steeds oprichtte op deze zelfde grond en ook in de landen van de bijbel.

Dat is mijn eerst aansporing voor u. Mijn tweede houdt in, om u heen te

zien. Wat ziet u? U ziet een prachtige schepping, het werk van de handen van Jezus Christus, onze Heiland. Hij heeft zulke wonderbaarlijke dingen voor ons gedaan. Hoe kunnen wij die met verstand begiftigd zijn, het bestaan van een God en Jezus Christus ontkennen? De grootste getuigen van Jezus Christus staan vlak voor uw ogen, de bomen, het gras, het heerval, de maan, de zon.

Kan enig sterfelijk schepsel menselijke wezens tot aanzijn roepen?

Kan een sterfelijk mens het gras, het heerval, de zon, de maan, de regen, de sneeuw, de bomen, of zelfs het voedsel dat we eten, voortbrengen?

Kan enig sterfelijk mens zulk een prachtige wereld als wij zien en waarin wij nu leven, het aanzijn geven?

Hoe kunnen wij als we wetenschapsmensen en geleerde zijn, het bestaan van God en Jezus Christus ontkennen, wanneer we met eigen ogen die prachtige schepping aanschouwen, waarin orde heerst, nauwkeurigheid en nauwgezetheid? Geen sterfelijk mens kan namaken wat we zomaar zien. Dat is genoeg om ons allen te vertellen dat er een echte God, een echte Christus, Jezus Christus, is. Hij leeft! Hij is de Schepper van deze wereld. Het evangelie is zijn plan. Dat is zijn wijze van leven.

We moeten allemaal beseffen dat wanneer wij als Amerikanen sterven en naar het paradijs gaan, we als we daar komen, in het paradijs geen Verenigde Staten zullen vinden.

U moet tevens beseffen dat we allen naar dezelfde plaats gaan. Als Indiaan zal ik in het paradijs geen Indianen-reservaat vinden. Als Hopi Indiaan zal ik geen Hopireservaat vinden. Als Japanner zal ik geen Japan en als Chinees zal ik geen China in het paradijs vinden. Laten we als kinderen van God samenleven. We zijn allen broeders en zusters. We zullen allen naar dezelfde plaats gaan; indien we rechtvaardig zijn en indien we tot het einde volhardden. Er zijn geen Verenigde Staten, er is daar geen Navajoreservaat, geen andere wijze van leven dan alleen die van God in het paradijs. God leeft. Jezus Christus leeft, broeders en zusters. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zendingsgeest

DOOR REX D. PINEGAR
Van de Eerste Raad der Zeventigers

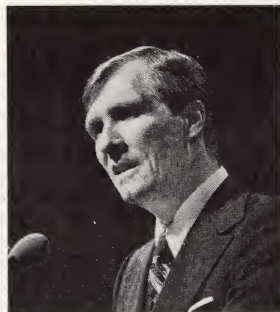
Bij monde van zijn profeet heeft de Here ons gevraagd anderen van zijn kerk te vertellen — een opdracht waarvan we nu moeten voldoen.

De ijver waarmee de leden van de kerk hebben gereageerd op president Kimball's oproep is verheugend. In 1973 werden er ongeveer 761 zendelingen per maand uitgezonden. In 1974 bedroeg het aantal uitgezonden zendelingen 847 per maand en in de eerste negen maanden van dit jaar waren het er ongeveer 1.200 per maand. De geest waarin jong en oud reageert vindt men terug in de volgende woorden van een zendeling. Hij schreef:

„De oproep heeft me tot tranen toe bewogen. Niet dat ik bang was of bedroefd, of ondersteeven. Ik was diep onder de indruk van het vertrouwen dat de Here in mij stelde. Nefi had het geloof dat ik op dit moment zou willen bezitten. Nu heb ik immers een opdracht te vervullen waarbij eerste vereiste is dat men diep gelooft.”

We weten allemaal dat er zendelingen zijn die zich grote opofferingen getroosten om aan de oproep van de Here gehoor te kunnen geven. Uitstekende atleten die een veelbelovende carrière opgeven om een zending te kunnen vervullen zijn geen uitzondering. Andere jonge mensen onderbreken het onderwijs dat zij volgen of hun beroepsopleiding om voor de Here de „wapenen op te nemen”.

De jongeman uit Brazilië die het volgende deed, staat model voor de talloze nobele jongeren:

Fernando Requino woonde een avondmaalsvergadering bij in de kleine wijk waartoe hij behoorde, toen hij hoorde hoe de zendingspresident er de nadruk op legde aan de oproep van president Kimball dat iedere jongeman zich moest voorbereiden op een zending gehoor te geven. Tot dan toe had hij het niet nodig gevonden aan een zending te denken; bovendien dacht hij dat hij er niet geschikt voor zou zijn. Hij was leerjongen geworden, hij voorzag in zijn eigen onderhoud en verdiende net genoeg geld om zijn opleiding te kunnen betalen. Zijn ouders waren geen lid van de kerk en stonden ook afkeurend tegenover zijn lidmaatschap. Ondanks alles bleven de woorden van de profeet aan hem trekken.

Op een morgen had Fernando een gesprek met zijn vader waarin hij hem vertelde hoeveel hij van hem hield en hoezeer hij hem respecteerde. Vervolgens raapte Fernando al zijn moed bijeen, keek zijn vader recht in de ogen en zei met zachte, nederige stem: „Vader ik vraag uw toestemming een zending te mogen vervullen voor de Here. Ik wil graag uitgezonden worden.”

Zijn vader was het hier absoluut niet mee eens. Hij herinnerde Fernando eraan dat hij geen geld had om een dergelijke onderneming te betalen. De zoon keek zijn vader aan, terwijl de tranen langs zijn wangen liepen, en antwoordde dat hij bereid was het stuk land dat hij als erfenis zou krijgen te verkopen en het geld te ge-

bruiken om zijn zending te bekostigen.

Fernando legde zijn vader uit dat een profeet van God iedere jongeman gevraagd had zich voor te bereiden op een zending voor de Here. Hij vertelde dat hij zelf drie dagen lang gevast en gebeden had en dat de Here hem duidelijk had gemaakt wat hij moest doen om de opdracht, die hij als priesterschapsdrager had, te vervullen. Zijn vader werd geroerd door dit verhaal; hij sloeg zijn arm om Fernando heen en beiden begonnen te huilen. „Als je zó graag wilt, dat je bereid bent je hele erfenis er voor op te geven,” zei de vader, „dan heb je hierbij mijn toestemming om te gaan. Je hoeft het stuk grond niet te verkopen. Ik zal zorgen dat het geld voor je zending er komt.”

De Here geeft allen die gehoorzaam en getrouw zijn en zich bereid verklaren het werk van de Here uit te dragen de kans hun zending te vervullen.

Onlangs mocht ik een gesprek hebben met een aantal zendelingen in Stuttgart in Duitsland. We spraken over hoe dringend ons werk was en onderzochten methoden om de doeltreffendheid van hun bekeringspogingen te verbeteren. We bespraken de oproep die president Kimball aan de zendelingen had gegeven achttmaal zoveel resultaten te boeken om tot zendelingenbesprekingen te komen. Een aantal broeders ging daarna naar hun flat terug en een van hen zei: „Als een profeet van de Here zegt dat wij het kunnen, dan kunnen wij het ook. We zullen wel een manier vinden.” En zo geschiedde. Ze studeerden, baden en werkten en aan het einde van de week daarop hadden de vijf zendelingen-paren meer dan 200 discussies gehouden. Ieder tweetal bereikte het gestelde doel: ze bereikten achttmaal zoveel resultaten.

In alle delen van de wereld waar ik mocht vertoeven heb ik dezelfde voorbeelden van ijver en toewijding gezien. De leden geven ook vaak gehoor aan de oproep van de Here, binnen hun eigen gemeenten en wijken.

De volgende dappere broeder uit Guaratengeta in Brazilië is zo'n soldaat die aan het thuisfront vecht. Hij draagt het evangelie ieder uur van de

dag uit, op unieke wijze. Wanneer hij mensen ontmoet stelt hij zich voor als E. J. Sariva en overhandigt de persoon in kwestie zijn visitekaartje. Hij wacht dan tot ze zijn naam hebben gelezen zoals het op het kaartje staat afgedrukt: Broeder E. J. Sariva, Zion. Dikwijls stellen ze hem dan een vraag in de trant van: „Wat betekent dat „Zion”?” Waarop hij dan antwoordt: „Heeft u nog nooit van Zion gehoord? Dan zal ik u er iets over vertellen.” Broeder Sariva laat zijn toehoorder dan kennismaken met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Door deze moedige techniek en door zijn ijver en liefde voor de Here heeft Broeder Sariva al meer dan 130 zielen het koninkrijk Gods binnengevoerd.

Een andere soldaat die aan het thuisfront vecht voor de Here is taxichauffeur van beroep. In zijn taxi hangt een bordje waarop staat „Ik ben geïnteresseerd”. De meeste passagiers vragen hem in wie of wat hij dan geïnteresseerd is. Deze goede broeder legt dan uit dat hij tot een kerk behoort die zich het lot aantrekt van haar leden. Als zijn passagiers nog meer vragen stellen, komt hij aan hun belangstelling tegemoet door hun een exemplaar van het Boek van Mormon te overhandigen. Daarvan heeft hij altijd een aantal exemplaren binnen handbereik liggen. Dit trouwe lid heeft al meer dan 200 zielen bekeerd.

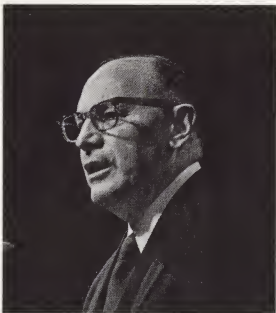
Wat een geweldige ervaring om nu op aarde te mogen zijn. In deze tijd waarin wij het werk zien vorderen, bid ik dat ieder van ons hierin zijn deel moge leveren. Mogen wij moedig zijn en getrouw onze taak vervullen zodat door ons toedoen uit het zaad dat in de wijngaard van de Here werd geplant een rijke oogst zal voortkomen. Ik getuig dat dit het koninkrijk van God op aarde is en dat zijn voornaamste dienaar en onze profeet Spencer W. Kimball is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De taal van de geest

DOOR JOSEPH B. WIRTHLIN
Assistent van de Raad der Twaalven

Broeders, zusters en vrienden,
Het is een voorrecht op deze heilige plaats te zijn en deze inspirerende conferentie bij te wonen. De Geest van de Here is hier. Ik heb Hem gevoeld en ik ben ervan overtuigd dat velen van u Hem hebben gevoeld, want uw versterkend geloof en uw gebeden verrijken en verheerlijken die aanwezigheid van God. In feite zijn wij bijegekomen met het doel om tot de wereld te getuigen dat dit Gods kerk is, dat president Spencer W. Kimball waarlijk een profeet van onze hemelse Vader is. Ik weet zeker dat mijn vader vandaag ontroerd zou zijn geweest als hij had gezien en gehoord dat broeder Lee is ondersteund als algemene autoriteit. Hij hield evenveel van de Indianen als ik en u. Daarom zijn wij verheugd over deze aanstelling. Deze laatste zes maanden zijn zeer opbouwend en vast en zeker de meest verheffende en veeleisende geweest van mijn gehele leven.

Wij hebben onder de mensen van Europa een onrustige, zoekende geest bespeurd. Waarom? Omdat er een knagende honger in de harten der mensen is die, indien deze niet wordt gevoeld met de waarheden van het evangelie, het leven leeg laat en verstoken van vrede. Het mengelmoes van economische filosofieën dat door de zogenaamde wijze mannen van de wereld wordt gepresenteerd heeft weinig, misschien in het geheel geen problemen opgelost en geen ware vreugde gebracht. Deze lege filosofieën hebben het mensdom naar wereldse

goederen en symbolen van wereldlijke macht doen zoeken, die het mensdom blind maken voor de waarheid dat alleen een rechtvaardig leven, dat stevig verankerd is in het dagelijks naleven van Gods geboden, het ware geluk brengt.

Al het andere voedt het hart niet, inwendig blijft de knagende honger. Het is onze taak die honger te onderkennen, te benamen en de mensen zich er bewust van te maken. Ik heb in Europa de vervulling gezien van de woorden van Amos dat er „... een honger in het land ...” zou zijn, „... geen honger naar brood ... maar om de woorden des Heren te horen.” (Amos 8:11.)

Er zijn enkele eenvoudige waarheden die ik kort wil herhalen en opnieuw bevestigen. Door de ervaringen die ik onlangs heb opgedaan heb ik er diep over nagedacht.

Ten eerste weet ik nu heel zeker dat er een vorm van communicatie is die de macht van woorden overtreft.

Woorden zijn onmisbaar. Er is echter veel meer te begrijpen dan woorden alleen, zoals de geschiedenis bewijst. Een tegenstribbelende geest kan de duidelijkste taal reduceren tot niets anders dan beuzelarij en wartaal.

Dit heb ik bemerkt. Er zijn geen taalbarrières in de kerk. Er is een sterke macht die de kracht van de boodschappen die alleen met woorden worden overgebracht, overtreft. Dat is de kracht van boodschappen die door de Geest in ons hart worden overgebracht. In elk land en klimaat commu-

niceert de lieflijke Geest van onze Heiland met allen die de waarheid zoeken, ongeacht taal of dialect. Het is een universele boodschap voor elk hart dat ermee instemt. Ik heb dit overal gevoeld bij mijn onlangs opgedane ervaringen, ongeacht de taal die er werd gesproken, en ik getuig van de kracht en de echtheid van dergelijke communicatie. De Geest is thans even werkzaam om het evangelie door te geven aan allen die de waarheid zoeken, als dat het geval was op Pinksteren, lang geleden.

In de Leer en Verbonden staat een frappante beschrijving van dit wonder. „Want te dien dage zal het geschieden, dat een ieder de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal zal horen door hen, die tot deze macht zijn geordend *door de bediening van de Trooster*, Die op hen voor de openbaring van Jezus Christus is uitgestort.” (LV 90:11; cursivering toegevoegd.)

Wat de macht van de Geest meer dan woorden kan overbrengen kan duidelijk worden gezien in een ervaring van broeder Peter Mourik, het hoofd van de gebouwendienst van de kerk in Europa. Hij vergaderde met burgemeester en wethouders van een stad om te onderhandelen over de aankoop van het voormalig gemeentehuis. Als het kon worden gekocht, moest het worden verbouwd tot een vergaderplaats voor de kerk. De burgemeester van de nabijgelegen Duitse stad was ook aanwezig, daar een grenswijziging welke pas was ingevoerd beide gemeenten bij de transactie betrok.

De heer die broeder Mourik aan burgemeesters en wethouders voorstelde, deed dit op een luchthartige wijze. Hij zei: „Ik wil de heer Mourik aan u voorstellen; hij vertegenwoordigt deze sekte ... deze groep.” Uiteindelijk kwam hij zover om te zeggen: „Deze kerk”.

Toen hief broeder Mourik zijn hand omhoog en zei: „Mijnheer de burgemeester, ik protesteer.”

De burgemeester antwoordde: „De vergadering is nog niet eens begonnen. Waar protesteert u tegen?”

Broeder Mourik antwoordde: „Voor dat wij beginnen zou ik graag willen dat iedereen begrijpt wie en wat ik

vertegenwoordig. Ik vertegenwoordig De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de enige ware kerk op aarde in deze tijd!”

Deze verklaring maakte allen aan het lachen. Toen zei de burgemeester tegen de man die broeder Mourik had voorgesteld: „Wees voorzichtig met wat u over deze kerk zegt!”

Broeder Mourik dacht dat het hiermee was afgelopen, maar de burgemeester ging door en zei: „Ik zou graag iets over deze kerk willen zeggen. Wij hebben ruim twee jaar een schoolgebouw aan hen verhuurd. Ik heb ontdekt dat het heel fijne mensen zijn. Ik ga dikwijls naar het zwembad dat bij de school is. Op een avond bemerkte ik dat de kerkleden een bijzondere vergadering hadden aan en in het zwembassin. Zij hadden een doopdienst. Ik bleef stil achterin zitten en keek toe. Ze zongen een lofzang; ik vond het prachtig. Daarna bad iemand en toen hij ‚Amen’ zei, zelden allen ‚Amen’. Ik kwam daar zeer van onder de indruk. Toen stond een jong meisje op en vertelde wat Christus en de kerk voor haar betekenden. Ze was zo ontroerd dat er tranen in haar ogen kwamen. Ook ik was diep bewogen. Ik was bovendien diep bewogen door de hartverwarmende oprechtheid, de eenheid en de geestelijke verbondenheid van deze mensen. Toen ik thuis was zei ik tegen mijn vrouw: ‚We moeten inlichtingen over deze kerk zien te krijgen. We moeten er meer over te weten komen.’”

Nadat de burgemeester was gesproken zei broeder Mourik: „Mijnheer de burgemeester, u zou een goede bisschop in onze kerk zijn,” en weer lachten allen.

Maar de steer in de vergadering was merkbaar veranderd. De Geest van de Here was er en sprak tot het innerlijk van de aanwezigen. Dus voelde broeder Mourik zich geroepen om te zeggen: „Daar de burgemeester aan u heeft uitgelegd wat onze kerk is, ben ik ervan overtuigd dat u begrijpt waarom wij dit gebouw zo voordelig mogelijk moeten kopen.”

De kerk kocht dit mooie gebouw tegen zeer verlaagde prijs. Dit werd bereikt omdat broeder Mourik de moed

had zijn getuigenis te geven. Dit getuigenis werd vergezeld door de macht van de Geest, die de burgemeester inspireerde om te spreken, waardoor de wethouders de kerk gunstig gezind werden. Wat de Geest overbrengt in de harten der mensen gaat de macht van onze woorden te boven!

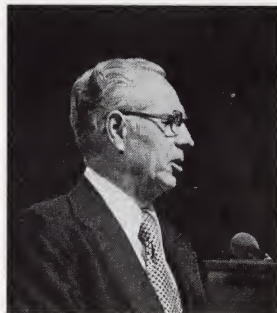
De tweede waarheid waar ik tijdens mijn zendelingenlevens opnieuw mee werd geconfronteerd is, dat de Here zijn bedoelingen op wonderbaarlijke wijze kenbaar maakt. Een zending in Italië, genaamd Gary D. Shaw, ontdekt deze werkelijkheid door de influisteringen van de Geest op te volgen. Broeder Shaw was nog maar twee weken in het zendingsveld toen zijn oudere collega ziek werd. Het gevolg was dat de broeders de gehele dag in hun appartement moesten blijven. Broeder Shaw werd door de Geest bewogen en kreeg het grote verlangen met iemand over het evangelie te praten. Hij pakte daarom het telefoonboek waar meer dan drie miljoen namen in staan. Hij koos er drie. Het eerste nummer dat hij draaide gaf geen antwoord. Bij de tweede keer antwoordde een mevrouw dat ze niet geïnteresseerd was en om het nog erger te maken zei ze tegen broeder Shaw dat ze zijn slechte Italiaans en manier van spreken niet kon verstaan. Bij de derde poging antwoordde een mijnheer. Broeder Shaw stelde zich voor en kreeg een hartelijk antwoord. De mijnheer zei dat hij Mabilia heette en de broeders graag zou ontvangen. Dat deed hij. De afspraak die op zo'n wonderbaarlijke wijze tot stand kwam, werd een geestelijk verheffende en in-

spirende ervaring. „Wonderlijk! Ik heb twee jaar op een bank gewerkt, op een hoek van een straat waar de zendelingen met hun bord stonden en tractaten uitreikten. Telkens weer ging ik er rakelings langs, maar ik was te verlegen om ze te antwoorden. Nu heb ik u op deze wonderlijke manier ontmoet.” Op dit punt kunnen wij het „mijnheer” veranderen in „broeder” want nadat de man met wie telefonisch contact was opgenomen de lessen had ontvangen, werd hij gedoopt en broeder Mabilia is thans werkzaam in het presidium van de gemeente Napels.

Bij de familie Wirthlin begon het ruim honderd jaar geleden met mijn overgrootvader, Leopold Wirthlin. Hij is in Zwitserland geboren. Als jongeman nam hij het evangelie aan en werd prompt door zijn ouders verstoten. Dit was voor hem het motief om de lange, moeilijke tocht naar de Salt Lake Valley te maken. Enkele jaren later ontving hij de oproep van president Brigham Young om in Zwitserland op zending te gaan. Hij aanvaardde die graag. Om te kunnen gaan moest hij al zijn bezittingen verkopen. Mijn overgrootmoeder naaide tijdens zijn afwezigheid zoutzakken, om haar gezin te onderhouden. Daar kreeg ze een stuiver per stuk voor.

Ik zou graag met mijn diepste overtuiging besluiten. Het is een verklaring van mijn overgrootvader, die ik met de mijne wil verenigen tot een eeuwig getuigenis. Leopold Wirthlin heeft in oprechte nederigheid gezegd: „Ik weet dat als ik mijn taak goed vervul, ik mij gezegend voel, en dat ik als ik nonchalant ben, niet gelukkig ben. Daarom moeten wij als leden van de kerk goed op onszelf letten en erop toezien dat wij onze plichten getrouw volbrengen.”

Mag ik aan zijn woorden de mijne toevoegen: Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat de Vader en de Zoon zijn verschenen aan de profeet Joseph Smith. Door hem is het ware en eeuwige evangelie aan ons teruggebracht, zodat wij als de geliefde kinderen van onze hemelse Vader een glorierijke verheerlijking kunnen bereiken. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

In den beginne plaatste God Adam op de aarde en gaf hem heerschappij over de vissen, het gevogelte, het vee en over de gehele aarde. Dit lijkt thans voor veel mensen een zeer hoge positie. Hoewel Adam heerschappij over de gehele aarde had, zei God echter: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij.” (Gen. 2:18) en Hij gaf hem een vrouw, Eva, als gezellin en hulpe. Daarna gaf God hun het eerste grote gebod, zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen.

Er is ons niet verteld hoe lang zij in de hof van Eden woonden voordat zij van de vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad namen en uit de hof geworpen werden om in te gaan en hun sterfelijk bestaan te aanvaarden. Het punt dat ik duidelijk wil maken is dat God zelf de eerste gezinseenheid stichtte. Het huwelijk is geen instelling die door de mens tot ontwikkeling is gebracht, die men kan afschaffen, tijdens het proces van de menselijke „vooruitgang”. Alles wat ons in ons leven na aan het hart ligt, houdt verband met onze families. Hier ligt het middelpunt van de liefde en waar liefde is, daar vinden wij ook geluk.

Waarlijk, het is niet goed voor een mens om alleen te zijn. De Here heeft in zijn wijsheid op deze aarde de mens de mogelijkheid gegeven om gelukkig te worden en dat geluk in alle eeuwigheid te behouden. De grootste vreugde en het grootste geluk vindt men in de gezinseenheid. Zo is het in de ge-

Detail van Torlief Knapus' Handkar Pioniers Monument, Temple Square.

Genealogie

DOOR ELDRED G. SMITH
Patriarch van de kerk

hele geschiedenis geweest. Waarom zou het dan niet zo zijn in het volgende leven? Deze gezinseenheid is zo belangrijk dat de Here aan ons bekend heeft gemaakt dat alle aardse gezinnen moeten worden verzegeld.

Tegen het eind van het duizendjarig rijk moet al het nageslacht van Adam dat het evangelie aanvaardt als één gezin verzegeld zijn door de macht van het priesterschap, dat wil zeggen de macht om op aarde te verzegelen wat ook in de hemel verzegeld zal zijn en op aarde te binden wat ook in de hemel gebonden zal zijn.

Elk mens dat naar de aarde komt moet voor het eind van het duizendjarig rijk de kans hebben alle zegeningen van deze verzegelingen te ontvangen. Er zou geen rechtvaardige God zijn als het niet zo was. Deze verzegelende zegeningen worden ten eerste verkregen door het toedienen van de doop, waardoor men toetreedt tot de kerk van Jezus Christus. Daarna moet de vrouw voor dit leven en alle eeuwigheid aan haar man worden verzegeld. Ook de kinderen die buiten dit huwelijksverbond zijn geboren moeten aan hun ouders worden verzegeld, zodat zij de zegeningen kunnen ontvangen alsof zij onder het nieuw en eeuwigdurende verbond waren geboren.

Zij die zonder deze wet zijn gestorven, hebben het voorrecht deze zegen plaatsvervangend te ontvangen. Hier begint onze taak. Wij moeten eerst het evangelie aan de levenden onder-

wijzen. Daarna moeten wij de gegevens verzamelen van onze familieleden die zonder de wet stierven, zodat wij dit grote en belangrijke werk voor hen kunnen doen.

Laten wij de profeet Joseph Smith citeren uit LV 128:

„. . . laat mij u verzekeren, dat dit grondgebinselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vaders zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.” (LV 128:15; zie ook Heb. 11:40.)

Toen Paulus aan de Corinthiërs de beginselen van de opstanding onderwees, bevestigde hij dit punt door te zeggen:

„Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (1 Cor. 15:29.)

Hieruit blijkt dat er in de dagen van Paulus plaatsvervangend voor de doden werd gedoopt.

Een van de eerste instructies die Moroni aan de profeet Joseph Smith gaf was een citaat uit Maleachi 4:5-6. Moroni gebruikte deze woorden:

„Ziet, ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

„En hij zal de aan de vaders gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden. Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (Joseph Smith 2:38-39.)

De profeet Joseph Smith heeft gezegd:

„De grootste verantwoordelijkheid in deze wereld, die door God op onze schouders is geplaatst, is om naar onze doden te zoeken.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 378.)

Dit betekent dat voor alle kinderen van God die het willen aanvaarden de doop en het verzegelingswerk moet

worden gedaan, niet alleen voor hen die nu op aarde leven en lid zijn van de kerk, maar voor al onze voorouders en allen die op aarde geleefd hebben en die het evangelie van Jezus Christus willen aanvaarden.

De Here bracht dit grote werk tot stand door allereerst de sleutelen en het priesterlijk gezag terug te geven. Dit werd in april 1836 in de tempel te Kirtland gedaan, toen Elia de verzegelende sleutelen gaf aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Daarna heeft Hij edele geesten naar de aarde gezonden die achtergehouden werden om in deze uitverkoren bedeling naar voren te komen, dappere, sterke geesten, die het evangelie zouden aanvaarden. Deze worden nu naar alle delen van de wereld gezonden. Deze uitverkoren geesten aanvaarden het evangelie als het hun wordt aangeboden. Op hun beurt brengen zij hun familie en vrienden tot het evangelie. Zij gaan naar de tempelen van de Here en volbrengen hun eigen verzegelingen, daarna de plaatsvervangende verzegelingen voor hun voorouders.

De Here doet echter nog veel meer om dit werk te steunen. Hij heeft uitverkoren geesten in de wereld gezonden die gezegend zijn met speciale kennis en opleiding om wetenschappelijke middelen en materialen tot ontwikkeling te brengen die het werk bespoedigen en de taak mogelijk maken die anders onmogelijk zou zijn, namelijk namen vergaren, sorteren en in een systeem onderbrengen, en namen controleren om het dubbel opnemen van een naam te voorkomen. Dit is bijna een wonder. Alles wat de Here kan doen om het voor ons gemakkelijker te maken, wordt gedaan. Maakt u gebruik van deze hulp?

Waarderen wij deze zegeningen? Veel bekeerlingen zouden gaarne bereid zijn zich grote inspanning te getroosten en hebben er grote geldbedragen voor over om de kans te hebben aan hun ouders te worden verzegeld. Ze vinden het zeer de moeite waard.

Daarna moeten wij alle gegevens van onze voorouders verzamelen die te verkrijgen zijn. Ik bedoel geen halfslachtige pogingen. Ga ijverig aan het

zoeken en bid. Wacht niet op een geschikt moment; het geschikte moment komt waarschijnlijk nimmer. Stel het niet uit tot u oud geworden bent en niets anders meer te doen hebt. We weten nooit wat de dag van morgen brengen zal en wij moeten erop letten dat het verzegelingswerk voor elke familie wordt gedaan. Niemand kan zich aan dit werk onttrekken. Wij zullen geen excuses hebben, ook als wij dachten dat een tante of een andere bloedverwant het werk deed.

Men vroeg eens aan een jongedame, een genealoge: „Hou zou u het vinden indien u een dubieuze figuur in uw stamboom ontdekte, bij voorbeeld een piraat of een veroordeelde, of zo iemand?”

Ze antwoordde: „Mijn verantwoordelijkheid is niet hoe hij leefde, maar dat hij leefde, en stierf. Uiteindelijk heb ik mijn leven aan hem te danken en de enige manier om die schuld te betalen is de doop voor hem te laten voltrekken en het verzegelingswerk voor hem te doen. Het is aan hem om die te aanvaarden.”

Dit is de taak van een ieder van ons. Niemand van ons kan volmaakt worden zonder dit werk. Ik betwijfel of de Here het excuus zal aanvaarden dat wij het zo druk hebben met ander kerkewerk dat wij geen tijd overhouden voor de genealogie. Elk deel hiervan dat wij niet doen, maar dat wij

wel behoren te doen, moet door een ander worden gedaan, want het moet worden gedaan. Als wij ons aan onze taak onttrekken, hoe kunnen wij dan verwachten de zegeningen te ontvangen?

Mag ik tot hen die over de wereld verspreid wonen een woord van bemoediging spreken? Wees opgewekt, wees ijverig, vertrouw op de Here en Hij zal u helpen. U werd waarschijnlijk daar geplaatst waar u kunt werken aan het verzamelen van de gegevens, of om een bijzondere zendingsofdracht te vervullen. Als u het Hem toestaat zal de Here u doen slagen in uw werk en tevens veel arbeidsvreugde geven.

Vele goede leden van de kerk hebben stapels gegevens in hun boekenkast liggen. Zij hebben gegevens verzameld, maar deze nog niet opgezonden zodat er nog geen tempelwerk voor hen kan worden gedaan. Zorg dat deze gegevens in de tempels komen. Aan de andere kant wachten misschien velen op het werk dat voor hen moet worden gedaan. Laten wij de leuze van president Kimball volgen: „Doen”. Ik vind dit een goede leuze voor deze conferentie — „Doen”.

Moge Zijn zegen rusten op allen die ijverig zijn in dit werk, dat wij de weg voor Zijn komst mogen gereedmaken, want ik getuig tot u dat dit Zijn werk is, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Onlangs vertelde een van mijn vrienden mij een ervaring, die hij heel bijzonder achtte. Zijn zoon is de hoofdpersoon. Mijn vriend kwam thuis van zijn werk en begroette zijn zoon met een aal over zijn bol terwijl hij zei: „Mijn jongen, ik wil dat je weet dat ik van je houd.”

De zoon reageerde met: „Papie, je hoeft niet van mij te houden. Kom maar liever met me voetballen.” Dit is een jongen die een heel belangrijke boodschap heeft.

Er zijn te veel mensen op aarde die hun liefde tonen door liefdesverklaringen.

Ware liefde is handelend optreden! Ware liefde vraagt om persoonlijke initiatieven. Liefde moet groeien om oprecht te zijn. Liefde kost tijd. Te dikwijls worden eigenbelang, zelfliefde, overredingskracht en lustgevoelens verward met liefde. Hoe hol en hoe leeg is onze liefde als zij niet dieper zit dan het opwekken van een voorbijgaand gevoel of het uitspreken van woorden die niet langer bestaan dan hun echo. Een groepje studenten maakte mij onlangs duidelijk dat de uitdrukking waar zij de meeste hekel aan hadden, het gezegde van de ouderejaars betrof: „Als ik je houden moet, zeg je het maar”. Zij zien evenals vele anderen liever daden dan woorden.

Wij moeten op gezette tijden en op de juiste momenten anderen onze liefde verklaren, maar wij moeten haar ook bewijzen door daden. Ware liefde kost

De liefde kost ons tijd

DOOR MARVIN J. ASHTON
Van de Raad der Twaalven

werkelijk tijd. De grote Herder dacht hier net zo over toen Hij onderwees: „Wanneer gij Mij liefhebt, *zult* gij mijn geboden *bewaren*.” (Johannes 14:15; cursivering toegevoegd.) En ook toen Hij sprak: „Hebt gij Mij waarlijk lief? . . . *Hoed* mijn schapen.” (Johannes 21:16, cursivering toegevoegd.) Liefde vraagt om daden, anders is zij niet blijvend. Liefde is handelend optreden. Liefde is niet alleen maar een verklaring. Liefde is geen bekendmaking. Liefde is geen voorbijgaande fantasie. Liefde is niet hetzelfde als eigenbelang. Liefde is niet iets dat wel goed van pas kan komen. „Wanneer gij Mij liefhebt, *zult* gij mijn geboden *bewaren*” en „Hebt gij Mij waarlijk lief . . . *hoed* mijn schapen” zijn officiële uitspraken van God zelf die ons moeten helpen onthouden dat wij onze liefde het beste kunnen tonen door de *w*erkwoorden *hoeden* en *bewaren*. Van een andere jongen die wat ouder is, oud genoeg om enkele honderden kilometers hier vandaan in de staatsgevangenis te zitten, kunnen wij meer over dit liefdesproces leren. Hij schrijft in zijn ontroerende brief, die ik enkele dagen geleden ontving, dat hij probeert te ontdekken hoe hij in deze toestand vezeild is geraakt. Hij schrijft: „Het leuk wel of mijn vader niet echt van mij hield, hoewel hij mij altijd keel en uitgebreid vertelde: „Ik houd veel van je” en wat daar bij hoort. Ik heb ontdekt dat „ik houd van je” inhoudt dat je niets hoeft te doen. Ik bedoel, dat wij nooit werden ge-

dwongen regelmatig onze taken te doen, wij kregen ook geen onderricht op moreel en geestelijk gebied. Zelfs nu weet ik nog niet volgens welke beginselen mijn ouders leven.” Van deze vriend, die ik nog nooit heb ontmoet, wil ik nogmaals aanhalen dat „ik houd veel van je” inhoudt, dat je niets hoeft te doen. Ik noem hem mijn vriend omdat hij mij geholpen heeft met de gedachten waarvan ik ook u deelgenoot wil maken in de hoop u er op uw beurt mee te helpen. Heeft de vader hier voldaan aan het gebod te *hoeden* en te *bewaren*? Misschien heeft hij zijn gezin goed gehoord door te zorgen voor voldoende voedsel. Ook heeft zijn zoon altijd profijt gehad van het dak boven zijn hoofd dat hem dag en nacht tegen de elementen beschermde. Toch zou ik deze vader en moeder en anderen erop willen wijzen dat *hoeden* meer is dan te eten geven. Niemand kan leven van brood alleen. Hoeden betekent liefdevol voor de gehele mens zorgen in lichamelijk, mentaal, zedelijk en geestelijk opzicht. *Bewaren* is een proces dat uw zorg vereist en bovendien uw beraad, uw vriendelijkheid gepaard aan uw tucht, uw voorbeeld en uw belangstelling. *Bewaren* is meer dan voor vier muren en een dak zorgen. Wij moeten er allemaal steeds aan worden herinnerd dat er heel veel liefde en levenslust nodig zijn om van een huis een thuis te maken. Hoe kunnen wij het beste onze liefde laten blijken? Hoe moeten wij onze liefde waar maken? Onze hoogste Leraar onderwees Petrus heel duidelijk hoe hoe hij het beste zijn liefde kon tonen. „Dit was reeds de derde maal, dat Jezus na zijn opwekking uit de doden Zich aan zijn discipelen geopenbaard heeft. Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot hem: Ja, Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren. Hij zeide ten weder tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed mijn schapen.

Hij zeide ten derde male tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen.” (Johannes 21:14-17.) Wanneer voelde u zich voor het laatst gehoord door een lid van uw gezin of een vriend? Wanneer gaf men u voor het laatst te eten voor uw geestelijke groei en uw denken, uw plannen, uw dagindeling? Deelde men uw plezier, uw ontspanning, uw zorgen, uw angsten? Toonde men belangstelling en toonde men aan u te denken? Dit alles is slechts mogelijk met iemand die u werkelijk liefheeft. Hebt u wel eens medeleven getoond en troost gebracht bij een sterfgeval of bij iemand die zwaar beproefd werd? Bent u daar wel eens vandaan gekomen, opgebouwd door het geloof en het vertrouwen van de geliefde die iemand verloren had? De beste methode om onze liefde door hoeden en bewaren te tonen is onze liefde elk uur en elke dag te bewijzen. Het is zinloos over onze liefde en over troost te spreken als we met onze daden niets bewijzen. God ziet graag dat wij volhouden. Onze naasten en onze gezinnen hebben ons lief als wij hen blijven steunen en onszelf blijven geven. Ware liefde is even eeuwig als het leven zelf. Wie zegt dat de eeuwige vreugden niet verpakt zijn in voortdurend hoeden en bewaren. Wij mogen het goeddoen niet moe worden indien wij het doel van God met zijn kinderen begrijpen. Onze hemelse Vader zou wel eens moe kunnen worden van de uitsluitend in woorden gedane liefdesverklaringen. Hij heeft ons door zijn dienstknachten duidelijk gemaakt dat hij daden verwacht en niet alleen woorden. Hij vindt daden belangrijker dan lippendienst. Wij kunnen laten zien hoe groot onze ware liefde voor Hem is door het bewaren van zijn woord en het hoeden. Laat mij u twee voorbeelden geven, gevallen zoals die beslist meer voorkomen. Het betreft mensen die elk uur, elke dag en elke maand de tijd genomen hebben om elkaar lief te hebben. Ik zeg dat deze gevallen meer

voorkomen omdat wij, gelukkig, overal om ons heen dagelijks de ware liefde in praktijk kunnen zien brengen. Ik denk in de eerste plaats aan een bepaalde moeder die, door de dood, plotseling zonder man in het leven stond. Daar stond zij dan met drie zoons, in leeftijd variërend van de vroege tienerjaren tot bijna rijp voor een zending. Jarenlang heeft zij door haar voorbeeld en hard werken gezorgd dat het nodige geld er kwam, alsook de nodige aanmoediging en de nodige eenheid. Dit proces van hoeden en bewaren heeft drie geweldige zendelingen opgeleverd, studenten, echtgenoten, vaders. Eén van hen merkte onlangs op: „Moeder heeft altijd de tijd genomen om ons haar liefde te tonen“. Deze moeder zet het tonen van het ware liefdeshandelen nog altijd voort nu haar zonen hun universitaire opleiding volgen en inmiddels hun eigen gezinnen hebben gesticht.

Enige tijd geleden werd onze aandacht gevestigd op de vaardigheid en de houding van een aannemer hier in de buurt. Zijn verlangen naar volmaaktheid en de eer die hij in zijn werk legde leidden mij ertoe hem vragen te stellen ten einde hem beter te leren kennen. Als jongeman moest hij jongere broers en zusjes onderhouden. Zijn officiële opleiding eindigde op zijn veertiende jaar. Kort nadat zijn broers en

zusjes voor zichzelf konden zorgen trouwde hij. Een jaar na hun huwelijk vertoende zijn vrouw de eerste symptomen van een splendezië. Vijfentwintig jaar lang zorgde hij voor haar en hun twee zoons. Er werden operaties verricht en de kosten liepen hoog op, maar hij werkte en zwogede toegewijd. Na dit gesprek wist ik dat ik met een man had kennism gemaakt. Jazeker, liefde kost tijd. Liefde is niet van voorbijgaande aard. De liefde vergaat nimmermeer. Ziehier een man, die niet zo maar iemand was. Een man wiens gedrag mij toonde dat hij het ware handelen van de liefde kende, het bewaren en hoeden, en delen, onder alle omstandigheden.

Wat heerlijk is het om te mogen zien dat op dit levenspad ook anderen, velen, die niet in aanraking komen met ellende, ook het grondbeginsel van de ware liefde in toepassing brengen. In het leven zijn hoffelijkheid en vriendelijkheid alledaagse blijken van ware liefde. Ik denk nu aan een vader die ik ken, die iedere gelegenheid te baat neemt om bij zijn zoon te zijn. Dikwijls gaat hij alleen maar een stuk met hem wandelen en ontdekken zij samen de geheimen van de natuur. Maar dan heeft hij zijn zoon voor zich alleen. Denk eens aan de moeders die u ook wel kent, die hun dochter leren bakken en koken. Andere moeders leren hun zoons liefde voor boeken

door ze voor te lezen en door met ze te lezen. Een grote broer leert zijn broertje hoe hij een postzegelverzameling moet opzetten, een zusje helpt haar broertje een toespraakje op te stellen. Ook dit zijn blijken van liefde. Ik weet dat we misschien wel denken: „Wat onbelangrijk, wat gewoon,“ maar in deze en andere voorbeelden zien we waarom het gaat bij het hoeden en dat er vreugde en geluk uit voortvloeien.

Laat mij u nog een paar voorbeelden geven. Neem een trainer die meer van zijn jongens verlangt dan winnen; een vader of moeder die bereid is op te blijven om gezellig te babbelen als hun zoon of dochter uit is geweest; een grote zus die haar jongere zusje helpt; een gezin waarvan de leden elkaar helpen om samen op tijd uit te kunnen gaan. Nog een blijk van liefde kunnen wij vinden bij de studente die regelmatig een zending bemoeiende brieven schrijft en zichzelf voorbereidt voor het huwelijk met de juiste jongeman op de juiste tijd en op de juiste plaats. Wij complimenteren ook de vaders die dagelijks hun kinderen het juiste voorbeeld van liefde geven door hun moeder lief te hebben. Heel vaak is het reiken van de helpende hand bij dagelijkse besloomingen zoals afwassen of kinderen naar bed brengen een beter liefdeblijk dan die mooie uitdrukkingen die hol klinken wegens gebrek aan daden. Zij die werkelijk de liefde begrijpen weten dat die ten diepste altijd oprecht en duurzaam en simpel zal wezen.

Er zijn oneindig veel mogelijkheden om liefde voor God te tonen, thuis, in de leefgemeenschap, in het zendingengebied en jegens de leden van het gezin. Enkelen van ons zijn geneigd te denken dat ons liefdevol handelen ophoudt wanneer een lid van het gezin teleurstelt, opstandig handelt, zeker als het wegloopt. Soms hebben diegenen die onze liefde het minst verdienen deze het hardste nodig. Liefde is niet voor de gelegenheid, zij kan niet worden geuit door dreigementen, aanklachten, teleurgestelde jammerkachten of wraakacties. Ware liefde kost tijd, vraagt om geduld en permanent handelen. Ik denk aan een toekomstige ouderling,

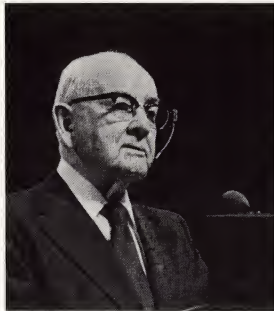
die meer dan 35 jaar volkomen inactief is geweest en nu mij hoedt als mijn huisonderwijzer. „Waarom ben je weer actief, John?” vroeg ik hem.

„Mijn vrouw wilde het maar niet opgeven en mijn huisonderwijzer, die mij hier vanavond begeleidt, bleef mij maar duwtjes geven in de goede richting.” John is gelukkig en doet veel voor het goede werk omdat die twee mensen zo goed weten wat liefhebben is.

Liefde voor God kost tijd. Liefde voor het gezin kost tijd. Vaderlandsliefde kost tijd. Naastenliefde kost tijd. Liefde voor je jongen of meisje kost tijd. Liefde ter voorbereiding van een huwelijk kost tijd. Jezelf leren liefhebben kost ook tijd.

Of wij nu het zontje zijn dat niet de liefde wil horen, maar liefde wil zien, gevangene, student, moeder, vader, dochter of vreemdeling, wij hebben meer nodig, verdienen meer dan de verzekering: „Ik houd veel van je”. Laten wij nu besluiten tijd uit te trekken om onszelf te geven door onze liefde in de juiste daden om te zetten. Ook God heeft meer dan woorden nodig. Wij kunnen Hem gelukkig maken door trouw te hoeden en te bewaren.

Ik bid onze hemelse Vader of Hij ons wil bijstaan om de waarheid omtrent de ware liefde te begrijpen. Het is een voortdurend handelen dat vreugde en geluk brengt aan alle deelnemende partijen. Mogen wij de tijd nemen om onze gezinnen, onze vrienden, de vreemdelingen, onze profeet en onze God te laten zien dat onze liefdesverklaringen gevolgd worden door daden, in ons dagelijks leven, en dat wij beseffen dat onze liefde, wil die aanvaardbaar zijn voor God en de mensen onvergankelijk moet zijn en van binnenuit komt. Ik bid onze hemelse Vader ons te helpen onthouden dat de ware liefde tijd kost. God help ons de tijd te nemen om van de zegeningen te genieten die met *hoeden* en *bewaren* samenhangen. Ik getuig tot u dat de kerk waar u en ik lid van zijn waarachtig is. Door de eeuwige liefde van onze levende hemelse Vader en onze Heiland Jezus is zij opnieuw gesticht, en in stand gebleven. Dit zeg ik in de goede naam van Jezus Christus. Amen.

Uit het diepst van hun hart

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Broeders en zusters, deze conferentie met acht bijeenkomsten is een geweldig succes geweest. De broeders hebben uit het diepst van hun hart gesproken. Ze hebben ons nogmaals gewezen op een aantal grote waarheden uit het evangelie van Jezus Christus, onze Heer en Meester.

We hopen dat de leiders en de leden van de kerk die bij deze conferentie aanwezig waren en de toespraken gehoord hebben, door deze toespraken geïnspireerd en bemoedigd zullen zijn. Ik hoop dat u veel aantekeningen hebt gemaakt van de gedachten die de broeders in hun toespraken aan u hebben willen overbrengen. Er zijn vele suggesties gegeven die u als leiders zullen helpen uw werk nog volmakter te doen. Er zijn vele waardevolle suggesties gegeven hoe wij ons eigen leven kunnen vervolmaken, en hiervoor waren wij tenslotte ook gekomen.

Op deze conferentie heb ik mij vast voorgenomen dat er vele gebieden zijn waarop ik mijn leven kan vervolmaken. Ik ben vast van plan aan deze vervolmaking te gaan werken zodra deze conferentie vanavond is afgelopen. Ik heb ze al in gedachten opgeschreven en ik ga aan het werk, zodra de conferentie afgelopen is.

U hebt de broeders vol overtuiging horen spreken over de principes van het evangelie. U heeft broeder Benson in zijn geïnspireerde toespraak horen vertellen dat de overanderlijke wetten van God in de hemel onwrik-

baar liggen verankerd; als de mensheid weigert deze wetten te gehoorzamen moeten de mensen de gevolgen van hun gedrag ondervinden. Ze zullen worden uitgeroeid. Zonde roept om straf. Voorts zei hij: „Daarom doen wij als nederige dienaren van de Here een beroep op de leiders van alle volkeren nederig te zijn, zich te vernederen voor God, Zijn inspiratie en Zijn leiding te zoeken. Dat is een krasse uitspraak, maar een zeer juiste. U heeft broeder Thomas S. Monson horen vertellen dat de president van de Raad der Twaalven door de inspiratie van de Here werd geleid om plannen te wijzigen, zodat broeder Benson zich op de juiste plaats bevond om een stervend kind te zalven. Hij vertelde ons wat uiteindelijk zijn opdracht werd, hoe hij naar de conferentie ging, 129 km reed en ten slotte bij het gezin aankwam waar het doodzieke kind lag.

Weet u nog hoe broeder Sill vertelde over de grote, invloedrijke mensen die al hun macht kwijttraakten toen zij zich overgaven aan een leven vol lusten? Hij vertelde ook het verhaal uit Bunyan's *Pelgrimsreis* van de man die een kroon weigerde omdat hij zijn hele leven al allerlei ongerechtigheden weggeharkt had . . .

„Wij hebben de grootste opdracht aller tijden,” zei hij. „De enige vraag is hoe we de strijd zullen gaan aanpakken.”

U heeft broeder Cullimore horen vertellen over de gezinsavond. Welk een

prachtingstelling! Ik hoop dat ieder van u naar huis gaat en gestalte zal geven aan het gezinsverzorgingsprogramma. Tijdens de vergadering van de ZHV merkte iemand op dat de duivel weet waar hij moet aanvallen. Hij is van plan het gezin aan te vallen. Hij wil de gezinnen verscheuren. U zult zien dat al deze praktijken van de duivel die door de broeders in hun toespraken zijn genoemd als eindresultaat hebben: het gezin uiteen rukken. De ouders en onze geliefden ten val brengen. Dat alles is de Satan van plan. Laten wij ons vast voornemen dat hij onze gezinnen niet binnendringt.

Van broeder Tuttle en andere broeders hoorden wij over het geweldige zendingswerk dat wordt verricht.

President Romney besprak de geschiedenis van de bevolking van dit continent zoals men die in de schriften aantreft. Hij vertelde ons over de Nefieten en de Jaredieten en gaf de beloften weer die de Here ons gegeven heeft, dat welke natie dit verkieslijke land ook zal bezitten, zij vrij zal zijn van slavernij en van gevangenschap en van alle andere natieën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen die Jezus Christus is. Ik heb deze boodschap hier in het kort weergegeven, maar u weet hoe belangrijk deze boodschap is en welke verstrekkende gevolgen zij heeft.

Broeder Rector heeft een leerzame toespraak gehouden over het Woord van Wijsheid., met name in verband met het alcoholprobleem, en heeft ons met een aantal verontrustende cijfers geconfronteerd. Al onze tijdschriften staan vol met artikelen over het wereldvoedselprobleem. Hij heeft ons een oplossing aan de hand gedaan om de mensen in de derde wereld te kunnen helpen: we moeten ons graan niet meer voor alcoholische dranken gebruiken.

U heeft gehoord hoe broeder McConkie vertelde dat ons een of tweemaal in de duizend jaar grote zegeningen worden verleend. Van deze zegeningen gaf hij een gedetailleerde uiteenzetting. Hij noemde de geweldige opdrachten die wij in deze bedeling hebben ontvangen, de opdrachten voor de wederopgerichte kerk.

Broeder Hanks besprak de invloed die vaders op hun zonen uitoefenen, en gaf aan wat zij konden doen om hen te onderwijzen en te leiden.

U heeft broeder Hinckley gehoord die sprak over de vloedgolf van pornografie waaronder wij bedolven raken, en over de aandacht die men tegenwoordig geeft aan sex en geweld. Ik stelde het zeer op prijs dat hij ons vroeg de leiders, dat wil zeggen de wetgevende macht, aan te sporen wetten in het leven te roepen die aan dergelijke praktijken een eind moeten maken. Hij zei ons ook dat wij van onze waardering en dankbaarheid blij moesten geven, als deze wetten er waren en de wetgevers af en toe een geheugensteuntje moesten geven, als ze niet onmiddellijk tot invoering van deze wetten zouden overgaan.

Broeder Haight zei dat zijns inziens de kerk niet goed kon functioneren als men bepaalde taken niet delegerde, en dat men voor dat delegeren de priesterschap nodig had. Wij kunnen beschikken over de diensten van de priesterschap en we zijn bereid op de ingeslagen weg voort te gaan.

Ik zou hier alle broeders wel kunnen noemen. Hun toespraken waren zonder uitzondering geweldig. Ik weet zeker dat wij allen diep getroffen zijn door hun woorden, terwijl wij hier in de zaal zaten te luisteren en baden.

Ik wil graag nog even de toespraak vermelden die broeder Hunter vanmorgen gehouden heeft, waarin hij ons vertelde over de geschiedenis van dit gebouw. Ik woon hier al heel lang. Ik ben hier geboren, maar ik had dat verhaal nog nooit gehoord. Dat prachtige verhaal van de offers die die goede mensen, onze ouders, zich getroosten en het werk dat zij hebben verzet zodat wij vandaag tenminste redelijk comfortabel in deze tabernakel kunnen zitten. Hij vertelde ons ook hoe lang het gebouw al dienst doet. Dit gebouw staat er al honderd jaar, denkt u zich dat eens in!

Ik kan me indenken dat er in dit gebouw talloze geweldige toespraken zijn gehouden door profeten, apostelen en andere leiders. Ik kan me voorstellen dat er talloze malen vol overgave is gebeden door de broeders. Ik kan me indenken hoe er hier in de

loop der jaren talloze koren hebben gezongen, onder leiding van geweldige dirigenten, kortom welk een geweldige diensten deze tabernakel ons bewezen heeft. Ik hoop dat dit gebouw nóg een periode van één- of tweehonderd jaar mag meemaken.

Als ik me goed herinner zei broeder Hunter in zijn toespraak over het zendingswerk dat, als men vanaf dit spreekgestoelte de namen van de mensen zou voorlezen die zich voorbereiden op een zending, men de rest van de dag bezig zou zijn, omdat wij dit jaar zoveel zendingen hebben geroepen dat wij er een tabernakel mee zouden kunnen vullen; het zijn er evenveel als u hier samen. Hoe zou het zijn als wij u allen op zending riepen? Ik zou graag willen dat ik tijd had om nog een paar andere geweldige toespraken te vermelden, omdat ik dan een globaal overzicht kan krijgen en weer weet wat ik gehoord heb, kan beslissen wat ik wil onthouden, waar ik iets aan wil doen.

Ik wil graag nog even wijzen op het indrukwekkende pleidooi van broeder Perry voor het instandhouden van het huwelijk. Het is een levensgroot probleem, als we denken aan satan die de gebieden waarop hij ons ten val wil brengen nauwkeurig aangeeft. Het eerste waarvoor wij moeten zorgen is het huwelijk. Als onze huwelijksbanden en het gezinsleven ophouden, is het met ons gedaan.

Winnu, broeders en zusters, dit is het evangelie van Jezus Christus en aan allen die op dit moment met ons meeluisteren zou ik willen zeggen dat wij oprecht zijn geweest. Wat wij de afgelopen drie dagen gezegd hebben is de waarheid, de volledige waarheid en is van belang voor de verlossing en de verhoging van iedereen die heeft geluisterd en de woorden in zich op heeft genomen.

Dit is het evangelie van Christus. Hij is onze Heer. Dit is een christelijke kerk. Wij volgen Hem. Wij hebben Hem lief. Wij prijzen Hem. Wij aanbidden Hem. Nu moeten wij voortgaan en Hem tot in de finesses volgen. Het evangelie is er weer. Wij kunnen erover beschikken in al zijn volheid. Nog nooit eerder is het zo volledig, zo veelomvattend geweest. Het staat ter

beschikking van ons en de vele miljoenen, van wie sommigen op dit moment luisteren. We hopen dat wij niet de fout zullen begaan de boodschap naast ons neer te leggen of te negeren. God zegene u allen die hebt geluisterd.

God zegene ook u allen die hier aanwezig zijt. Moge Hij met u zijn als u naar huis terug gaat, naar uw gezin, opdat de vrede met u is, opdat u een vreugdevol leven leidt, waarin plaats is voor een gezond gezinsleven. Ik smeeke deze zegeningen af, en getuig tot u van de goddelijkheid van dit werk, en dat God leeft, dat Jezus de Christus is, onze Heiland, onze Verlosser. En dat de levenshouding die hij ons heeft geleerd juist is tot in de finesses. Ik geef u dit getuigenis, waarbij ik u zeg hoezeer ik u liefheb en respecteer. In de naam van Jezus Christus. Amen.

